Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda laiendatud koosseisus)

1. juuni 2022*

Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatud investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääva ettevõtja suhtes kohaldatav kriisilahendusmenetlus – Kriisilahendusnõukogu poolt Banco Popular Español suhtes vastu võetud kriisilahendusskeem – Tühistamishagi – Vaidlustatav akt – Vastuvõetavus – Ärakuulamisõigus – Omandiõigus – Põhjendamiskohustus – Määruse (EL) nr 806/2014 artiklid 18, 20 ja 24

Kohtuasjas T-481/17,

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, asukoht Madrid (Hispaania),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), asukoht Zürich (Šveits),

esindajad: advokaadid R. Pelayo Jiménez, A. Muñoz Aranguren ja R. Pelayo Torrent,

hagejad,

versus

Ühtne kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: J. King ja M. Fernández Rupérez, keda abistasid advokaadid B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch ja S. Ianc,

kostja,

keda toetavad

Hispaania Kuningriik, esindajad: S. Centeno Huerta, L. Aguilera Ruiz, S. Jiménez García ja J. Rodríguez de la Rúa Puig,

Euroopa Parlament, esindajad: P. López-Carceller, M. Martínez Iglesias, L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti ja M. Sammut,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová ja H. Marcos Fraile,

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Flynn ja A. Steiblytė,

ja

* Menetluse keel: hispaania.

Banco Santander, SA, asukoht Santander (Hispaania), esindajad: advokaadid J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez Escudero ja J. Remón Peñalver,

menetlusse astujad,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada kriisilahendusnõukogu täitevistungi 7. juuni 2017. aasta otsus SRB/EES/2017/08 Banco Popular Español, SA kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kohta,

ÜLDKOHUS (kolmas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus koja president M. van der Woude ning kohtunikud M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (ettekandja) ja G. Steinfatt,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 14. juuni 2021. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 2008. aasta finantskriisi järel otsustati luua Euroopa Liidus pangandusliit, mille aluseks on ühtne, täielik ja üksikasjalik finantsteenuste reeglistik, mis kehtib kogu siseturul ja hõlmab ühtset järelevalvemehhanismi ning uusi hoiuste tagamise ja pankade kriisilahenduse raamistikke.

2 Pangandusliidu loomise esimeseks etapiks oli ühtse järelevalvemehhanismi loomine nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63). Selle määruse põhjenduse 12 kohaselt peaks ühtne järelevalvemehhanism tagama, et liidu poliitikat seoses krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvega rakendatakse ühtselt ja tõhusalt, finantsteenuste ühtset reeglistikku kohaldatakse krediidiasutuste suhtes samamoodi kõigis asjaomastes liikmesriikides ning kõnealuste krediidiasutuste suhtes kohaldatakse kõrgeima kvaliteediga järelevalvet, mis on vaba muudest, usaldatavusnõuetega mitteseotud kaalutlustest. Selleks antakse määrusega nr 1024/2013 Euroopa Keskpangale (EKP) krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga seotud eriülesanded eesmärgiga aidata kaasa krediidiasutuste turvalisusele ja toimekindlusele ning finantssüsteemi stabiilsusele liidus ja kõikides liikmesriikides.

3 Seejärel võeti vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiv 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa

Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190). Selle põhjenduses 1 on märgitud:

„Finantskriis on näidanud, et liidu tasandil puuduvad adekvaatsed vahendid, et tõhusalt tegeleda ebatervete või maksejõuetute krediidiasutuste ja investeerimisühingutega. Selliseid vahendeid on vaja eelkõige maksejõuetuse vältimiseks ning kui maksejõuetus on juba tekkinud, siis tagamaks, et ebasoodsad tagajärjed oleksid võimalikult väikesed, säilitades asjaomase krediidiasutuse või investeerimisühingu süsteemselt kriitilised funktsioonid. Need rasked ülesanded olid kriisi ajal oluliseks teguriks, mis sundis liikmesriike päästma krediidiasutusi ja investeerimisühinguid maksumaksja raha kasutades. Usaldusväärse finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse raamistiku eesmärk on kõrvaldada võimalikult ulatuslikult vajadus selliste meetmete järele.“

4 Direktiivi 2014/59 eesmärk on kehtestada liidus pankade kriisilahendust reguleerivate liikmesriigi sätete minimaalsed ühtlustamisnormid ning seal nähakse ette kriisilahendusasutuste koostöö piiriüleste pankade kriiside korral. Seejuures on direktiivis 2014/59 ja eelkõige selle artikli 3 lõikes 1 sätestatud, et iga liikmesriik määrab ühe või erandkorras mitu kriisilahendusasutust, millel on õigus rakendada kriisilahenduse vahendeid ja kasutada kriisilahendusõigusi.

5 Pidades aga silmas ühelt poolt seda, et direktiiv 2014/59 ei too kaasa kriisilahendust puudutava otsustusprotsessi tsentraliseerimist, et selles nähakse ette ühtsed kriisilahendusvahendid ja -õigused, mida iga liikmesriigi ametiasutused kasutada saavad ning et sellega jäetakse viimastele kaalutlusõigus nende vahendite kohaldamise ja kriisilahenduse toetamiseks liikmesriigi rahastu kasutamise üle otsustamisel ning võttes teisalt arvesse seda, et selle direktiiviga ei ole täielikult välistatud, et liikmesriigid teevad piiriüleste konsolideerimisgruppide kriisilahenduse kohta eraldi ja potentsiaalselt vastukäivaid otsuseid, otsustati luua ühtne kriisilahenduskord.

6 Panganduslidu loomise teise etapina võeti niisiis vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1).

7 Määruse nr 806/2014 põhjenduses 12 on märgitud:

„Tulemuslike kriisilahendusotsuste tegemise tagamine liidus maksejõuetuks jäävate pankade kohta, sealhulgas liidu tasandil kogutud rahaliste vahendite kasutamise kohta, on finantsteenuste siseturu loomise lõpuleviimisel keskse tähtsusega. Siseturu piires võib ühe liikmesriigi panga maksejõuetus mõjutada liidu kui terviku finantsturu stabiilsust. Tulemuslike ja ühtsete kriisilahendusnormide ja kriisilahenduse rahastamise võrdsete tingimuste tagamine kõigis liikmesriikides ei ole mitte ainult nende liikmesriikide huvides, kus need pangad tegutsevad, vaid üldkokkuvõttes kõigi liikmesriikide huvides, kuna see on vahend, mis tagab võrdsed konkurentsitingimused ja parandab siseturu toimimist. Pangandussüsteemid on siseturul omavahel tihedalt seotud, pankade konsolideerimisgrupid on rahvusvahelised ja pankade aktivates on suur osakaal välismaisel varal. Ühtse kriisilahenduskorra puudumisel oleks ühtses järelevalvemehhanismis osalevates liikmesriikides aset leidvatel panganduskriisidel suurem negatiivne süsteemne mõju ka selles mitteosalevatele liikmesriikidele. Ühtse kriisilahenduskorra loomine tagaks maksejõuetute pankade probleemiga tegelemisel neutraalse lähenemisviisi ja suurendaks seetõttu osalevate liikmesriikide pankade stabiilsust ja väldiks kriisi levikut mitteosalevatesse liikmesriikidesse ning hõlbustaks seega kogu siseturu toimimist. Nii osalevates

kui ka mitteosalevates liikmesriikides asutatud krediidiasutuste ja investeerimisühingute koostöömehhanismid peaksid olema selged ning ühtki liikmesriiki ega liikmesriikide rühma ei tohiks finantsteenuste pakkumise kohana otseselt ega kaudselt diskrimineerida.“

8 Määruse nr 806/2014 artikli 1 esimese lõigu kohaselt kehtestatakse sellega osalevates liikmesriikides asutatud ja artiklis 2 osutatud ettevõtjate – see tähendab pankade, mille päritoluriigi järelevalveasutus on EKP või liikmesriigi pädev asutus liikmesriigis, mille rahaühik on euro, või liikmesriigis, mille rahaühik ei ole euro ja mis on sisse seadnud tiheda koostöö määruse nr 1024/2013 artikli 7 kohaselt (vt määruse nr 806/2014 põhjendus 15) – kriisilahenduse ühtsed õigus- ja menetlusnormid.

9 Määruse nr 806/2014 artikli 1 teises lõigus on sätestatud, et Ühtne kriisilahendusnõukogu (edaspidi „kriisilahendusnõukogu“), mis on loodud kooskõlas sama määruse artikliga 42, kohaldab neid ühtseid õigus- ja menetlusnorme koos Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Komisjoniga ning liikmesriikide kriisilahendusasutustega kõnealuse määrusega loodava ühtse kriisilahenduskorra raames. Samuti on seal sätestatud, et ühtset kriisilahenduskorda toetab ühtne kriisilahendusfond (edaspidi „kriisilahendusfond“).

10 Määruse nr 806/2014 artikli 16 lõike 1 kohaselt otsustab kriisilahendusnõukogu osalevas liikmesriigis asutatud finantseerimisasutuse suhtes võtta kriisilahenduse meetme, kui täidetud on selle määruse artikli 18 lõikes 1 sätestatud kolm tingimust.

11 Esimese tingimuse kohaselt peab ettevõtja olema maksejõuetu või jääma tõenäoliselt maksejõuetuks. Seda tingimust hindab EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist või kriisilahendusnõukogu, ning see loetakse täidetuks, kui ettevõtja puhul esineb üks või mitu määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 4 loetletud asjaoludest.

12 Teine tingimus eeldab seda, et puudub põhjendatud väljavaade, et mõni muu erasektoripoolne meede või järelevalvemeede aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida.

13 Kolmanda tingimuse kohaselt peab kriisilahenduse meede olema vajalik avaliku huvi seisukohast ehk olema vajalik ühe või mitme kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks olukorras, kus ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

14 Määruse nr 806/2014 artikli 14 kohaselt on kriisilahenduse eesmärkideks tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus, vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele, kaitsta hoiustajaid ja investoreid ning kaitsta klientide rahalisi vahendeid ja klientide vara.

15 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 1 on sätestatud, et enne kriisilahenduse meetme kohta otsuse tegemist või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist tagab kriisilahendusnõukogu, et asjaomase ettevõtja vara ja kohustuste väärtust hindab õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust, liikmesriigi kriisilahendusasutusest ja asjaomasest ettevõtjast.

16 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 15 kohaselt on väärtuse hindamine kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitleva otsuse või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist käsitleva otsuse lahutamatu osa.

17 Kui määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi.

18 Kriisilahendusmenetlust läbi viies peavad kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon tagama, et kriisilahendus toimuks kooskõlas määruse nr 806/2014 artiklis 15 loetletud põhimõtetega, mille hulgas on põhimõte, et kahjumi katavad esimeses järjekorras kriisilahendusmenetluses oleva ettevõtja aktsionärid ning ka põhimõte, et ükski võlausaldaja ei kata suuremat kahjumit kui see, mida ta oleks katnud juhul, kui ettevõtja, keda kriisilahendus puudutab, oleks likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses.

19 Kriisilahendusnõukogu määrab kriisilahendusskeemiga kindlaks kasutatavad kriisilahenduse vahendid. Määruse nr 806/2014 artikli 22 lõikes 2 on loetletud erinevad võimalikud kriisilahenduse vahendid, milleks on ettevõtte võõrandamine, sildasutuse loomine, vara eraldamine ning kohustuste ja nõudeõiguste teisendamine.

20 Määruse nr 806/2014 artiklis 21 sätestatud tingimustel võib kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis kasutada ka asjaomase ettevõtja kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õigust. Määruse nr 806/2014 artikli 19 kohaselt võib kriisilahenduse meede hõlmata ka riigiabi andmist või kriisilahendusfondi vahendite kasutamist.

21 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt edastab kriisilahendusnõukogu vahetult pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist selle komisjonile. 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, kinnitab komisjon kriisilahendusskeemi või esitab selle kohta vastuväiteid kaalutlusõigust kätkevates aspektides, mis ei hõlma kõnealuse lõike kolmandas lõigus sätestatud aspekte ehk vastavust avaliku huvi kriteeriumile või kriisilahendusfondi summa olulist muutmist. Viimati nimetatud kaalutlusõigust kätkevate aspektide osas võib komisjon 12 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi edastanud, teha nõukogule ettepaneku esitada kriisilahendusskeemi kohta vastuväited põhjendusega, et kriisilahendusnõukogu vastu võetud skeem ei vasta avaliku huvi kriteeriumile või kiita kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis ettenähtud fondi summa oluline muutmine heaks või esitada selle kohta vastuväide. Kriisilahendusskeem võib jõustuda ainult siis, kui nõukogu ega komisjon ei ole selle kohta 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu selle edastas, vastuväiteid esitanud.

22 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 9 on märgitud, et kriisilahendusnõukogu tagab, et asjaomased liikmesriikide kriisilahendusasutused võtavad kriisilahendusskeemi elluviimiseks vajaliku kriisilahenduse meetme. Kriisilahendusskeem adresseeritakse viimati nimetatutele ja selles antakse neile juhiseid, et võtta kriisilahendusõigusi kasutades kõik vajalikud meetmed, et rakendada kriisilahendusskeem vastavalt kõnealuse määruse artiklile 29.

23 Pärast kriisilahenduse meedet käsitleva otsuse vastuvõtmist tagab kriislahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 16, et sõltumatu isik viiks läbi hindamise, tegemaks kindlaks, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui kriisilahendusmenetluses oleva ettevõtja suhtes oleks algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus. Selle hinnangu põhjal võidakse määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punkti e kohaselt maksta aktsionäridele või võlausaldajatele hüvitist, kui nad on kriisilahenduse tõttu kandnud suuremat kahju kui nad oleksid kandnud tavalises maksejõuetusmenetluses toimunud likvideerimise korral.

Vaidluse taust ja pärast hagi esitamist aset leidnud asjaolud

24 Hagejad Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno ja Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) olid Banco Popular Español, SA (edaspidi „Banco Popular“) aktsionärid enne viimase suhtes kriisilahendusskeemi vastuvõtmist.

Banco Populari olukord enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist

25 Banco Populari kontsern, mille emaettevõtja oli Banco Popular, oli kriisilahenduse ajal Hispaania kuues panganduskontsern.

26 Banco Popular suurendas 2016. aastal kapitali 2,5 miljardi euro võrra.

27 Kriisilahendusnõukogu 5. detsembri 2016. aasta täitevistungil võeti vastu Banco Populari kontserni kriisilahenduskava. Selles kriisilahenduskavas eelistati kriisilahendusvahendina määruse nr 806/2014 artiklis 27 sätestatud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit.

28 Banco Popular avaldas 3. veebruaril 2017 oma 2016. aasta majandusaasta aruande, milles teatas vajadusest võtta kasutusele 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis tõi kaasa 3,485 miljardi euro suuruse konsolideeritud kahjumi, ning uue presidendi ametisse nimetamisest.

29 DBRS Ratings Limited (DBRS) (hilisem DBRS Morningstar) alandas 10. veebruaril 2017 Banco Populari reitingut negatiivse väljavaatega, pidades silmas Banco Populari nõrgenenud kapitalipositsiooni tulenevalt eespool punktis 28 osutatud majandusaasta aruandes prognoositust suuremast netokahjumist ning Banco Populari pingutustest vähendada endiselt suurt halbade varade mahtu.

30 Banco Popular tegi 3. aprillil 2017 teatavaks siseauditi tulemused, kust nähtus, et 2016. aasta majandusaasta aruannet võib olla vaja korrigeerida. Need kohandused tehti Banco Populari 2017. aasta esimese kvartali finantsaruandes.

31 Juhatuse esimees teatas 10. aprillil 2017 toimunud Banco Populari aktsionäride üldkoosolekul, et arvestades kontserni olukorda seoses omavahendite ja halbade varade mahuga, kavandab pank kapitali suurendamist või ettevõtte võõrandamise tehingut. Banco Populari president-peadirektor vahetati välja vähem kui aasta pärast ametisse nimetamist.

32 Pärast 3. aprilli 2017. aasta teadet 2016. aasta finantstulemuste korrigeerimise vajaduse kohta alandas DBRS 6. aprillil Banco Populari reitingut, jättes reitingu väljavaate negatiivseks. Vastavalt 7. aprillil ja 21. aprillil 2017 alandasid Banco Populari reitingut ka Standard & Poor’s ja Moody’s Investors service (edaspidi „Moody’s“), hinnates reitingu väljavaate negatiivseks.

33 Banco Popular alustas 2017. aasta aprillis eraõiguslikku müügiprotsessi enda müümiseks mõnele tugevale konkurendile, mis taastaks tema finantsolukorra. Banco Populari omandamisest huvitatud võimalikele omandajatele määrati pakkumuste esitamise tähtpäevaks 10. juuni 2017 ning hiljem pikendati seda tähtaega 2017. aasta juunikuu lõpuni.

34 Banco Popular tutvustas 5. mail 2017 oma 2017. aasta esimese kvartali finantsaruannet, kus teatati 137 miljoni euro suurusest kahjumist.

35 12. mail 2017 langes Banco Populari likviidsuskatte nõue (*Liquidity Coverage Requirement*) alla Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1) artikli 460 lõike 2 punktis c sätestatud 80protsendilise miinimummäära.

36 Banco Santander, SA teatas 16. mai 2017. aasta kirjas Banco Popularile, et tal ei ole võimalik eraõigusliku müügiprotsessi raames siduvat pakkumust esitada.

37 Banco Popular teavitas 16. mail 2017 riiklikku väärtpaberituru komisjoni (Comisión nacional del mercado de valores (CNMV), Hispaania) asjaolust, et eraõigusliku müügiprotsessi raames näitasid potentsiaalsed omandajad üles oma huvi, ent ühtki siduvat pakkumust ei saadud.

38 Agentuur FITCH langetas 19. mail 2017 Banco Populari pikaajalist reitingut.

39 Kriisilahendusnõukogu president Elke König andis 23. mail 2017 telekanalile Bloomberg intervjuu, kus temalt küsiti eelkõige Banco Populari olukorra kohta.

40 2017. aasta mais teatati Banco Populari raskustest mitmes ajakirjandusartiklis. Näitena tuleb märkida 11. mail 2017 internetisaidil elconfidencial.com avaldatud artiklit „Saracho tellib JP Morganilt ja Lazardilt pankrotiohu tõttu Populari kiirmüügi“ („Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra“). Artiklis märgitakse, et panga president on volitanud JP Morganit ja Lazardi korraldama panga kiirmüügi tulenevalt pankrotiohust, mis on tingitud massilisest era- ja äriklientide hoiuste väljavõtmisest, ning tema hinnangul on kogu kontserni täielik ja kohene müük ainus viis panga elujõulisuse tagamiseks. Artiklis märgitakse, et „jätkuvat hoiuste väljavõtmist ja väliste rahastusallikate sulgumist arvestades on pank tõsises pankrotiohus ning [panga president] on seega sunnitud võtma kõige drastilisema meetme ning hoiduma omavahendite suhtarvude parandamiseks ja panga EKP nõuetele vastavuse tagamiseks varade järkjärgulisest müümisest“.

41 Internetisaidil elconfidencial.com 15. mail 2017 avaldatud artiklis „EKP kontrollib Banco Populari tegevust kahe kuu jooksul keset müügiprotsessi“ („El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta“) teatatakse, et Banco Populari president käivitas oma plaani panga müümiseks pärast EKP kontrolli, mis kinnitas reservide ebapiisavust. Selle artikli kohaselt olid EKP inspektorid asunud seisukohale, et Banco Populari raskused olid seotud kinnisvarariskide katteks piisavate reservide puudumisega ning vaja oleks vältida hoiuste erakorralist väljavõtmist. Samuti olevat inspektorid väljendanud rahulolematust 2016. aasta raamatupidamisaruannetes kajastatuga.

42 Agentuur Reuters avaldas 31. mail 2017 artikli „ELi hoiatati Banco Populari kriisilahenduse ohu eest“ („La UE, advertida de riesgo de una resolución ordenada en Banco Popular“). Selles artiklis mainitakse nimelt, et ühe anonüümseks jääva liidu kõrge ametniku sõnul hoiatas üks Euroopa peamisi pangandusjärelevalve asutusi liidu ametnikke, et Banco Popular võib vajada kriisilahendust, kui tal ei õnnestu leida omandajat. Artikli kohaselt märkis see ametnik samuti, et kriisilahendusnõukogu president oli hiljuti andnud „eelhoiatuse“ ning oli avaldanud, et kriisilahendusnõukogu jälgib võimaliku sekkumise eesmärgil (Banco Populariga) toimuvat iseäranis tähelepanelikult.

43 Samal päeval avaldas kriisilahendusnõukogu pressiteate, et selle artikli sisu ümber lükata.

44 2017. aasta juuni esimestel päevadel võeti Banco Popularist massiliselt raha välja.

45 Banco Popular esitas 5. juuni 2017. aasta hommikul Hispaania Pangale (Banco de España) esimese erakorralise likviidsusabi taotluse ning seejärel pealelõunal teise, milles suurendas taotletavat summat tulenevalt suurest rahavoogude liikumisest. Lähtudes Hispaania Panga taotlusest ning EKP poolt samal päeval Banco Populari erakorralise likviidsusabi taotlusele antud hinnangust ei esitanud EKP nõukogu vastuväiteid Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmisele ajavahemikul kuni 8. juunini 2017. Banco Popular sai ühe osa sellest erakorralisest likviidsusabist, ent seejärel teatas Hispaania Pank, et tal ei ole võimalik Banco Popularile täiendavat erakorralist likviidsusabi anda.

46 DBRS ja Moody's alandasid 6. juunil 2017 Banco Populari reitingut.

Muud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud asjaolud

47 Kriisilahendusnõukogu tellis 23. mail 2017 Deloitte'ilt kui sõltumatult eksperdilt Banco Populari väärtuse hindamise vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 20.

48 Kriisilahendusnõukogu nõudis 24. mail 2017 määruse nr 806/2014 artikli 34 alusel Banco Popularilt tema väärtuse hindamise läbiviimiseks vajalikku teavet. 2. juunil 2017 nõudis kriisilahendusnõukogu Banco Popularilt andmete esitamist ka eraõigusliku müügiprotsessi kohta ning juurdepääsuvõimaluse loomist selle protsessi raames viimase poolt loodud turvalisele elektroonilisele andmeruumile.

49 Kriisilahendusnõukogu 3. juuni 2017. aasta täitevistungil võeti vastu otsus SRB/EES/2017/06, mille adressaadiks on Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (Pankade nõuetekohase ümberkorraldamise fond, Hispaania, edaspidi „FROB") ning mis puudutab Banco Populari turundamist (edaspidi „turundamist käsitlev otsus"). Kriisilahendusnõukogu andis heakskiidu sellele, et FROB alustab viivitamata Banco Populari müügiprotsessi ning tegi FROB-le teatavaks turundamisega seotud nõuded vastavalt direktiivi 2014/59 artiklile 39. Eelkõige märkis kriisilahendusnõukogu, et FROB peab ühendust võtma nende viie potentsiaalse omandajaga, kellele esitati kutse pakkumuste esitamiseks eraõigusliku müügiprotsessi raames.

50 Kaks viiest potentsiaalsest omandajast otsustasid müügiprotsessis mitte osaleda ning ühe kõrvaldas EKP usaldatavusnõuetega seotud põhjustel.

51 Need kaks potentsiaalset omandajat, kes olid otsustanud müügiprotsessis osaleda ehk Banco Santander et Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA) allkirjastasid 4. juunil 2017 konfidentsiaalsuslepingu ning said 5. juunil 2017 juurdepääsu elektroonilisele andmeruumile.

52 Lähtudes määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktist a kinnitas kriisilahendusnõukogu 5. juunil 2017 väärtuse esimese hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 1"), mille eesmärk oli saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

53 Vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 teisele lõigule hindas EKP 6. juunil 2017 pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist, kas Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

54 EKP märkis selles hinnangus, et eelnevatel kuudel oli Banco Populari likviidsuspositsioon eelkõige hoiusebaasi märkimisväärsest kahanemisest tingituna oluliselt halvenenud. Suures mahus võtsid Banco Popularist raha välja kõigisse segmentidesse kuuluvad kliendid. EKP loetles Banco Populari likviidsusprobleemideni viinud sündmused.

55 Seejuures märkis ta, et 2017. aasta veebruaris toimunud majandusaasta aruande esitlemisel teatas Banco Popular, et tal tuli kasutada 5,7 miljardi euro ulatuses erakorralisi reserve, mis viis 2016. aastal 3,485 miljardi euro suuruse kahjumini, ning oma pikaajalise ja panga strateegia ülevaatamist alustanud presidendi välja vahetamisest. Täiendavatest reservidest ja majandusaasta kahjumist teatamine tõi kaasa Banco Populari reitingu langetamise DBRSi poolt 10. veebruaril 2017 ning tegi Banco Populari kliendid väga murelikuks, mis väljendus hoiuste suuremahulises ja ootamatus väljavõtmises ning klientide sagedasemas panga harukontorite külastamises.

56 Samuti märkis EKP, et uue hoiuste väljavõtmise laine vallandas Banco Populari 3. aprilli 2017. aasta *ad hoc* avalik pöördumine, milles teatati mitme siseauditi tulemusest, mis võisid märkimisväärselt mõjutada asutuse finantsaruandlust, ning kinnitati, et vähem kui aasta pärast ametisse asumist vahetatakse välja asutuse president-peadirektor. EKP märkis, et seda hoiuste väljavõtmise lainet võimendasid ka järgmised asjaolud:

– Standard & Poor's alandas 7. aprillil 2017 Banco Populari reitingut;

– Banco Popular teatas 10. aprillil 2017, et ei maksa dividende ning tingituna pingelisest omakapitalipositsioonist ja vajadusest viia halbade varade kate vastavusse teiste sarnaste pankade omaga, võib vajalikuks osutuda omakapitali suurendamine või ettevõtte võõrandamise tehingu tegemine;

– Moody's alandas 21. aprillil 2017 Banco Populari reitingut;

– avaldati 2017. aasta esimese kvartali tulemused, mis olid prognoositust halvemad;

– pidevas negatiivses meediakajastuses, nagu eespool punktides 40 ja 41 mainitud 11. ja 15. mai 2017. aasta artiklites, viidati sellele, et Banco Populari president oli andnud korralduse panga kiirmüügiks seoses vahetu pankroti- või likviidsuse kaotamise ohuga ning sellele, et järelevalveasutuse kohapealse kontrolli tulemusel tekkis pangal oluline täiendav vajadus reservide järele.

57 Samuti tõdes EKP, et iseäranis palju hoiuseid kaotati pärast 31. maid 2017, kui ajakirjanduses avaldati teave selle kohta, et juhul, kui käimasolev müügiprotsess väga lühikese aja jooksul viljakaks ei osutu, võidakse pank likvideerida.

58 Lisaks sellele märkis EKP, et kuigi Banco Popular oli eelnevate nädalate jooksul välja töötanud erinevaid meetmeid täiendava likviidse vara leidmiseks ning asunud neid rakendama, ei olnud juba saadud ja oodatavad sissetulevad rahavood hindamise päevaks Banco Populari nõrgeneva likviidsuspositsiooni stabiliseerimiseks piisavad. Samuti märkis ta, et isegi koos erakorralise likviidsusabiga, millele EKP nõukogu 5. juunil 2017 vastuväiteid ei esitanud, ei olnud likviidse vara maht sel päeval piisav tagamaks Banco Populari suutlikkust täita oma kohustusi hiljemalt 7. juunil 2017.

59 EKP leidis, et need meetmed, mille Banco Popular oli juba otsustanud võtta, ei olnud tema likviidsuspositsiooni halvenemise tagasipööramiseks piisavalt tõhusad. Ta märkis, et alternatiivse meetmena selleks, et tagada oma võimekus täita peatselt sissenõutavaks muutuvaid kohustusi, püüdis Banco Popular teha ettevõtte võõrandamise tehingu ehk müüa end mõnele tugevamale konkurendile. Siiski leidis EKP, et võttes arvesse seda, kui nõrgaks oli Banco Populari likviidsuspositsioon muutunud, seda, et puudusid tõendid viimase võimekuse kohta oma likviidsusolukorra oluliseks parandamiseks lähitulevikus, ning asjaolu, et seni ei olnud läbirääkimised positiivse tulemuseni jõudnud, ei olnud sellise eraõigusliku tehingu sõlmimine ettenähtav sellise tähtaja jooksul, mis annaks Banco Popularile võimaluse tasuda oma võlad ja täita muud kohustused tähtaegselt.

60 EKP tõdes, et samal ajal puudus võimalus võtta selliseid järelevalve- või varase sekkumise meetmeid, mis oleksid võimaldanud kohe taastada Banco Populari piisavalt tugevat likviidsuspositsiooni ning andnud talle piisavalt aega ettevõtte võõrandamise tehingu või mõne muu lahenduse elluviimiseks. Meetmed, mida saanuks võtta EKP kui pädev asutus vastavalt õigusnormidele, millega oli liikmesriigi õigusesse üle võetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/36/EL, mis käsitleb krediidiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediidiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338), artikkel 104 ja direktiivi 2014/59 artiklid 27–29 või määruse nr 1024/2013 artikkel 16, ei oleks saanud tagada seda, et Banco Popular suudaks tähtaegselt oma võlad tasuda või muud kohustused täita, pidades silmas täheldatud likviidsuse vähenemise ulatust ja tempot.

61 Võttes arvesse eelkõige hoiuste liigset väljavoolu, panga likviidsete vahendite kaotamise kiirust ja viimase võimetust muud likviidset vara leida, asus EKP kokkuvõttes seisukohale, et esinevad objektiivsed asjaolud, millest nähtub, et Banco Popular ei ole lähitulevikus tõenäoliselt võimeline tähtaegselt oma võlgu tasuma või muid kohustusi täitma. EKP leidis, et Banco Popular on maksejõuetu või igal juhul jääb lähitulevikus tõenäoliselt maksejõuetuks määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a ja lõike 4 punkti c mõistes.

62 Banco Populari juhatus teatas 6. juunil 2017 EKP-le, et on jõudnud järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

63 Samal päeval kinnitas FROB kirja, mis sisaldas müügiprotsessi puudutavat teavet (edaspidi „müügiprotsessi puudutav kiri“) ja milles määrati pakkumuste esitamise tähtpäevaks 6. juuni 2017. aasta südaöö.

64 Samal päeval teatas BBVA, kes oli üks kahest Banco Populari potentsiaalsest omandajast, FROB-le, et tema pakkumust ei esita.

65 Selsamal 6. juunil 2017 esitas Deloitte kriisilahendusnõukogule määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel koostatud teise väärtuse hindamise tulemuse (edaspidi „hinnang 2“). Hinnangu 2 eesmärk oli hinnata Banco Populari varade ja kohustuste väärtust, anda hinnang sellele, kuidas koheldaks aktsionäre ja võlausaldajaid juhul, kui Banco Populari suhtes viidaks läbi tavaline maksejõuetusmenetlus, ning esitada teave, mille põhjal on võimalik teha otsus üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta ning mis võimaldab kriisilahendusnõukogul kindlaks määrata, millised on ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral äris tavalised

tingimused. Selles hinnangus hinnati Banco Populari majanduslikuks väärtuseks parima stsenaariumi korral 1,3 miljardit eurot, halvima stsenaariumi korral -8,2 miljardit eurot ning parima hinnangu kohaselt -2 miljardit eurot.

66 Banco Santander tegi 7. juunil 2017 siduva pakkumuse.

67 FROB teatas 7. juuni 2017. aasta kirjas kriisilahendusnõukogule, et Banco Santander tegi pakkumuse 7. juunil kell 3.12 ning hinnaks, mida Banco Santander Banco Populari aktsiate müügi eest pakkus, oli üks euro. FROB märkis, et tema juhatus käsitab Banco Santanderit konkurentsile avatud müügiprotsessis osalenud pakkujana ning on otsustanud teha kriisilahendusnõukogule ettepaneku nimetada Banco Populari kriisilahendusskeemi vastuvõtmist puudutavas kriisilahendusnõukogu otsuses omandajaks Banco Santander.

Banco Populari 7. juuni 2017. aasta kriisilahendusskeem

68 Kriisilahendusnõukogu 7. juuni 2017. aasta täitevistungil võeti määruse nr 806/2014 alusel vastu otsus SRB/EES/2017/08, mis käsitleb Banco Populari kriisilahendusskeemi (edaspidi „kriisilahendusskeem“).

69 Kriisilahendusskeemi artikli 1 kohaselt otsustas kriisilahendusnõukogu, olles leidnud, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, viia Banco Populari suhtes kriisilahenduse kuupäevast alates läbi kriisilahendusmenetluse.

70 Esiteks leidis kriisilahendusnõukogu, et Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, teiseks puuduvad muud meetmed, millega saaks mõistliku aja jooksul Banco Populari maksejõuetust ära hoida, ning kolmandaks on kriisilahenduse meede, mis seisneb ettevõtte võõrandamise vahendis, avalikes huvides. Selles osas märkis kriisilahendusnõukogu, et kriisilahendus on vajalik ja proportsionaalne määruse nr 806/2014 artikli 14 lõikes 2 nimetatud kahe eesmärgi saavutamiseks ehk selleks, et tagada panga kriitiliste funktsioonide jätkuvus ning vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele.

71 Kriisilahendusskeemi artiklis 5.1 sisaldub järgmine kriisilahendusnõukogu otsus:

„Banco Populari suhtes kohaldatavaks kriisilahendusvahendiks on ettevõtte võõrandamine vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 24, mis toimub aktsiate üleandmise teel omandajale. Kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine toimub vahetult enne ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamist.“

72 Kriisilahendusskeemi artikkel 6 puudutab kapitaliinstrumentide allahindamist ja ettevõtte võõrandamise vahendit. Artiklis 6.1 on kriisilahendusnõukogu märkinud meetmed, mille ta võttis määruse nr 806/2014 artiklis 21 sätestatud allahindamise õigust kasutades.

73 Kriisilahendusskeemi artiklis 6.1 on kriisilahendusnõukogu otsustanud:

– esmalt hinnata alla Banco Populari aktsiakapitali nimiväärtus summas 2 098 429 046 eurot, millega kaasneb Banco Populari aktsiate tühistamine 100% ulatuses;

– seejärel konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeval käibel olevate täiendavate esimese taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „I uued aktsiad“;

– seejärel hinnata I uute aktsiate nimiväärtus alla nullini, millega kaasneb nende „I uute aktsiate“ tühistamine 100% ulatuses;

– lõpuks konverteerida Banco Populari emiteeritud ja kriisilahendusotsuse kuupäeva seisuga käibel olevate teise taseme kapitaliinstrumentide kogu nimiväärtus Banco Populari uuesti emiteeritud aktsiateks, mis on „II uued aktsiad“.

74 Kriisilahendusskeemi artiklis 6.3 on sätestatud, et allahindamis- ja konverteerimismeetmete aluseks on väärtuse hinnang 2, mida toetavad Hispaania kriisilahendusasutuse FROB poolt läbi viidud läbipaistva ja avatud müügiprotsessi tulemused.

75 Kriisilahendusskeemi artiklis 6.5 on kriisilahendusnõukogu märkinud, et kasutas ettevõtte võõrandamise vahendiga seotud õigust, mis tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 24 lõike 1 punktist a ning määras, et „II uued aktsiad“, mille suhtes ei ole kolmandatel isikutel mis tahes õigusi, antakse ühe euro suuruse tasu eest üle Banco Santanderile. On täpsustatud, et omandaja on üleandmiseks nõusoleku juba andnud.

76 Samuti on kriisilahendusnõukogu märkinud, et „II uute aktsiate“ üleandmine peaks toimuma omandaja 7. juuni 2017. aasta siduva pakkumuse alusel ning FROB peaks selle läbi viima vastavalt 18. juuni 2015. aasta seadusele 11/2015, mis käsitleb krediidiasutuste ja investeerimisteenuseid pakkuvate ühingute finantsseisundi taastamist ja kriisilahendust (Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión, *BOE* nr 146, 19.6.2015, lk 50797, edaspidi „seadus 11/2015“).

77 Kriisilahendusskeem esitati komisjonile heakskiitmiseks 7. juunil 2017 kell 5.13.

78 7. juunil 2017 kell 6.30 võttis komisjon vastu otsuse (EL) 2017/1246, millega kinnitatakse Banco Popular Español S.A. kriisilahenduse skeem (ELT 2017, L 178, lk 15) ning tegi selle teatavaks kriisilahendusnõukogule. Seetõttu jõustus kriisilahendusskeem samal päeval.

79 Otsuse 2017/1246 põhjenduses 4 on märgitud:

„Komisjon nõustub kriisilahendusskeemiga. Eelkõige nõustub ta Ühtse Kriisilahendusnõukogu esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahendus on avalikes huvides vajalik, vastavalt määruse (EL) nr 806/2014 artiklile 5.“

80 Samal päeval otsustas FROB võtta kriisilahendusskeemi rakendamiseks vajalikud meetmed vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 29. Selleks andis FROB nõusoleku teise taseme kapitaliinstrumentide konverteerimise tulemusel tekkinud Banco Populari uute aktsiate („II uued aktsiad“) üleandmiseks Banco Santanderile.

Pärast kriisilahendusotsuse tegemist aset leidnud asjaolud

81 Deloitte edastas 14. juunil 2018 kriisilahendusnõukogule määruse nr 806/2014 artikli 20 lõigetes 16–18 sätestatud erinevat kohtlemist käsitleva hinnangu, mille eesmärk oli kindlaks teha, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui Banco Populari suhtes oleks läbi viidud tavaline maksejõuetusmenetlus (edaspidi „hinnang 3“). 31. juulil 2018 saatis Deloitte kriisilahendusnõukogule selle hinnangu lisa, parandades mõne vormivea.

82 Ühinemise tulemusena sai Banco Santanderist kui ühendavast ühingust 28. septembril 2018 Banco Populari üldõigusjärglane.

83 Kriisilahendusnõukogu võttis 17. märtsil 2020 vastu otsuse SRB/EES/2020/52, et määrata kindlaks, kas aktsionäridele ja võlausaldajatele, keda Banco Populari suhtes võetud kriisilahenduse meetmed mõjutasid, tuleb maksta hüvitist. Seda otsust puudutav teade avaldati 20. märtsil 2020 *Euroopa Liidu Teatajas* (ELT 2020, C 91, lk 2). Selles otsuses asus kriisilahendusnõukogu seisukohale, et aktsionäridel ja võlausaldajatel, keda Banco Populari kriisilahendus mõjutas, ei ole määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punkti e alusel õigust ühtsest kriisilahendusfondist hüvitist saada.

Menetlus ja poolte nõuded

84 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 2. augustil 2017, esitasid hagejad käesoleva hagi.

85 Dokumendis, mis saabus kohtukantseleisse 30. oktoobril 2017, palus kriisilahendusnõukogu Üldkohtu kodukorra artikli 92 lõike 3 alusel Üldkohtul määrata menetlustoimingud seoses mõne lisas mainitud dokumendi esitamisega. 30. novembri 2017. aasta otsusega otsustas Üldkohus kõnealuse menetlustoimingute taotluse selles menetlusstaadiumis rahuldamata jätta.

86 Dokumentides, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 3., 26. ja 27. oktoobril 2017 ning 10. ja 14. novembril 2017, esitasid Banco Santander, Hispaania Kuningriik, Euroopa Parlament, nõukogu ja komisjon avalduse astuda menetlusse kriisilahendusnõukogu nõuete toetuseks. Üldkohtu kaheksanda koja president andis 1. augusti 2018. aasta otsustega Hispaania Kuningriigile, parlamendile, nõukogule ja komisjonile loa menetlusse astuda ning 12. aprilli 2019. aasta määrusega andis ta menetlusse astumiseks loa Banco Santanderile. Hispaania Kuningriik, parlament, nõukogu, komisjon ja Banco Santander esitasid oma seisukohad ning hagejad ja kostja esitasid nende kohta oma märkused ettenähtud tähtaja jooksul.

87 Üldkohus tegi kodukorra artiklis 89 sätestatud menetlust korraldavate meetmete raames 13. veebruaril 2018 kriisilahendusnõukogule ettepaneku esitada kriisilahendusskeemi viimane mittekonfidentsiaalne versioon ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalne versioon, mis olid avaldatud tema internetisaidil. Kriisilahendusnõukogu esitas dokumendid määratud tähtaja jooksul.

88 Üldkohus esitas 6. juulil 2018. aastal kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltele kirjalikud küsimused. Hagejad ja kriisilahendusnõukogu vastasid neile määratud tähtaja jooksul.

89 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 15. novembril 2018, taotlesid hagejad Üldkohtult, et viimane nõuaks menetlust korraldava meetmega kriisilahendusnõukogult teatud dokumentide hispaaniakeelsete tõlgete esitamist. Kriisilahendusnõukogu esitas oma märkused selle taotluse kohta ettenähtud tähtaja jooksul.

90 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu muudeti Üldkohtu kodukorra artikli 27 lõike 5 kohaselt, määrati ettekandja-kohtunik kolmandasse kotta ning seetõttu anti käesolev kohtuasi lahendada sellele kojale.

91 Kolmanda koja ettepanekul otsustas Üldkohus kodukorra artikli 28 alusel suunata kohtuasja laiendatud koosseisule.

92 Üldkohtu kantseleisse 8. septembril 2020 saabunud kirjaga esitasid hagejad kodukorra artikli 85 lõike 3 alusel uue taotluse tõendite kogumiseks. Kriisilahendusnõukogu, Hispaania Kuningriik, parlament, nõukogu, komisjon ja Banco Santander esitasid oma seisukoha määratud tähtaja jooksul.

93 Üldkohus tegi 16. märtsil 2021 kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames kriisilahendusnõukogule ettepaneku mitme dokumendi esitamiseks. 30. märtsi 2021. aasta kirjaga vastas kriisilahendusnõukogu, et taotletud dokumendid on osaliselt konfidentsiaalsed ning nende esitamine on võimalik, kui Üldkohus otsustab teha vastava menetlustoimingu.

94 Kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 20. aprillil 2021, esitasid hagejad taotluse menetlust korraldavate meetmete võtmiseks. Kriisilahendusnõukogu, parlament, nõukogu, komisjon ja Banco Santander esitasid selle taotluse kohta oma seisukohad määratud tähtaja jooksul.

95 12. mai 2021. aasta kohtumäärusega pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule ühelt poolt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 24 esimese lõigu ja teiselt poolt kodukorra artikli 91 punkti b, artikli 92 lõike 3 ning artikli 103 alusel kohustuse esitada täielik versioon kriisilahendusskeemist, hinnangust 2, EKP 6. juuni 2017. aasta hinnangust Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta, Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirjast EKP-le koos lisaga ning EKP 18. mai 2017. aasta kirjast Banco Popularile. Samuti pani Üldkohus kriisilahendusnõukogule kohustuse esitada mittekonfidentsiaalne versioon Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirjast EKP-le koos lisaga ning EKP 18. mai 2017. aasta kirjast Banco Popularile.

96 28. mai 2021. aasta kirjaga esitasid hagejad taotluse menetlust korraldavate meetmete võtmiseks ning uue taotluse tõendite kogumiseks. Kriisilahendusnõukogul, Hispaania Kuningriigil, parlamendil, nõukogul, komisjonil ja Banco Santanderil paluti oma seisukoht esitada kohtuistungil.

97 Üldkohus eemaldas 9. juuni 2021. aasta kohtumäärusega toimikust kriisilahendusnõukogu poolt 12. mai 2021. aasta kohtumääruse täitmiseks esitatud dokumentide konfidentsiaalsed versioonid ning edastas hagejatele ning Hispaania Kuningriigile, parlamendile, nõukogule, komisjonile ja Banco Santanderile Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kirja EKP-le ilma lisata.

98 Kuna kahel kolmanda koja laiendatud koosseisu kohtunikul esines takistus asja arutamisel osalemiseks, määras Üldkohtu president koja koosseisu täiendamiseks kotta kaks teist kohtunikku.

99 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suuliselt esitatud küsimustele kuulati ära 14. juuni 2021. aasta kohtuistungil.

100 Hagejad esitasid 27. juulil 2021 Üldkohtu kantseleisse esitatud dokumendiga Üldkohtu kodukorra artikli 113 lõike 2 punkti c alusel menetluse suulise osa uuendamise taotluse. Kolmanda koja (laiendatud koosseisus) president jättis selle taotluse 27. augusti 2021. aasta otsusega rahuldamata, kuna antud juhul ei olnud ükski kodukorra artikli 113 lõikes 2 sätestatud tingimustest täidetud, sest asjaoludel, millele hagejad menetluse suulise osa uuendamise taotluses tuginesid, ei saanud olla otsustavat tähtsust Üldkohtu otsusele.

101 Hagejad paluvad Üldkohtul:

– tühistada kriisilahendusskeem;

– mõista kohtukulud välja kriisilahendusnõukogult.

102 Kriisilahendusnõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

103 Banco Santander, Hispaania Kuningriik, nõukogu ja komisjon paluvad Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

104 Parlament palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata osas, milles seal tuginetakse määruse nr 806/2014 ja direktiivi 2014/59 õigusvastasuse vastuväidetele;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

105 Hagi põhjendamiseks on hagejad hagiavalduses esitanud kümme väidet. Esimene väide puudutab seda, et rikutud on Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 41 lõike 2 punktides b ja c sätestatud põhjendamiskohustust ja õigust heale haldusele ning harta artiklis 47 sõnastatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile. Teine väide on õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikuvad määruse nr 806/2014 artikkel 18, artikli 24 lõike 2 punkt a ning artikkel 27 ning direktiivi 2014/59 artiklid 32, 38 ja 43 harta artikli 41 lõike 2 punktis a ette nähtud ärakuulamisõigust. Kolmas väide on õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikuvad määruse nr 806/2014 artiklid 21, 22, 24 ja 27 ning direktiivi 2014/59 artiklid 38 ja 63 harta artikli 17 lõikes 1 sõnastatud omandiõigust ja harta artiklis 16 sõnastatud ettevõtlusvabaduse põhimõtet. Neljas väide puudutab seda, et rikutud on harta artiklis 47 sätestatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile. Viies väide puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 ja direktiivi 2014/59 artikli 32 rikkumist. Kuues väide puudutab pangandussektoris ettevaatliku tegutsemise põhimõtte rikkumist. Seitsmes väide puudutab õiguspärase ootuse põhimõtte rikkumist. Kaheksas väide puudutab harta artiklites 17 ja 52 sõnastatud omandiõiguse ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist. Üheksas väide puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 rikkumist. Kümnes väide puudutab Banco Populari müügiprotsessi vastuolu määruse nr 806/2014 artikliga 24 ning direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktidega a, b, d ja f.

106 Repliigis on hagejad esitanud kolm uut väidet. Esimene puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõigete 3 ja 11 rikkumist, teine seda, et rikutud on põhjendamiskohustust, kaitseõigusi ning õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, kolmas oluliste vorminõuete rikkumist. Kuivõrd nende kolme uue

väitega vaidlustavad hagejad sisuliselt seda, et kriisilahendusnõukogu ei viinud läbi määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 kohast lõplikku järelhindamist, on need koondatud üheteistkümnendaks väiteks.

Vastuvõetavus

107 Menetlusse astuja seisukohas leiab komisjon, et hagi on vastuvõetamatu, kuna kriisilahendusskeem on vaheakt, mis kohustuslikke tagajärgi ei loo. Ta leiab, et siduva mõju omistas ta kriisilahendusskeemile otsusega 2017/1246, millega ta selle kinnitas, ning seega on üksnes kriisilahendusskeemi peale esitatud hagi vastuvõetamatu.

108 Parlament ja nõukogu leiavad oma menetlusse astuja seisukohtades samuti, et kriisilahendusskeem ise ei tekita õiguslikke tagajärgi kolmandatele isikutele ELTL artikli 263 tähenduses.

109 Hagejad leiavad, et hagi vastuvõetamatust puudutavad menetlusse astujate argumendid ei ole vastuvõetavad, kuna kriisilahendusnõukogu selliseid argumente esitanud ei ole. Teise võimalusena leiavad nad, et hagi on vastuvõetav.

110 Tuleb tähele panna, et kodukorra artikli 142 lõike 1 kohaselt võib menetlusse astumise esemeks olla üksnes ühe kohtuasja poole nõuete täielik või osaline toetamine. Pealegi peab menetlusse astuja kodukorra artikli 142 lõike 3 kohaselt nõustuma menetlusega selles staadiumis, milles see on hetkel, kui ta menetlusse astub.

111 Käesoleval juhul on kriisilahendusnõukogu taotlenud üksnes hagi sisulist rahuldamata jätmist ega ole hagi vastuvõetavust vaidlustanud.

112 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb tõepoolest, et menetlusse astuja ei saa sõltumatult tugineda asja läbivaatamist takistavale asjaolule ning niisiis ei pea Üldkohus analüüsima neid vastuvõetamatuse vastuväiteid, mille on esitanud üksnes menetlusse astuja (24. märtsi 1993. aasta kohtuotsus CIRFS jt *vs.* komisjon, C-313/90, EU:C:1993:111, punkt 22, ja 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Post Bank Iran *vs.* nõukogu, T-559/15, EU:T:2018:948, punkt 63).

113 Avalikul huvil põhinevate asja läbivaatamist takistavate asjaolude osas tuleb Üldkohtul siiski hagi vastuvõetavust käsitleda omal algatusel (vt selle kohta 24. märtsi 1993. aasta kohtuotsus CIRFS jt *vs.* komisjon, C-313/90, EU:C:1993:111, punkt 23, ja 20. juuni 2019. aasta kohtuotsus a&o hostel and hotel Berlin *vs.* komisjon, T-578/17, ei avaldata, EU:T:2019:437, punkt 36).

114 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt käsitatakse vaidlustatavate aktidena ELTL artikli 263 tähenduses kõiki institutsioonide vastuvõetud sätteid, mille eesmärk on tekitada siduvaid õiguslikke tagajärgi nende sätete vormist sõltumata (vt 25. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus Slovakkia *vs.* komisjon, C-593/15 P ja C-594/15 P, EU:C:2017:800, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3. juuni 2021. aasta kohtuotsus Ungari *vs.* parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

115 Selleks et teha kindlaks, kas akt tekitab selliseid tagajärgi ja kas selle peale saab järelikult ELTL artikli 263 alusel tühistamishagi esitada, tuleb lähtuda akti olemusest ja hinnata akti tagajärgi selliste objektiivsete kriteeriumide põhjal nagu selle akti sisu, võttes vajaduse korral arvesse akti

vastuvõtmise konteksti ja selle vastu võtnud institutsiooni pädevust (vt 3. juuni 2021. aasta kohtuotsus Ungari *vs.* parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).

116 Siinkohal tuleb märkida et kriisilahendusnõukogu teostab pädevust, mis tuleneb talle määrusest nr 806/2014 ja eelkõige vastavalt selle määruse artikli 16 lõikes 1 sätestatule „otsustab liikmesriigis asutatud finantseerimisasutuse suhtes kriisilahenduse meetme võtta siis, kui artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud“. Seega on liidu seadusandja sõnaselgelt andnud kriisilahendusnõukogule otsustuspädevuse.

117 Kriisilahenduse meedet puudutav kriisilahendusnõukogu otsus on akt, mis saab jõustuda. Kriisilahendusskeemi artiklis 12 on märgitud, et see jõustus 7. juunil 2017 kell 6.30.

118 Pealegi määratakse määruse nr 806/2014 artikli 23 esimese lõigu kohaselt kriisilahendusnõukogu poolt sama määruse artikli 18 alusel vastu võetava kriisilahendusskeemiga kindlaks kriisilahendusmenetluses oleva krediidiasutuse või investeerimisühingu puhul rakendatavate kriisilahenduse vahendite üksikasjad, mida liikmesriikide kriisilahendusasutused peavad rakendama kooskõlas direktiivi 2014/59 asjakohaste sätetega, nagu need on liikmesriigi õigusse üle võetud.

119 Kriisilahendusskeemi artikli 9 kohaselt tuleb FROB-l võtta kõik vajalikud meetmed selle otsuse täitmiseks ja rakendamiseks. Eelkõige peab FROB kriisilahendusskeemis otsustatud tingimustel läbi viima Banco Populari müümise. Kriisilahendusskeemi artiklis 10 on samuti sätestatud, et kriisilahendusnõukogu seirab vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 28 kriisilahendusskeemi rakendamist FROB poolt.

120 Seega tuleb asuda seisukohale, et kriisilahendusskeemi sisu silmas pidades loob see siduvaid õiguslikke tagajärgi.

121 Pealegi tuleb tähele panna, et määruse nr 806/2014 artikli 86 lõikes 1 on sätestatud, et Euroopa Liidu Kohtule võib esitada hagi vastavalt ELTL artiklile 263 selleks, et vaidlustada apellatsioonikomisjoni otsus või kriisilahendusnõukogu otsus, kui puudub apellatsioonikomisjonile edasikaebamise õigus. Määruse nr 806/2014 artikli 86 lõike 2 kohaselt võivad liikmesriigid ja liidu institutsioonid, samuti kõik füüsilised ja juriidilised isikud vastavalt ELTL artiklile 263 esitada Euroopa Liidu Kohtule hagi kriisilahendusnõukogu otsuse peale.

122 Seejuures on Euroopa Kohus märkinud, et määruse nr 806/2014 artikli 86 lõikes 2 on ette nähtud, et liikmesriigid ja liidu institutsioonid, nagu ka kõik füüsilised ja juriidilised isikud võivad vastavalt ELTL artiklile 263 esitada Euroopa Liidu Kohtule hagi kriisilahendusnõukogu otsuse peale, kusjuures viitega viimasele välistatakse muud liidu institutsioonid, organid või asutused (6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 56).

123 Samuti on Euroopa Kohus leidnud, et kriisilahendusmenetlust tuleb pidada mitmeetapiliseks haldusmenetluseks, milles osaleb palju asutusi ja mille puhul kohtulikule kontrollile selle määruse artikli 86 lõike 2 tähenduses allub ainult lõpptulemus, mis tuleneb kriisilahendusnõukogu pädevuse kasutamisest (6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 66).

124 Seega tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 86 sõnastusest ning Euroopa Kohtu kohtupraktikast, et kriisilahendusskeem, mida ei saa vaidlustada apellatsioonikomisjonis, on akt, mille peale saab esitada tühistamishagi Üldkohtule.

125 Parlamendi, nõukogu ja komisjoni esitatud argumendid seda järeldust ümber ei lükka.

126 Esimesena väitsid parlament ja komisjon kohtuistungil, et menetluses, kus osaleb mitu institutsiooni, on vaidlustatav üksnes lõplik akt. Komisjon leiab, et kriisilahendusskeemi heakskiitmisega muudab ta selle enda otsuseks ja muutub selle otsuse tegijaks, mis on kooskõlas 13. juuni 1958. aasta kohtuotsusest Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) tulenevate volituste delegeerimise põhimõtetega. Parlament leiab, et kriisilahendusskeem on hõlmatud komisjoni otsusega ning kriisilahendusskeemi kui komisjoni otsuse ühe osa peale hagi esitada ei saa.

127 On mõistagi tõsi, nagu komisjon kohtuistungil väitis, et kriisilahendusskeem jõustub üksnes tema heakskiidul. See ei tähenda aga, et komisjoni heakskiiduga kriisilahendusskeemi autonoomsed õiguslikud tagajärjed kaovad ja asenduvad üksnes komisjoni otsuse omadega.

128 Pidades silmas eelkõige määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 7 kasutatud sõnastust, tuleb asuda seisukohale, et komisjoni heakskiit on üks vajalik etapp kriisilahendusskeemi jõustumiseks ning see annab talle õigusjõu.

129 Vastupidi aga komisjoni väidetule ei tähenda 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuses Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) sõnastatud volituste delegeerimist puudutavate põhimõtete järgimine seda, et õiguslikke tagajärgi tekitaks üksnes otsus, mille võttis vastu komisjon. Selle kohtuotsuse kohaselt toimub „tegelik vastutuse üleminek“ kaalutluspädevuse delegeerimisel, millega kaasneb suur hindamisvabadus, mille teostamine võib endast kujutada tegeliku majanduspoliitika rakendamist, asendades delegeeriva asutuse valikud volituse saanud asutuse omadega.

130 Tuleb asuda seisukohale, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 teisele lõigule on selleks, et kriisilahendusskeem looks õiguslikke tagajärgi, vajalik, et komisjon kinnitaks kriisilahendusskeemi selle kaalutlusõigust kätkevates aspektides, vältides seeläbi „tegelikku vastutuse üleminekut“ 13. juuni 1958. aasta kohtuotsuse Meroni *vs.* Ülemamet (9/56, EU:C:1958:7) tähenduses.

131 Eelkõige tuleneb määruse nr 806/2014 põhjendusest 26, et:

„[…] Kriisilahendusskeemi vastuvõtmise menetlus, millesse on kaasatud komisjon ja nõukogu, tugevdab kriisilahendusnõukogu jaoks vajalikku tegevuslikku iseseisvust, olles samas kooskõlas Euroopa Liidu Kohtu tõlgendusega asutustele volituste delegeerimise põhimõtte kohta. Seetõttu sätestatakse käesolevas määruses, et kriisilahendusnõukogu vastuvõetud kriisilahendusskeem jõustub ainult sel juhul, kui nõukogu või komisjon ei esita 24 tunni jooksul pärast seda, kui kriisilahendusnõukogu selle on vastu võtnud, vastuväiteid või kui selle kriisilahendusskeemi kiidab heaks komisjon. […]“

132 Lisaks sellele tuleb asuda seisukohale, et määruses nr 806/2014 ette nähtud kriisilahendusnõukogu ja komisjoni vaheline pädevusjaotus ei toeta komisjoni argumentatsiooni, mille kohaselt muutub kriisilahendusskeem temapoolse kinnituse andmisel tema otsuseks. Komisjoni pädevuses on nimelt kriisilahendusskeemi kaalutlusõigust kätkevate aspektide hindamine. Pealegi saab

komisjon vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikele 7 kriisilahendusskeemi kinnitada või esitada selle kohta vastuväiteid kaalutlusõigust kätkevates aspektides. Seevastu ei ole tal volitust teostada kriisilahendusnõukogule omistatud pädevust ega muuta kriisilahendusskeemi või selle õiguslikke tagajärgi.

133 Teisena väitis komisjon kohtuistungil, et kriisilahendusskeem ei ole tema jaoks siduv. Juhul, kui ta sellega nõus ei ole, ei pea ta seda kinnitama. Ta leidis, et kriisilahendusskeemi suhtes oleks analoogia alusel kohaldatav 6. mai 2021. aasta kohtuotsuses ABLV Bank jt *vs.* EKP (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369) valitud lahendus, mis puudutab EKP hinnangut selle kohta, kas asjaomane ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Sel juhul on kriisilahendusskeem ettevalmistav akt, mida ELTL artikli 263 alusel esitatava hagiga vaidlustada ei saa.

134 Kohtupraktikast tuleneb, et kui on tegemist aktidega, mille väljatöötamine toimub mitmes asutusesiseses menetlusetapis, kujutavad endast vaidlustatavaid akte põhimõtteliselt ainult sellised meetmed, mis fikseerivad menetluse tulemusena institutsiooni lõpliku seisukoha, kuid vaidlustatavateks aktideks ei ole vahemeetmed, mille eesmärk on lõppotsuse ettevalmistamine ja mille õigusvastasuse küsimuse saab tõstatada lõppotsuse peale esitatud hagis (vt 6. mai 2019. aasta kohtumäärus ABLV Bank *vs.* EKP, T-281/18, EU:T:2019:296, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).

135 Euroopa Kohus leidis 6. mai 2021. aasta kohtuotsuse ABLV Bank jt *vs.* EKP (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369) punktis 66, et EKP hinnang asjaomase ettevõtja maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta ei tekitanud iseenesest siduvaid õiguslikke tagajärgi, mis mõjutaksid apellantide huve, tuues kaasa selge muutuse nende õiguslikus olukorras, kuna seda saab teha üksnes kriisilahendusskeemi vastuvõtmine, seejärel selle jõustumine ning kriisilahenduse vahendite rakendamine määruse nr 806/2014 artikli 22 lõike 2 tähenduses.

136 Siinkohal piisab, kui märkida, et mitte üheski määruse nr 806/2014 sättes ei ole EKP hinnangu puhul, erinevalt kriisilahendusskeemist, ette nähtud selle jõustumist.

137 Pealegi ei saa määruses nr 806/2014 ette nähtud keeruka haldusmenetluse raames käsitada kriisilahendusskeemi komisjoni otsuse ettevalmistamise eesmärgil koostatud ettevalmistava aktina. Siinkohal tuleb tähele panna ühelt poolt seda, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt on komisjoni poolt kriisilahendusskeemi kinnitamise tagajärjeks kriisilahendusskeemi jõustumine ning teiselt poolt seda, et komisjon võib kriisilahendusskeemile vastuväiteid esitada selle kaalutlusõigust kätkevates aspektides, ent selle puhtalt tehnilistes aspektides ei saa ta vastuväiteid esitada ega selles osas muudatusi teha.

138 Kolmandana väitsid parlament ja nõukogu kohtuistungil, et määruse nr 806/2014 artiklit 86 tuleks tõlgendada nii, et seal on silmas peetud üksnes kriisilahendusnõukogu autonoomseid otsuseid, mille puhul ei ole komisjoni heakskiit vajalik.

139 Siinkohal tuleb osutada väljakujunenud kohtupraktikale, mille kohaselt ei tule liidu õigusnormi tõlgendamisel arvesse võtta mitte ainult normi sõnastust ja sellega taotletavaid eesmärke, vaid ka selle konteksti ning liidu õigusnorme nende kogumis (vt 8. juuli 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Belgia (ELTL artikli 260 lõige 3 – kiired sidevõrgud), C-543/17, EU:C:2019:573, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika; 24. oktoobri 2019. aasta kohtumäärus Liaño Reig *vs.* kriisilahendusnõukogu, T-557/17, ei avaldata, EU:T:2019:771, punkt 59).

140 Tuleb aga märkida, et määruse nr 806/2014 artiklis 86 on sätestatud, et ELTL artikli 263 alusel esitatava hagiga saab vaidlustada kõiki kriisilahendusnõukogu otsuseid peale nende, mida saab vaidlustada apellatsioonikomisjonis. Kriisilahendusskeem kuulub juba määratlusest tulenevalt selliste otsuste kategooriasse ning ükski selles artiklis ega üheski teises määruse nr 806/2014 sättes sisalduv erand ei võimalda seda sealt välja arvata.

141 Pealegi tuleb ka märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 15 on sätestatud, et väärtuse hindamine on kriisilahenduse vahendi kohaldamist või kriisilahendusõiguste kasutamist käsitleva otsuse või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise õiguse kasutamist käsitleva otsuse lahutamatu osa ning väärtuse hindamine ei anna iseseisvat kaebeõigust, kuid selle võib vaidlustada koos kriisilahendusnõukogu otsusega.

142 Selles sättes on niisiis ette nähtud võimalus vaidlustada väärtuse hindamist hagis, mis esitatakse otsuse peale, mille on vastu võtnud kriisilahendusnõukogu, ent seal ei ole viidatud otsusele, mille on vastu võtnud komisjon.

143 Seega tuleb asuda seisukohale, et nii määruse nr 806/2014 artikli 86 sõnastusest kui ka teistest määruse nr 806/2014 sätetest tuleneb, et kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetud kriisilahendusskeem on vaidlustatav ilma, et oleks nõutav hagi esitamine ka kriisilahendusskeemi kinnitamise kohta tehtud komisjoni otsuse peale.

144 Lisaks sellele ei oleks tõlgendus määruse nr 806/2014 artiklile 86, mille on välja pakkunud parlament, nõukogu ja komisjon, kooskõlas väljakujunenud kohtupraktikast tuleneva nõudega, et Euroopa Liidu teisese õiguse norme tuleb nii palju kui võimalik tõlgendada kooskõlas aluslepingute sätete ning eelkõige aluslepingute ja harta sätete ja liidu õiguse üldpõhimõtetega (vt selle kohta 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus EKP *vs.* Espírito Santo Financial (Portugal), C-442/18 P, EU:C:2019:1117, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika; 2. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 24. oktoobri 2019. aasta kohtumäärus Liaño Reig *vs.* kriisilahendusnõukogu, T-557/17, ei avaldata, EU:T:2019:771, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika), sealhulgas õiguskindluse põhimõtte ja tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttega.

145 Esiteks, mis puudutab õiguskindluse põhimõtet, siis nõuab see eelkõige, et õigusnormid oleksid selged, täpsed ja ettenähtavate tagajärgedega selleks, et huvitatud isikud saaksid liidu õiguskorraga reguleeritavates olukordades ja õigussuhetes teadlikult toimida (30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* nõukogu (Vahemere mõõkkala püügikvoot), C-611/17, EU:C:2019:332, punkt 111; 25. novembri 2020. aasta kohtuotsus ACRE *vs.* parlament, T-107/19, ei avaldata, EU:T:2020:560, punkt 66, ja 9. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Adraces *vs.* komisjon, T-714/18, ei avaldata, EU:T:2020:591, punkt 37). Sellest põhimõttest tulenevate nõuete järgimine on veelgi olulisem siis, kui asjasse puutuvad õigusnormid võivad üksikisikutele ja äriühingutele kaasa tuua ebasoodsaid tagajärgi (vt selle kohta 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* nõukogu (Vahemere mõõkkala püügikvoot), C-611/17, EU:C:2019:332, punkt 111, ja 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Hungeod jt, C-496/18 ja C-497/18, EU:C:2020:240, punkt 93 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimetatud põhimõte nõuab esmajoones seda, et õigusnormid võimaldaksid asjasse puutuvatel isikutel selgelt teada oma õigusi ja kohustusi ning toimida neile vastavalt (vt selle kohta 10. märtsi 2009. aasta kohtuotsus Heinrich, C-345/06, EU:C:2009:140, punkt 44; 15. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) jt, C-798/18 ja C-799/18, EU:C:2021:280, punkt 41, ning 29. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Banco de Portugal jt, C-504/19, EU:C:2021:335, punkt 51).

146 Teiseks on sätestatud tõhusa kohtuliku kontrolli põhimõttega seoses harta artikli 47 esimeses lõigus, et igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, on nimetatud artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Euroopa Kohtu kohtupraktikast tuleneb, et selle sättega tagatud kohtuliku kontrolli tõhusus nõuab eelkõige, et huvitatud isik saaks kaitsta oma õigusi parimatel võimalikel tingimustel ja otsustada täielikult informeerituna, kas teatava üksuse vastu on otstarbekas esitada hagi pädevasse kohtusse (vt 29. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Banco de Portugal jt, C-504/19, EU:C:2021:335, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

147 Tõlgendus, mille kohaselt eeldab kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetud kriisilahendusskeemi vaidlustamine komisjoni kinnitava otsuse vaidlustamist sama hagiga, ei oleks aga vastuolus mitte üksnes eespool punktides 140 ja 141 osutatud määruse nr 806/2014 sätetega, vaid ka õiguskindluse põhimõtte ja tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttega, kuna igaühe jaoks, keda kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetud kriisilahendusskeem puudutab, kehtiks üks selline hagi vastuvõetavuse tingimus, mida sõnaselgelt sätestatud ei ole.

148 Viimaks tuleb tagasi lükata parlamendi kohtuistungil esitatud argument, mille kohaselt ei ole võimalik kriisilahendusskeemi tühistada, kui komisjoni otsus jõusse jääb. Tuleb nimelt märkida, et juhul, kui Üldkohus kriisilahendusskeemi peale esitatud hagi läbivaatamisel selle tühistab, muutub ainetuks komisjoni otsus, millega see kinnitatakse.

149 Eeltoodust tuleneb, et pärast komisjoni kinnituse andmist loob kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetud kriisilahendusskeem õiguslikke tagajärgi ning see on akt, mille saab eraldi esitatava tühistamishagiga vaidlustada.

150 Seega tuleb hagi tunnistada vastuvõetavaks.

Sisu

Sissejuhatavad märkused

– *Hagi ulatus*

151 Esimesena tuleb sedastada, et repliigi selles osas, mis puudutab vaidluse tausta, väidavad hagejad, et 23. mail 2017. aastal telekanalile Bloomberg antud intervjuus tehtud kriisilahendusnõukogu presidendi avaldus, mida on mainitud eespool punktis 39, põhjustasid Banco Populari likviidsuskriisi ja eraõigusliku müügiprotsessi nurjumise. Nad väidavad, et konfidentsiaalsuskohustuse rikkumise korral tuleb kriisilahendusskeem tühistada, kui leiab tuvastamist, et juhul, kui seda infoleket ei oleks olnud, oleks kriisilahendusskeemi sisu olnud teistsugune. Nad leiavad, et küsimuses, milline oli Reutersi avaldatud ja eespool punktis 42 mainitud infolekke allikas, lasub tõendamiskoormis kriisilahendusnõukogul.

152 Kriisilahendusnõukogu leiab, et neid argumente ei saa käsitada uue väitena ning need on esitatud repliigi sissejuhatavas osas. Ta märgib, et hagejad ei ole esitanud tühistamisväidet, mille aluseks oleks tema eeldatav tegevus. Kriisilahendusnõukogu leiab, et juhul, kui Üldkohus asub seisukohale, et nende argumentide näol on tegemist uue õigusväitega, on see kodukorra artikli 84 lõike 1 kohaselt vastuvõetamatu, kuna teave, millele need argumendid tuginevad, oli hagejatel olemas enne hagiavalduse esitamist.

153 Kodukorra artikli 84 lõike 1 kohaselt on menetluse käigus uute väidete esitamine keelatud, välja arvatud juhul, kui need tuginevad faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus. Kodukorra artikli 84 lõike 2 kohaselt tuleb juhul, kui uusi väiteid esitatakse, teha seda menetlusdokumentide teistkordsel vahetamisel ning need peavad olema selgelt eristatavad kui uued väited.

154 Ühelt poolt tuleb tõdeda, et nagu kriisilahendusnõukogu leiab, ei sisaldu need hagejate argumendid ühegi konkreetse väite juures, vaid repliigi selles osas, mis puudutab vaidluse tausta, ning hagejad ei ole seega määratlenud neid uue väitena. Lisaks sellele ei ole need argumendid hagiavalduses esialgu esitatud väidete või etteheidetega piisavalt tihedalt seotud selleks, et neid saaks pidada kohtumenetluses oleva vaidluse loomuliku käigu osaks, ning tegemist ei ole ka mõne hagiavalduses esitatud väite täiendamisega (vt selle kohta 8. juuli 2020. aasta kohtuotsus VQ *vs.* EKP, T-203/18, EU:T:2020:313, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

155 Teiselt poolt, isegi kui neid argumente saaks käsitada esimest korda repliigis esitatud uue õigusväitena, tuleb tõdeda, et hagejad ei väida, et see tugineks pärast hagi esitamist ilmsiks tulnud õiguslikele ja faktilistele asjaoludele.

156 Siinkohal piisab, kui tõdeda, et nii kriisilahendusnõukogu presidendi 23. mai 2017. aasta intervjuud kui ka Reutersi 31. mai 2017. aasta artiklit, millele hagejad tuginevad, on mainitud juba hagiavalduses. Seega, juhul, kui neid argumente tuleks käsitada repliigis esitatud uue väitena, oleks see vastuvõetamatu ning seega ei tuleks sellele vastata.

157 Teisena esitasid hagejad Üldkohtu kantseleisse 8. septembril 2020. aastal saabunud kirjaga kodukorra artikli 85 lõike 3 alusel uue taotluse võtta tõenditena vastu kriisilahendusnõukogu 10. ja 18. augusti 2017. aasta asutusesisene elektronkiri, mis puudutavad Reutersi 31. mai 2017. aasta artikli allikaks olnud võimalikku infoleket. Hagejad märgivad, et need dokumendid said neile kättesaadavaks pärast nende dokumentide avaldamise kohta tehtud kriisilahendusnõukogu 24. augusti 2020. aasta otsust, mis võeti vastu vastavalt kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjoni 15. aprilli 2020. aasta otsusele, mis puudutas ühe kolmanda isiku poolt esitatud taotlust dokumentidega tutvumiseks.

158 Hagejad väidavad, et neist elektronkirjadest saab järeldada, et mingisugust tõhusat sisejuurdlust selle väidetava infolekke allika kindlaks tegemiseks kriisilahendusnõukogu läbi ei viinud.

159 Kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander leiavad, et need uued tõendid on vastuvõetamatud, kuna need ei ole seotud ühegi repliigis esitatud väitega. Komisjon ja Hispaania Kuningriik leiavad, et need dokumendid ei ole vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvad ning nõukogu leiab, et hagejad pole nende asjasse puutuvust tõendanud.

160 Kodukorra artikli 85 lõike 3 kohaselt võivad kohtuasja pooled erandkorras esitada tõendeid või taotluse nende kogumiseks enne menetluse suulise osa lõppemist tingimusel, et nende hiline esitamine on õigustatud.

161 Tuleb märkida, et hagejad ei ole selgitanud, millise väite või argumendi põhjendamiseks need dokumendid esitati või kuidas need kriisilahendusskeemi kehtivusele hinnangu andmisel asjasse puutuvad on.

162 Siinkohal tuleb tähele panna, et nagu nähtub eespool punktidest 151–156, sisaldusid Reutersi artikliga seotud argumendid üksnes vaidluse tausta puudutavas repliigi osas ning hagejad ei ole hagiavalduses ega repliigis esitanud ühtki väidet, mis puudutaks seda artiklit ja väidetavaid infolekkeid. Asuti seisukohale, et isegi kui neid argumente tuleks käsitada repliigis esitatud uue väitena, oleks see vastuvõetamatu.

163 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et selle tõendite kogumise taotlusega esitatud dokumentidel ei ole mingisugust seost hagiavalduses või repliigis nõuetekohaselt esitatud väidetega, need ei ole vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvad ning tuleb tagasi lükata, ilma et oleks vaja hinnata, kas nende esitamisega viivitamine oli põhjendatud.

– *Üldkohtu kontrolli ulatus*

164 Tuleb märkida, et hagejad leiavad, et Üldkohus peab hindama kriisilahendusnõukogu poolt aluseks võetud majandusliku ja finantsteabe sisulist õigsust, usaldusväärsust ja kooskõlalisust ning veenduma, et kriisilahendusskeem tugineb piisavalt tugevale faktilisele alusele.

165 Kriisilahendusnõukogu leiab, et keeruliste tehniliste küsimuste korral peab Üldkohus hindama asutuse poolt faktiliste ja õiguslike asjaolude tuvastamist, kontrollima, et meetme võtmisel ei ole tehtud ilmseid vigu või võimu kuritarvitatud, ning kontrollima seda, ega asutus ei ole ilmselgelt oma kaalutlusõiguse piire ületanud. Kriisilahendusnõukogu hinnangul pidi tal olema avar kaalutlusruum otsustamaks, et hinnang 2 oli kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks sobiv, kuna see tugines keerulisele faktilisele ja tehnilisele hinnangule.

166 Siinkohal tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt on Üldkohtu teostatava kontrolli ulatus piiratud nii olukordades, kus vaidlustatud akt tugineb äärmiselt keerulistele teaduslikele ja tehnilistele faktilistele asjaoludele antud hinnangule kui ka siis, kui tegemist on keeruliste majanduslike hinnangutega.

167 Ühelt poolt, olukordades, kus liidu ametivõimudel on nende võetavate meetmete olemuse ja ulatuse kindlaksmääramisel lai kaalutlusõigus, eeskätt äärmiselt keeruliste teaduslike ja tehniliste faktiliste asjaolude hindamisel, peab liidu kohtu kontroll piirduma hinnanguga sellele, kas sellise õiguse teostamisel esineb ilmne viga või võimu kuritarvitamine või kas ametivõimud on oma kaalutlusõigust ilmselgelt ületanud. Niisuguses kontekstis ei saa liidu kohus asendada oma hinnanguga hinnangut, mille on teaduslike ja tehniliste asjaolude kohta andnud liidu ametivõimud, kellele ainsana on EL toimimise lepinguga see ülesanne pandud (21. juuli 2011. aasta kohtuotsus Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, punkt 60, ja 7. märtsi 2013. aasta kohtuotsus Bilbaína de Alquitranes jt *vs.* ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, punkt 76; vt ka 11. mai 2017. aasta kohtuotsus Deza *vs.* ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 163 ja seal viidatud kohtupraktika).

168 Teiselt poolt, mis puudutab liidu kohtute teostatavat kontrolli liidu asutuste poolsete keeruliste majanduslike hinnangute üle, siis see on piiratud kontroll, mille käigus kontrollitakse tingimata üksnes seda, kas on järgitud menetlusnorme ja põhjendamisreegleid, kas asjaolud on sisuliselt täpselt kindlaks tehtud, ega tehtud ei ole ühtki ilmset hindamisviga ning ega tegemist ei ole võimu kuritarvitamisega. Selle kontrolli raames ei saa liidu kohus asendada liidu pädeva asutuse majanduslikku hinnangut enda omaga (vt selle kohta 11. juuli 1985. aasta kohtuotsus Remia jt *vs.* komisjon, 42/84, EU:C:1985:327, punkt 34; 10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Comune di

Milano *vs.* komisjon, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 100 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 16. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus Iberpotash *vs.* komisjon, T-257/18, EU:T:2020:1, punkt 96 ja seal viidatud kohtupraktika).

169 Kuna otsused, mille kriisilahendusnõukogu kriislahendusmenetluses tegema peab, tuginevad äärmiselt keerulistele majanduslikele ja tehnilistele hinnangutele, tuleb tõdeda, et kohtu poolt tehtava kontrolli osas on kohaldatavad eespool punktides 167 ja 168 mainitud kohtupraktikast tulenevad põhimõtted.

170 See, et kriisilahendusnõukogul on majanduslikes ja tehnilistes küsimustes kaalutlusõigus, ei tähenda siiski, et liidu kohus peaks hoiduma kontrollimast seda, kuidas on kriisilahendusnõukogu tema otsuse aluseks olevaid majanduslikke andmeid tõlgendanud. Nagu ka Euroopa Kohus leidnud on, ei tule liidu kohtul ka keeruliste hinnangute korral kontrollida mitte üksnes esitatud tõendite sisulist õigsust, usaldusväärsust ja sidusust, vaid ka seda, kas need tõendid kujutavad endast kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas need toetavad järeldusi, mis nende põhjal on tehtud (vt 22. novembri 2007. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika; 26. märtsi 2019. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 104 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Comune di Milano *vs.* komisjon, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 115 ja seal viidatud kohtupraktika).

171 Tuvastamaks, et kriisilahendusnõukogu on faktiliste asjaolude hindamisel teinud ilmse hindamisvea, millega saaks olla põhjendatav kriisilahendusskeemi tühistamine, peavad hageja esitatud tõendid olema piisavad, et kriisilahendusskeemis asjaoludele antud hinnang muutuks ebausutavaks (vt analoogia alusel 14. juuni 2018. aasta kohtuotsus Lubrizol France *vs.* nõukogu, C-223/17 P, ei avaldata, EU:C:2018:442, punkt 39; 12. detsembri 1996. aasta kohtuotsus AIUFFASS ja AKT *vs.* komisjon, T-380/94, EU:T:1996:195, punkt 59, ning 13. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Comune di Milano *vs.* komisjon, T-167/13, EU:T:2018:940, punkt 108 ja seal viidatud kohtupraktika).

172 Üldkohus peab kohaseks ühelt poolt käsitleda kõigepealt teises ja kolmandas väites esitatud õigusvastasuse vastuväiteid ning teiselt poolt käsitleda koos esimest ja neljandat väidet, kuivõrd nende aluseks on see, et rikuti õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

Teine väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18, artikli 24 lõike 2 punkti a ja artikli 27 ning direktiivi 2014/59 artiklite 32, 38 ja 43 õigusvastasust, kuna need rikuvad harta artikli 41 lõike 2 punktis a sätestatud ärakuulamisõigust.

173 Hagejad on ELTL artikli 277 alusel esitanud õigusvastasuse väite, leides, et määruse nr 806/2014 artikkel 18, artikli 24 lõike 2 punkt a ja artikkel 27 ning direktiivi 2014/59 artiklid 32, 38 ja 43 on õigusvastased ja rikuvad harta artikli 41 lõike 2 punktis a ette nähtud ärakuulamisõigust, kuna neis sätetes ei ole ette nähtud kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionäride ärakuulamist enne sellise meetme vastuvõtmist.

174 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale väljendab ELTL artikkel 277 üldpõhimõtet, mis tagab igale menetlusosalisele õiguse vaidlustada neid otseselt ja isiklikult puudutava otsuse tühistamiseks institutsioonide selliste varasemate aktide kehtivus, mis on vaidlustatud otsuse õiguslikuks aluseks, kui menetlusosalistel ei olnud õigust esitada otse ELTL artikli 263 alusel hagi aktide vastu, mis toovad nende suhtes kaasa õiguslikke tagajärgi, ilma et neil oleks olnud võimalus

taotleda vastavate aktide tühistamist (vt 17. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Banco Popular *vs.* EL põhiõiguste amet, C-601/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:1048, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

– *Õigusvastasuse vastuväite ulatus*

175 Esimesena leiavad parlament ja nõukogu, et direktiivi 2014/59 artiklite 32, 38 ja 43 kohta esitatud õigusvastasuse vastuväide tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kuna direktiiv 2014/59 ei ole kriisilahendusskeemi õiguslikuks aluseks ega ole sellega seotud.

176 Hagejad leiavad, et kohtupraktika kohaselt võib õigusvastasuse vastuväite lisaks määrusele esitada ka direktiivide kohta ning see peab laienema ka aktidele, mis ei ole küll formaalselt vaidlustatud akti õiguslikuks aluseks, ent mis on sellega õiguslikult vahetult seotud. Seega peaks õigusvastasuse vastuväite saama esitada ka direktiivi 2014/59 sätete kohta.

177 Kuivõrd ELTL artikli 277 eesmärk ei ole võimaldada menetlusosalisel vaidlustada mis tahes üldkohaldatava akti kohaldatavust mis tahes õiguskaitsevahendi põhistamiseks, siis peab akt, mille õigusvastasusele tuginetakse, olema õiguskaitsevahendi esemeks oleva kohtuasja suhtes otseselt või kaudselt kohaldatav (vt 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C 126/19 P, EU:C:2020:676, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika).

178 Nii on Euroopa Kohus üksikotsuste peale esitatud tühistamishagide puhul möönnud, et õigusvastasuse vastuväite saab õiguspäraselt esitada sellise üldkohaldatava akti sätete peale, mis on asjaomaste otsuste aluseks või millel on vahetu õiguslik seos selliste otsustega. Seevastu on Euroopa Kohus asunud seisukohale, et vastuvõetamatu on õigusvastasuse vastuväide, mis on esitatud sellise üldkohaldatava akti peale, mille rakendusmeede vaidlustatud üksikotsus ei ole (vt 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, punktid 69 ja 70 ning seal viidatud kohtupraktika).

179 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on õigusvastasuse vastuväide, mis esitatakse ELTL artikli 277 alusel kaasneva nõudena juhul, kui põhikohtuasjas vaidlustatakse mingi muu akti õiguspärasust, vastuvõetav üksnes siis, kui selle muu akti ja akti, mille õigusvastasusele viidatakse, vahel esineb seos. Õigusvastasuse vastuväite ulatus peab olema piiratud sellega, mis on kohtuasja lahendamiseks ilmtingimata vajalik (vt 12. juuni 2015. aasta kohtuotsus Health Food Manufacturers' Association jt *vs.* komisjon, T-296/12, EU:T:2015:375, punkt 170 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 4. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Janoha jt *vs.* komisjon, T-517/16, ei avaldata, EU:T:2018:874, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

180 Tuleb aga märkida, et menetluse puhul, mille kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel läbi viis, on aluseks üksnes määruse nr 806/2014 sätted ning direktiivi 2014/59 artiklid 32, 38 ja 43, mis puudutavad liikmesriigi asutuste poolt võetavaid kriisilahenduse meetmeid, käesoleval juhul kohaldatavad ei ole ja neid ei ole selles kriisilahendusskeemis mainitud.

181 Hagejad leiavad, et direktiiv on kriisilahendusskeemiga tihedalt seotud, kuna määrus nr 806/2014 on vastu võetud lähtudes direktiivist 2014/59 ning sellel on samad puudused.

182 See argument osutab üksnes määruse nr 806/2014 ja direktiivi 2014/59 sätete sarnasusele, ent ei saa kinnitada eespool punktides 177–179 mainitud kohtupraktikas nõutud vahetut õiguslikku seost kriisilahendusskeemi ja direktiivi 2014/59 vahel.

183 Lisaks sellele saab liikmesriigi asutuste poolt vastu võetud kriisilahendusotsuse vaidlustamisel hagejate poolt viidatud direktiivi 2014/59 sätete õiguspärasuse vaidlustamiseks vajaduse korral esitada eelotsuse küsimuse nende sätete kehtivuse hindamiseks.

184 Seega tuleb parlamendi ja nõukogu eeskujul asuda seisukohale, et hagejate poolt osutatud direktiivi 2014/59 artiklite 32, 38 ja 43 õigusvastasuse tuvastamine ja käesolevas asjas nende kohaldamata jätmine ei mõjutaks mitte kuidagi kriisilahendusskeemi kehtivust ning seetõttu tuleb neid puudutav õigusvastasuse vastuväide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

185 Teisena, mis puudutab määruse nr 806/2014 artiklit 27, kus käsitletakse kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit, siis piisab, kui märkida, et seda sätet ei ole kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis kohaldanud ning seega tuleb selle suhtes esitatud õigusvastasuse vastuväide samuti vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

186 Kolmandana, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 24 lõike 2 punkti a, siis selles on sätestatud, et ettevõtte võõrandamise puhul määratakse kriisilahendusskeemis kindlaks instrumendid, vara, õigused ja kohustused, mille liikmesriigi kriisilahendusasutus annab üle vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 38 lõigetele 1 ja 7–11. See säte ei puuduta kriisilahendusmenetluse läbi viimist ning hagejad ei ole selgitanud, kuidas saaks selle sätte kohaldamine rikkuda aktsionäride õigust olla enne kriisilahenduse meetme vastuvõtmist ära kuulatud.

187 Seega tuleb määruse nr 806/2014 artikli 24 lõike 2 punkti a õigusvastasuse vastuväide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

188 Lisaks sellele tuleb märkida, et nõukogu menetlusse astuja seisukoha kohta esitatud märkustes väidavad hagejad, et nad vaidlustavad õigusvastasuse vastuväitega seda, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud kriisilahendusmenetluses ei ole ette nähtud ühtki garantiid, mis piiraks kriisilahendusnõukogu tegevust kriisilahenduse meetme vastuvõtmisel. Hagejad tunnistavad seega, et nende õigusvastasuse vastuväide puudutab üksnes selles artiklis ette nähtud menetlust.

189 Eeltoodust tulenevalt tuleb asuda seisukohale, et teise väite raames esitatud õigusvastasuse vastuväitega vaidlustavad hagejad üksnes määruse nr 806/2014 artikli 18 kehtivuse, kuivõrd see säte, kus ei ole ette nähtud, et kriisilahendusnõukogu kuulab aktsionärid ära enne kriisilahenduse meetme vastuvõtmist, rikub neile harta artikli 41 lõike 2 punktiga a tagatud ärakuulamisõigust.

– *Määruse nr 806/2014 artikli 18 õigusvastasuse vastuväide*

190 Hagejad leiavad, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 reguleeritud kriisilahendusmenetlus rikub kaitseõigusi, kuna see ei võimalda kaasata isikuid, keda kriisilahenduse meede puudutab. Kriisilahenduse meede võetakse vastu ilma asjasse puutuvaid isikuid ära kuulamata ning ilma, et neil oleks olnud võimalik tutvuda meetme võtmise aluseks oleva väärtuse hindamise aruandega ning seega seda vaidlustada. Ainus võimalus määruse nr 806/2014 artiklis 20 sätestatud esialgse väärtuse hindamise vaidlustamiseks on kriisilahenduse meetme enda vaidlustamine, ent ettevõtte kolmandale isikule võõrandamist puudutavas osas on see juba pöördumatu.

191 Kriisilahendusnõukogu leiab, et see, et määruses nr 806/2014 ei ole ette nähtud aktsionäride või võlausaldajate formaalset ärakuulamist enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, on põhjendatav avaliku huviga seotud põhjustega. Kriisilahenduse meetmed ei puuduta ainult ühte ettevõtjat, vaid on seotud finantsturgude stabiilsusega. Lisaks sellele ei ole asjaomase ettevõtja aktsionärid kriisilahenduse meetme adressaatideks ning seega ei ole neid vaja ka ära kuulata.

192 Parlament ja nõukogu leiavad, et kriisilahendusmenetluses oleva ettevõtja aktsionäridel selles menetluses harta artikli 41 lõike 2 punkti a alusel ärakuulamisõigust ei ole. Nad leiavad, et isegi kui ettevõtja aktsionärid saavad ärakuulamisõigusele tugineda, võib seda õigust igal juhul piirata.

193 Lisaks sellele leiavad parlament, nõukogu ja komisjon, et juhul, kui kriisilahendusmenetluses oleva asutuse aktsionäridel on harta artikli 41 lõike 2 punktis a nimetatud ärakuulamisõigus, siis on see õigus neil ka määruses nr 806/2014 vastava sõnaselge sätte puudumise korral. Aktsionäride ärakuulamist ette nägeva sõnaselge sätte puudumine määruse nr 806/2014 artiklis 18 ei muuda seda määrust õigusvastaseks, kuna ükski säte sellist ärakuulamist ei keela.

194 Tuleb märkida, et harta artikli 41 lõike 2 punktis a on sätestatud, et õigus heale haldusele kätkeb igaühe õigust, et teda kuulatakse ära enne seda, kui tema suhtes kohaldatakse üksikmeedet, mis võib teda kahjustada.

195 Õigus olla ära kuulatud tagab igaühele võimaluse teha haldusmenetluse raames, enne tema huve kahjustada võiva otsuse tegemist, tegelikult ja tõhusalt teatavaks oma seisukoht. Järgmiseks olgu täpsustatud, et õigus olla ära kuulatud täidab kahte ülesannet. Esiteks võimaldab see uurida tegelikku olukorda ja tuvastada faktilised asjaolud nii täpselt ja õigesti kui võimalik ning teiseks tagada asjaomase isiku tõhus kaitse. Täpsemalt on õiguse olla ära kuulatud eesmärk tagada, et iga otsus, mis avaldab isikule ebasoodsat mõju, tehtaks kõikidest asjaoludest täielikult teadlikuna, ning eelkõige on selle eesmärk võimaldada pädeval asutusel parandada viga või asjaomasel isikul esitada oma isiklikku olukorda puudutavad asjaolud, mis räägivad selle kasuks, et otsus tehakse või seda ei tehta, või siis selle kasuks, et otsusel on pigem niisugune kui teistsugune sisu (vt 4. juuni 2020. aasta kohtuotsus SEAE *vs.* De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punktid 68 ja 69 ning seal viidatud kohtupraktika).

196 Tuleb märkida, et Euroopa Kohus on kinnitanud ärakuulamisõiguse olulisust ja väga suurt ulatust liidu õiguskorras, leides, et see õigus peab olema tagatud kõigis menetlustes, mis võivad lõppeda isiku õigusi piirava akti andmisega. Euroopa Kohtu praktika kohaselt tuleb ärakuulamisõigust järgida ka siis, kui kohaldatavad õigusaktid niisugust formaalsust sõnaselgelt ette ei näe (vt 22. novembri 2012. aasta kohtuotsus M., C-277/11, EU:C:2012:744, punktid 85 ja 86 ning seal viidatud kohtupraktika; 18. juuni 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 7. novembri 2019. aasta kohtuotsus ADDE *vs.* parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, punkt 89 ja seal viidatud kohtupraktika).

197 Seetõttu ja arvestades asjaoluga, et see põhimõte on liidu õiguse oluline üldpõhimõte, ei saa ärakuulamisõigust hõlmava kaitseõiguse põhimõtte kohaldamist määrusega välistada ega piirata ja selle põhimõtte järgimine tuleb tagada ka siis, kui vastavad erinormid puuduvad või kui tegemist on õigusnormidega, mis ise seda põhimõtet arvesse ei võta (vt 18. juuni 2014. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon T-260/11, EU:T:2014:555, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

198 Järelikult kuulub liidu õiguskorra üldpõhimõtteks ja põhiõiguseks oleva ärakuulamisõiguse kohaldamisalasse see, kui haldusasutus kavatseb vastu võtta subjektiivseid õigusi piirava akti ehk akti mis võib eraisiku või asjaomase liikmesriigi huve kahjustada, kusjuures selle põhimõtte kohaldamine ei sõltu sellest, kas mõnes teisese õiguse normis on see sõnaselgelt sätestatud (vt 18. juuni 2014. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon T-260/11, EU:T:2014:555, punkt 64).

199 Seejuures tuleb ühelt poolt märkida, et määruse nr 806/2014 põhjenduse 121 kohaselt austatakse selles määruses põhiõigusi ja järgitakse eelkõige hartaga tunnustatud õigusi, vabadusi ja põhimõtteid, sealhulgas õigust kaitsele, ning seda määrust tuleb rakendada kooskõlas kõnealuste õiguste ja põhimõtetega. Teiselt poolt ei välista ega piira ükski määruse nr 806/2014 säte sõnaselgelt asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate õigust olla kriisilahendusmenetluse ajal ära kuulatud.

200 Lisaks sellele tuleb nõukogu ja komisjoni eeskujul märkida, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluse tulemusena kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetava kriisilahenduse meetme eesmärk on ettevõtja kriisi lahendamine. Võetava üksikmeetme adressaadina ja isikuna, kellele on harta artikli 41 lõike 2 punktiga a tagatud õigus olla ära kuulatud, tuleb käsitada isikut, kelle suhtes kriisilahendust läbi viiakse.

201 Seega tuleb arvesse võtta, et selle ettevõtja aktsionärid ja võlausaldajad ei ole kriisilahenduse meetme adressaadiks ning selle näol ei ole tegemist nende suhtes tehtava üksikotsusega.

202 Tuleb siiski märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 21 lõike 1 kohaselt saab kriisilahendusnõukogu selle määruse artiklis 18 sätestatud menetluskorra kohaselt tegutsedes kasutada kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õigust.

203 Kuigi määruse artiklis 18 ette nähtud menetluse näol ei ole tegemist konkreetselt asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate suhtes algatatud menetlusega, võib see lõppeda nende huve ebasoodsalt mõjutada võiva kriisilahenduse meetme vastuvõtmisega.

204 Eespool punktis 196 osundatud Euroopa Kohtu kohtupraktikas on aga valitud ärakuulamisõiguse lai tõlgendus, mille kohaselt on see õigus tagatud igaühele, kelle õigusi võib menetluse tulemusena antav akt piirata. Seetõttu ei saa välistada, et kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja aktsionärid ja võlausaldajad võivad kriisilahendusmenetluses ärakuulamisõigusele tugineda.

205 Ärakuulamisõigust võib siiski piirata kooskõlas harta artikli 52 lõikega 1, kus on sätestatud:

„Hartaga tunnustatud õiguste ja vabaduste teostamist tohib piirata ainult seadusega ning arvestades nimetatud õiguste ja vabaduste olemust. Proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt võib piiranguid seada üksnes juhul, kui need on vajalikud ning vastavad tegelikult liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvatele eesmärkidele või kui on vaja kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi.“

206 Seega tuleb hinnata, kas see, et määruses nr 806/2014 puudub selle artiklis 18 sätestatud menetluses asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamist sõnaselgelt ette nägev säte, on käsitatav harta artikli 52 lõikega 1 kooskõlas oleva ärakuulamisõiguse piiranguna.

207 Euroopa Kohus on leidnud, et põhiõigused, näiteks kaitseõiguste tagamine, ei ole absoluutsed õigused, vaid neile võib seada piiranguid tingimusel, et need piirangud vastavad tegelikult asjaomase meetmega taotletud üldise huvi eesmärkidele ega kujuta endast taotletavat eesmärki arvestades ülemäärast ja lubamatut sekkumist, mis kahjustab tagatud õiguste sisu (vt

10. septembri 2013. aasta kohtuotsus G. ja R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Prequ'Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

208 Selles osas leiavad kriisilahendusnõukogu ning Hispaania Kuningriik, parlament ja nõukogu, et aktsionäride ärakuulamisõiguse piiramine on põhjendatav ühelt poolt finantsturgude stabiilsuse tagamise eesmärgiga ning teiselt poolt vajadusega tagada kiiret vastuvõtmist nõudvate kriisilahendusotsuste tõhusus.

209 Esimesena tuleb märkida, et mitmes määruse nr 806/2014 põhjenduses, eelkõige põhjendustes 12, 58 ja 61, on märgitud, et üheks selles määruses ette nähtud kriisilahenduse mehhanismidega taotletavaks eesmärgiks on finantsturgude stabiilsus.

210 Lisaks sellele käsitatakse kriisilahenduse meedet määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 5 kohaselt avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada. Määruse nr 806/2014 artiklis 14 sätestatud kriisilahenduse eesmärkide hulgas on loetletud eelkõige eesmärk „vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sealhulgas turuinfrastruktuuridele, ja säilitades turudistsipliini" ning eesmärk „kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele".

211 Selle kohta on Euroopa Kohus märkinud, et finantsteenustel on liidu majanduses keskne roll. Pangad ja krediidiasutused on erinevatel turgudel tegutsevate ettevõtjate jaoks oluline rahastamisallikas. Lisaks on pangad sageli omavahel seotud ja paljud nende seast tegutsevad rahvusvaheliselt. Seetõttu võib ühe või mitme panga maksejõuetus kiiresti üle kanduda teistele samas liikmesriigis või muudes liikmesriikides tegutsevatele pankadele. See omakorda võib tekitada ülekanduvaid negatiivseid mõjusid teistes majandussektorites (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 50; 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP, C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 72, ja 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 108).

212 Euroopa Kohus on leidnud, et ülekaalukaks avalikuks huviks on eesmärk tagada finantssüsteemi stabiilsus, vältides samal ajal liigset avaliku sektori raha kulutamist ja minimeerides konkurentsimoonutusi (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 69).

213 Lisaks sellele on Euroopa Inimõiguste Kohus (edaspidi „EIK") oma 1. aprilli 2004. aasta kohtuotsuses Camberrow MM5 AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, punkt 6) leidnud, et sellistes majanduslikult tundlikes valdkondades nagu pangandussüsteemi stabiilsus on riikidel avar kaalutlusõigus ning see, et aktsionäril ei ole võimalik osaleda menetluses, mis võib lõppeda panga müügiga, ei ole seetõttu ebaproportsionaalne legitiimsete eesmärkide suhtes kaitsta võlausaldajate õigusi ning säilitada panga maksejõulisus.

214 Samuti tuleb mainida 8. novembri 2016. aasta kohtuotsust Dowling jt (C-41/15, EU:C:2016:836), mis tehti eelotsusetaotluse kohta, mis käsitles nõukogu 13. detsembri 1976. aasta teise direktiivi 77/91/EMÜ tagatiste kooskõlastamise kohta, mida liikmesriigid äriühingu liikmete ja kolmandate isikute huvide kaitseks ELTL artikli 54 teises lõigus tähendatud äriühingutelt nõuavad seoses

aktsiaseltside asutamise ning nende kapitali säilitamise ja muutmisega, et muuta sellised tagatised ühenduse kõigis osades võrdväärseteks (EÜT 1977, L 26, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 8) artiklite 8, 25 ja 29 tõlgendamist. See kohtuasi puudutas liikmesriigi ametivõimude erakorralist meedet, mille eesmärk oli vältida äriühingu kapitali suurendamise teel selle maksejõuetust, mis eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul võinuks ohustada liidu finantsstabiilsust. Euroopa Kohus leidis, et kaitse, mida teine direktiiv 77/91 aktsiaseltsi aktsionäridele ja võlausaldajatele pakub äriühingu kapitaliga seoses, ei hõlma sellist riigisisest meedet, mis võetakse liikmesriigi majanduse ja finantssüsteemi tõsise häire korral ning millega soovitakse kõrvaldada asjaomase äriühingu omakapitali puudujäägist põhjustatud süsteemne oht liidu finantsstabiilsusele (8. novembri 2016. aasta kohtuotsus Dowling jt, C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 50). Euroopa Kohus lisas, et teise direktiiviga 77/91 ei ole seega vastuolus aktsiaseltsi kapitali puudutav erakorraline meede, mille liikmesriigi asutus on tõsise häire esinemisel mõne liikmesriigi majandus- ja finantssüsteemis võtnud selle äriühingu üldkoosoleku nõusolekuta ning eesmärgiga vältida ohtu kogu süsteemile ja tagada liidu finantsstabiilsus (vt 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus Dowling jt, C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

215 Neist kaalutlustest saab analoogia alusel lähtuda ka määruse nr 806/2014 alusel läbi viidavas kriisilahendusmenetluses olnud panga endiste aktsionäride suhtes.

216 Lisaks sellele tuleb märkida, et avalikest huvidest lähtuva eesmärgiga finantsturgude stabiilsuse tagamise vastu on seotud ka määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 punktis a nimetatud kriisilahenduse teine eesmärk ehk eesmärk tagada kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvus.

217 Direktiivi 2014/59 artikli 2 lõike 1 punktis 35 on ettevõtja kriitilised funktsioonid määratletud järgmiselt: „tegevus, teenused või tegevused, mille seiskumine toob ühes või enamas liikmesriigis tõenäoliselt kaasa reaalmajanduse jaoks oluliste teenuste katkemise või häirib tõenäoliselt finantsstabiilsust krediidiasutuse või investeerimisühingu või konsolideerimisgrupi suuruse, turuosa, välise ja sisemise seotuse, keerukuse või piiriülese tegevuse tõttu, pidades eelkõige silmas kõnealuste tegevuste, teenuste või tegevuste asendatavust“.

218 Kriitiliste funktsioonide kindlaksmääramise kriteeriumid on seejuures sätestatud komisjoni 2. veebruari 2016. aasta delegeeritud määruse (EL) 2016/778, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses asjaolude ja tingimustega, mille korral võib krediidiasutuse või investeerimisühingu tasutavad erakorralised *ex post* osamaksed täielikult või osaliselt edasi lükata, ja kriitiliste funktsioonidega seotud tegevuste, teenuste ja toimingute kindlaksmääramise ning põhiäriliinide ja nendega seotud teenuste kindlaksmääramise kriteeriumidega (ELT 2016, L 131, lk 41) artikli 6 lõikes 1. Tegemist on funktsiooniga, mida krediidiasutus või investeerimisühing täidab krediidiasutuse või investeerimisühingu või konsolideerimisgrupiga mitteseotud kolmandate isikute jaoks ning funktsiooni täitmise ootamatu katkemine avaldaks tõenäoliselt olulist negatiivset mõju kolmandatele isikutele, põhjustaks finantsraskuste levimist või vähendaks turuosaliste üldist kindlustunnet, sest funktsioon on kolmandatele isikutele süsteemselt oluline ning krediidiasutus või investeerimisühing või konsolideerimisgrupp on funktsiooni täitmisel süsteemselt oluline.

219 Määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 punktis a sätestatud eesmärgiga tagada kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvus soovitakse vältida nende funktsioonide katkemist, mis võiks lisaks asjaomasele turule häirida ka kogu liidu finantsstabiilsust.

220 Kuna kriisilahenduse meetme eesmärk on krediidiasutuse rahalise olukorra säilitamine või taastamine, eelkõige kuivõrd tegemist on alternatiiviga likvideerimisele, tuleb seda pidada tegelikult vastavaks liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvale eesmärgile (vt analoogia alusel 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, punkt 108).

221 Eeltoodust tuleneb, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 ette nähtud kriisilahendusmenetlusel on harta artikli 52 lõike 1 tähenduses üldist huvi pakkuv eesmärk ehk eesmärk tagada finantsturgude stabiilsus, millega saab olla põhjendatav ärakuulamisõiguse piiramine.

222 Teisena tuleneb mitmest määruse nr 806/2014 põhjendusest, et kui kriisilahenduse meede osutub vajalikuks, tuleb see vastu võtta kiiresti. Eelkõige puudutab see selle määruse põhjendusi 26, 31, 53 ning iseäranis põhjendust 56, kus on märgitud, et selleks, et finantsturgusid ja majandust minimaalselt häirida, tuleks kriisilahendusmenetlus lõpule viia lühikese ajaga.

223 Seejuures on Euroopa Kohus leidnud, et määruse nr 806/2014 eesmärk vastavalt selle põhjendusele 8 on kehtestada tõhusamad kriisilahendusmehhanismid, mis peaksid olema oluline vahend sellise kahju ärahoidmiseks, mida pankade maksejõuetus on minevikus tekitanud ning selline eesmärk eeldab otsuse tegemist kiirelt – mida näitavad selle määruse artiklis 18 ette nähtud lühikesed tähtajad – selleks, et ei seataks ohtu finantsstabiilsust (6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 55).

224 Nii on eelkõige määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 märgitud, et kui EKP leiab, et ettevõtja on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, edastab ta oma hinnangu viivitamatult komisjonile ja kriisilahendusnõukogule. Sama artikli lõikest 2 tuleneb, et kui kriisilahendusnõukogu ise sellise hinnangu annab, edastatakse see viivitamatult EKP-le. Kui selle artikli lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtab kriisilahendusnõukogu vastu kriisilahendusskeemi, mis edastatakse määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 7 kohaselt komisjonile vahetult pärast selle vastuvõtmist. Seejärel on komisjonil 24 tundi aega kriisilahendusskeemi heakskiitmiseks või vastuväidete esitamiseks.

225 Sellest järeldub, et juhul, kui kriisilahenduse meetme vastuvõtmise tingimused on ettevõtja puhul täidetud ehk kui ta esiteks on maksejõuetu või tõenäoliselt jääb maksejõuetuks, kui teiseks puudub põhjendatud väljavaade, et mõni tema suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede või järelevalvemeede aitaks maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida ning kui kolmandaks kriisilahenduse meede on vajalik ühe või mitme määruse nr 806/2014 artiklis 14 nimetatud eesmärgi saavutamiseks, on sama määruse artiklis 18 ette nähtud, et otsus tuleb vastu võtta väga lühikese tähtaja jooksul.

226 Kiire otsustamise eesmärk on eelkõige asjaomase ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvuse tagamine ning finantsstabiilsusele ettevõtja maksejõuetusest tingitud tagajärgede vältimine. Otsuse tõhusus sõltub seega otsuse tegemise kiirusest.

227 Euroopa Kohus on juba leidnud, et pädeva asutuse viivitamatut sekkumist nõudva olukorra kiireloomulisusega on põhjendatav isikute, keda vastuvõetavad meetmed puudutavad, ärakuulamisõiguse piiramine keskkonnavastutuse valdkonnas (vt selle kohta 9. märtsi 2010. aasta kohtuotsus ERG jt, C-379/08 ja C-380/08, EU:C:2010:127, punkt 67) ning põllumajanduse valdkonnas (vt selle kohta 15. juuni 2006. aasta kohtuotsus Dokter jt, C-28/05, EU:C:2006:408, punkt 76).

228 Lisaks sellele on Euroopa Kohus rahaliste vahendite külmutamise valdkonnas leidnud, et see, kui teatada enne isiku või üksuse kandmist nende isikute või üksuste loetellu, kelle suhtes piiravaid meetmeid kohaldatakse, talle sellesse loetellu kandmise põhjused, seaks ohtu liidu õiguses ette nähtud rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamise meetmete tõhususe. Kohaldamisele kuuluva määruse eesmärkide saavutamiseks peab selliste meetmetega juba kaasnema üllatusmoment ja need peavad olema viivitamatult kohaldatavad (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punktid 338–340; 21. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 61, ning 12. veebruari 2020. aasta kohtuotsus Amisi Kumba *vs.* nõukogu, T-163/18, EU:T:2020:57, punkt 51).

229 Samuti ei pea liidu asutused liidu õigusega taotletava eesmärgi ja liidu õiguses ette nähtud meetmete tõhususega seotud põhjustel hagejaid ära kuulama enne nende nimede esmakordset kandmist piiravate meetmete adressaatideks olevate isikute loetellu (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 341, ning 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Gbagbo *vs.* nõukogu, T-119/11, ei avaldata, EU:T:2013:216, punkt 103).

230 Veelgi enam on see nii juhul, kui ärakuulamisõiguse piirang ei puuduta mitte isikut, kelle suhtes kriisilahendusmenetlust läbi viiakse, vaid tema aktsionäre ja võlausaldajaid.

231 Samuti tuleb märkida, et 1. aprilli 2004. aasta kohtuotsuses Camberrow MM5 AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) sedastas EIK, et maksejõuetuks muutunud pank müüdi tegutseva ettevõtjana selleks, et rahuldada kiiresti ja kõige kindlamal viisil juba aastaid neile tasumisele kuuluvate summade saamist oodanud võlausaldajate nõuded ning viia maksejõuetusmenetlus kiiresti lõpule. Seetõttu oli kõige olulisem see, et panga müümisega lõppenud menetlus oleks lihtne ja kiire. Kui seaduses olnuks ette nähtud maksejõuetusasju lahendava kohtu kohustus konsulteerida kõigi panga aktsionäride ja võlausaldajatega, oleks see kaasa toonud menetluse olulise venimise ning seetõttu võlausaldajatele tasumisele kuuluvate summade väljamaksmise ja maksejõuetusmenetluse lõpule viimise täiendava viibimise.

232 24. novembri 2005. aasta kohtuotsuses Capital Bank AD *vs.* Bulgaaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, punkt 136) leidis EIK, et sellises majanduslikult tundlikus valdkonnas nagu pangandussüsteemi stabiilsus võib teatud olukordades esineda ülekaalukas vajadus tegutseda suurema hoolsusega ja etteteatamata, et vältida korvamatu kahju tekkimist pangale, selle hoiustajatele ja teistele võlausaldajatele või pangandus- ja finantssüsteemile tervikuna.

233 Pealegi ei saa asjaoluga, et kriisilahenduse meede võib kaasa tuua asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate omandiõiguse riive, olla põhjendatav kohustus tagada neile õigus olla enne selle vastuvõtmist ära kuulatud.

234 Sellega seoses on Üldkohus 13. juuli 2018. aasta kohtuotsuse K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt (T-680/13, EU:T:2018:486) punktis 282 juba rõhutanud, et kohaldatavad menetlused peavad andma puudutatud isikule asjakohase võimaluse esitada pädevatele asutustele oma seisukohad. Selleks et tagada selle nõude järgimine, mis kujutab endast Roomas 4. novembril 1950. aastal allkirjastatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK") protokolli nr 1 artikli 1 olemuslikku nõuet, tuleb kohaldatavaid menetlusi vaadelda üldiselt (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.*

nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 368 ja seal viidatud kohtupraktika; 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Gbagbo *vs.* nõukogu, T-119/11, ei avaldata, EU:T:2013:216, punkt 119, ning EIK 20. juuli 2004. aasta kohtuotsus Bäck *vs.* Soome, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, punkt 56). Niisiis ei saa nimetatud nõuet tõlgendada nii, et huvitatud isik peab igal juhul saama esitada pädevatele asutustele oma seisukoha enne tema omandiõigust kahjustavate meetmete vastuvõtmist (vt selle kohta EIK 19. septembri 2006. aasta otsus Maupas jt *vs.* Prantsusmaa, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, punktid 20 ja 21).

235 Üldkohus leidis, et nii on see eelkõige sellisel juhul – nagu kriisilahenduse meetme puhul –, kui asjasse puutuvad meetmed ei kujuta endast sanktsioone ja on võetud eriti kiireloomulist tegutsemist nõudvas olukorras. Viimati nimetatu kohta märkis Üldkohus, et ära tuli hoida asjaomaste pankade kokkuvarisemise vahetu oht, et säilitada ühe liikmesriigi finantssüsteemi stabiilsus, ning seega vältida probleemi levimist teistesse euroala liikmesriikidesse. Kui aga oleks alustatud eelnevat konsulteerimismenetlust, mille käigus asjaomaste pankade tuhanded hoiustajad ja aktsionärid oleksid saanud tegelikult esitada enda seisukoha enne kahju tekitanud sätete vastuvõtmist, siis oleks paratamatult viibinud sellise pangakrahhi ärahoidmisele suunatud meetmete kohaldamine. Eesmärgi – säilitada selle liikmesriigi finantssüsteemi stabiilsus ja seega vältida probleemi levikut teistesse euroala liikmesriikidesse – saavutamine oleks sattunud tõsisesse ohtu (vt 13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 282 ja seal viidatud kohtupraktika).

236 Euroopa Kohus nõustus selle seisukohaga, leides, et Üldkohus oli põhjendatult tuginenud oma arutluskäigus EIK 21. juuli 2016. aasta otsusele kohtuasjas Mamatas jt *vs.* Kreeka (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), millest nähtub, et nõuet, mille kohaselt saab omandiõigust piirata vaid seadusega, ei saa tõlgendada nii, et isikutega, keda see seadus puudutab, tuleb enne seaduse vastuvõtmist konsulteerida, eriti kui niisugune eelnev konsulteerimine oleks paratamatult tekitanud viivituse asjasse puutuvate pankade kokkuvarisemise vältimiseks võetavate meetmete kohaldamisel (16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus nõukogu jt *vs.* K. Chrysostomides & Co. jt, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punkt 159).

237 Lisaks sellele tuleb märkida, et kiiresti ning ettevõtja aktsionäre ja võlausaldajaid kohesest kriisilahendusmenetlusest mitte teavitades tegutsemise eesmärk on vältida ettevõtja olukorra halvenemist, misjuhul ei oleks kriisilahenduse meede tõhus. Nimelt see, kui teatada panga aktsionäridele või võlakirjaomanikele, et panga suhtes võidakse läbi viia kriisilahendusmenetlus ning panka käsitatakse seega maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, võib neid ajendada turgudel oma väärtpabereid müüma ning samuti tuua kaasa massilise hoiuste väljavoolu, mille tagajärjel panga finantsolukord halveneks, ja muuta mõne panga likvideerimist vältiva lahenduse leidmise veel raskemaks või lausa võimatuks.

238 Nagu määruse nr 806/2014 põhjendusest 116 tuleneb, siis mis tahes teave otsuse kohta enne selle tegemist, olenemata sellest, kas see puudutab kriisilahenduse eeltingimuste täitmist, konkreetse vahendi kasutamist või menetluses võetavat mis tahes meedet, võib mõjutada selle meetmega seotud avalikke ja erahuve.

239 Seega tuleb asuda seisukohale, et sellega, kui määruses nr 806/2014 oleks ette nähtud asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajatega konsulteerimine enne kriisilahenduse meetme vastuvõtmist, kaasneks menetluse oluline aeglustumine, mis kahjustaks seeläbi nii selle meetme eesmärkide saavutamist kui tõhusust.

240 Võttes arvesse kriisilahenduse meetme vastuvõtmise kiireloomulisust, ei oleks aktsionäridega eelnev konsulteerimine lisaks sellele võimalik eelkõige nende tuvastamisega seotud raskustest tingituna. Nagu Hispaania Kuningriik ja nõukogu märgivad, siis võttes arvesse, et aktsiate ja võlakirjadega kaubeldakse turul pidevalt, ei oleks praktikas võimalik teada, milliste era- ja äriinvestoritega ühendust võtta tuleb.

241 Kõigest eeltoodust tuleneb, et kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamine enne selle meetme vastuvõtmist töötaks vastu finantsturgude stabiilsuse ja ettevõtja kriitiliste funktsioonide jätkuvuse eesmärkidele ega oleks kooskõlas kriisilahendusmenetluse kiiruse ja tõhususe nõuetega.

242 Seega on asjaomase määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluses ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamist ette nägeva sätte puudumine käsitatav ärakuulamisõiguse piiranguna, mis on üldist huvi pakkuva eesmärgi seisukohast vajalik ja põhjendanud ning kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega vastavalt harta artikli 52 lõikele 1.

243 Hagejate ülejäänud argumendid seda seisukohta ümber ei lükka.

244 Esiteks leiavad hagejad, et aktsionäride eelnev ärakuulamata jätmine jättis kriisilahendusnõukogu ilma võimalusest saada asutuse organite või selle aktsionäride kaudu teavet võimalike muude eraõiguslike meetmete kohta (nagu kapitali suurendamine, juhatuse heakskiidu saanud äriplaani elluviimine või varade müük) peale kriisilahenduse.

245 Tuleb tähele panna, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti b kohaselt võtab kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastu vaid juhul, kui ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid arvesse võttes puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede, eraldivõetuna või koos mõne kriisilahendusmeetmega, aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida.

246 Seega peab kriisilahendusnõukogu hindama, kas meetmed, mida pank on kavandanud oma raskustega toime tulemiseks võtta, on võimalik ellu viia mõistliku aja jooksul selleks, et maksejõuetust vältida. Kui kriisilahendusmenetluse algatamise ajal oli kavandatud selliseid alternatiivseid eraõiguslikku laadi meetmeid nagu eelkõige hagejate poolt osutatud kapitali suurendamine, juhatuse heakskiidu saanud äriplaani elluviimine või varade müük, siis pidanuks asjaomane asutus või selle organid sellest kriisilahendusnõukogu teavitama. Kriisilahendusnõukogu ei pidanud otsima muid eraõiguslikku laadi lahendusi, millest pank ise teadlik ei olnud.

247 Seega ei saa hagejad väita, et aktsionärid oleksid pärast kriisilahendusmenetluse algatamist toimunud individuaalsel ärakuulamisel saanud teavitada kriisilahendusnõukogu selliste muude alternatiivsete meetmete olemasolust, mis oleksid olnud asjaomase ettevõtja olukorda silmas pidades realiseeritavad ja saanuks mõistliku aja jooksul takistada ettevõtja maksejõuetuks muutumist ning millest pank ise või selle organid kriisilahendusnõukogu teavitanud ei olnud.

248 Teiseks leiavad hagejad, et ei finantsstabiilsuse tagamise eesmärgiga ega vajadusega otsustada kriisilahenduse meetme võtmine kiiresti, ei ole põhjendatav ettevõtja aktsionäride täielik ilmajätmine ärakuulamisõigusest, kuna määruses nr 806/2014 võiks olla ette nähtud aktsionäride ärakuulamine pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist.

249 Siinkohal piisab, kui Banco Santanderi ja parlamendi eeskujul märkida, et aktsionäride ärakuulamine pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist ei saaks mõjutada selle meetme sisu ega tuua seega kaasa selle tühistamist.

250 Kolmandaks leiavad hagejad, et kõnealused sätted erinevad põhjendamatult määruse nr 1024/2013 artiklist 22 ja EKP 16. aprilli 2014. aasta määruse (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik Euroopa Keskpanga ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames (ühtse järelevalvemehhanismi raammäärus) (ELT 2014, L 141, lk 1) artiklist 31, kus tunnustatakse ärakuulamisõigust enne krediidiasutuse õigusi ebasoodsalt mõjutada võiva usaldatavusnõuete täitmise järelevalve otsuse vastuvõtmist.

251 Kriisilahendusnõukogu eeskujul tuleb tõdeda, määrusesse nr 806/2014 ei ole ühtki samaväärset sätet lisatud eelkõige seetõttu, et võimaldada kriisilahenduse meetmete vastuvõtmist kiireloomulistes olukordades ning vältida negatiivseid tagajärgi finantsturgudele. Nagu komisjon rõhutab, ei ole need sätted määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud kriisilahendusmenetluses kohaldatavad. Pealegi on neis sätestatud ärakuulamisõiguse andmine otsuse adressaadile ehk pangale, kelle suhtes EKP järelevalvemeedet kohaldab.

252 Seega ei saa neist otsuse adressaadiks olevale asutusele ärakuulamisõigust andvatest sätetest järeldada, et samasugune õigus peaks olema ka kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionäridel või võlausaldajatel.

253 Pealegi, vastupidi hagejate väidetule sisalduvad määruse nr 1024/2013 artikli 22 lõike 1 teises lõigus ja ühtse järelevalvemehhanismi raammääruse artikli 31 lõikes 4 kiireloomulise otsuse vastuvõtmise vajaduse puhuks erisätted, mis välistavad asjasse puutuvatele isikutele võimaluse olla enne otsuse vastuvõtmist ära kuulatud.

254 Neljandaks leiavad hagejad, et see, et kriisilahendusnõukogu korraldab aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamise seoses hinnanguga 3, ei saa heastada seda, et neil puudub võimalus esitada oma märkusi määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud menetluses.

255 Selle argumendiga soovisid hagejad vastata kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjoni tõdemusele, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 16 ette nähtud hinnangu 3 andmise raames viidi läbi Banco Populari aktsionäride ärakuulamise menetlus, kuigi määruses sellist ärakuulamist ette nähtud ei olnud. Selle tõdemuse eesmärk oli näidata, et kuigi vastavat ärakuulamist ei ole määruses nr 806/2014 sõnaselgelt ette nähtud, tagab kriisilahendusnõukogu, juhul, kui tegemist ei ole kiireloomulise või finantsturgude stabiilsust ohustava olukorraga, aktsionäride ärakuulamisõiguse järgimise, korraldades ärakuulamise enne, kui võetakse vastu otsus, mis puudutab aktsionäride õigust saada hüvitist vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punktile e.

256 Kõigest eeltoodust ilmneb, et õigusvastasuse vastuväide, mille kohaselt rikub määruse nr 806/2014 artikkel 18 ärakuulamisõigust, kuna seal ei ole ette nähtud asjaomase ettevõtja aktsionäride ja võlausaldajate ärakuulamist, tuleb tagasi lükata.

257 Seetõttu tuleb teine väide osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, mille kohaselt on määruse nr 806/2014 artiklid 21, 22, 24 ja 27 ning direktiivi 2014/59 artiklid 38 ja 63 õigusvastased, kuna rikuvad harta artikli 17 lõikes 1 sätestatud omandiõigust ja harta artiklis 16 sätestatud ettevõtlusvabaduse põhimõtet

258 Hagejad on esitanud ELTL artikli 277 alusel määruse nr 806/2014 artiklite 21, 22, 24 ja 27 ning direktiivi 2014/59 artiklite 38 ja 63 õigusvastasuse vastuväite. Nad väidavad, et need artiklid rikuvad omandiõigust ja ettevõtlusvabaduse põhimõtet, kuivõrd need võimaldavad finantsasutuse aktsiate müümist ning annavad kriisilahendusasutustele pädevuse vähendada aktsiaid tühistades omakapitali nullini ilma aktsionäre ära kuulamata või nende nõusolekuta. Määrusega nr 806/2014 ja direktiiviga 2014/59 kriisilahendusnõukogule ülimalt suure sundvõõrandamispädevuse andmine ilma, et aktsionäridel oleks õigust olla ära kuulatud või oma seisukohti esitada, kujutab endast harta artiklites 16 ja 17 sätestatud õiguste ebaproportsionaalset riivet.

259 Mis puudutab direktiivi 2014/59 artikleid 38 ja 63 ning kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit käsitlevat määruse nr 806/2014 artiklit 27, siis piisab, kui sedastada, et neid sätteid kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis kohaldanud ei ole. Kuivõrd nende artiklite ja kriisilahendusskeemi vahel vahetut õiguslikku seost ei ole, siis vastavalt eespool punktides 177–179 osutatud kohtupraktikale tuleb need õigusvastasuse vastuväited vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

260 Ülejäänud määruse nr 806/2014 artiklid, mille õiguspärasuse hagejad vaidlustanud on, on kapitaliinstrumentide allahindamist ja konverteerimist puudutav artikkel 21, kriisilahenduse vahendite rakendamise üldpõhimõtteid puudutav artikkel 22 ning ettevõtte võõrandamise vahendit puudutav artikkel 24.

261 Sisuliselt leiavad hagejad, et määruse nr 806/2014 artiklid 21, 22 ja 24 rikuvad harta artikli 17 lõikega 1 tagatud omandiõigust, kuna need annavad kriisilahendusnõukogule pädevuse vähendada nullini kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja kapitali, hinnata alla ja konverteerida asjasse puutuvaid kapitaliinstrumente ning ettevõtja müüa ilma selle aktsionäre ära kuulamata või nende nõusolekut saamata.

262 Siinkohal tuleb tähele panna, et harta artiklis 41 on sätestatud, et õigus heale haldusele kätkeb igaühe õigust, et teda kuulatakse ära enne seda, kui tema suhtes kohaldatakse üksikmeedet, mis võib teda kahjustada.

263 Piisab, kui kriisilahendusnõukogu eeskujul sedastada, et see õigus on eraldi õigus võrreldes harta artikli 17 lõikega 1 tagatud omandiõigusega.

264 Asjaolu, et hagejate poolt vaidlustatud määruse nr 806/2014 sätetes ei ole ette nähtud aktsionäride ärakuulamist, ei saa niisiis kinnitada nende omandiõiguse rikkumist.

265 Tuleb märkida, et hagiavalduse teistes osades ei ole hagejad määruse nr 806/2014 artikleid 21, 22 ja 24 maininud ega esitanud ühtki konkreetset argumenti, mis saaks kinnitada, et nende sätete kohaldamine toob kaasa harta artikli 17 lõikega 1 tagatud omandiõiguse rikkumise.

266 Mis puudutab aga harta artikliga 16 tagatud ettevõtlusvabadust, siis tuleb ühelt poolt kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjoni eeskujul märkida, et hagejad ei ole täpsustanud, millist ettevõtlusvabadusega tagatud õigust määruse nr 806/2014 vaidlustatud sätted rikuvad. Euroopa Kohus on nimelt täpsustanud, et harta artikliga 16 tagatud kaitse hõlmab majandus- või

äritegevuse vabadust, lepinguvabadust ja vaba konkurentsi (22. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, punkt 42; 16. juuli 2020. aasta kohtuotsus Adusbef ja Federconsumatori, C-686/18, EU:C:2020:567, punkt 82, ning 15. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) jt, C-798/18 ja C-799/18, EU:C:2021:280, punkt 56). Teiselt poolt piisab, kui sedastada, et hagejad ei ole esitanud ühtki argumenti, mis saaks selle vabaduse rikkumist kinnitada.

267 Mis puudutab hagejate seisukohta, et igasuguse hüvitise puudumine kujutab endast EIÕK protokolli nr 1 artikli 1 rikkumist, siis piisab, kui märkida, et see seisukoht rajaneb määruse nr 806/2014 sätete vääritimõistmisel. Nimelt tuleb tähele panna, et määruses nr 806/2014 on sõnaselgelt sätestatud võimalus, et kriisilahenduse meetme subjektiks oleva ettevõtja aktsionärid ja võlausaldajad saavad vastavalt selle määruse artikli 76 lõike 1 punktile e hüvitist, kui kahju, mille nad kriisilahenduses kandsid, on suurem kui kahju, mille nad oleksid kandnud likvideerimise korral tavalises maksejõuetusmenetluses.

268 Lisaks sellele leiavad hagejad, et õigusvastasuse vastuväitega nõustumine kinnitaks seda, et nende omandiõiguse piiramine, mis on tingitud kriisilahendusskeemist, on õigusliku aluseta, kuna harta artikli 52 lõikes 1 sätestatud vajalikkuse ja proportsionaalsuse nõuded ei ole täidetud. Kuna Banco Populari aktsionäridelt võeti nende omand, ilma neid ära kuulamata või neile seda hüvitamata, on tegemist omandiõiguse rikkumisega.

269 Siinkohal piisab, kui sedastada, et nende argumentide eesmärk ei ole vaidlustada määruse nr 806/2014 ja direktiivi 2014/59 sätteid, vaid kriisilahendusskeemi. Seega käsitletakse neid kaheksanda väite raames.

270 Viimaks on hagejad menetlusse astujate seisukohtade kohta esitatud märkustes lisanud, et määrus nr 806/2014 ja direktiiv 2014/59 annavad kriisilahendusnõukogule ebaproportsionaalsed volitused, mis võivad põhjustada maksevõimeliste finantsasutuste põhjendamatu kadumise, mis on vastuolus 13. juuni 1958. aasta kohtuotsusest Meroni *vs.* Ülemamet (10/56, EU:C:1958:8) tuleneva kohtupraktikaga.

271 Piisab, kui sedastada, et selle argumendiga on hagejad esitanud uue õigusvastasuse vastuväite, mille kohaselt on määrus nr 806/2014 ja direktiiv 2014/59 vastuolus volituste delegeerimisega seotud põhimõttega.

272 Seda argumenti tuleb seega käsitada kui uut väidet, mis on esitatud alles menetlusse astujate seisukohtade kohta esitatud märkustes ja seega hilinenult. See uus õigusvastasuse vastuväide ei tugine mitte ühelegi õiguslikule ega faktilisele asjaolule, mis oleks ilmsiks tulnud menetluse käigus, ning tuleb seega vastavalt kodukorra artikli 84 lõikele 1 vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

273 Kolmas väide tuleb seega osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimene ja neljas väide, mis puudutavad kriisilahendusskeemi puudulikku põhjendamist, seda, et rikutud on harta artikli 41 lõike 2 punktides b ja c sätestatud õigust heale haldusele ning seda, et rikutud on harta artiklis 47 sätestatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

274 Esimeses ja neljandas väites on hagejad sisuliselt esitanud kolm etteheidet. Nad leiavad, et andmata neile võimalust tutvuda kriisilahendusskeemi ja hinnanguga 2, rikkus kriisilahendusnõukogu esiteks harta artikli 41 lõike 2 punktis c sätestatud põhjendamiskohustust, teiseks harta artikli 41 lõike 2 punktis b ette nähtud õigust tutvuda toimikuga ning kolmandaks harta artiklis 47 sätestatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

– *Esimene etteheide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist*

275 Hagejad leiavad, et kriisilahendusnõukogu on rikkunud harta artikli 41 lõike 2 punktis c sätestatud põhjendamiskohustust. Sisuliselt väidavad nad, et kuna neil ei olnud võimalik tutvuda kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 terviktekstidega, ei saanud nad teada, millistel põhjustel kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi vastu võttis.

276 Harta artikli 41 lõike 2 punktis c, mis puudutab õigust heale haldusele, on sätestatud, et see õigus kätkeb asutuste kohustust põhjendada oma otsuseid.

277 Vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikale peab ELTL artiklis 296 nõutud põhjendus vastama asjaomase akti laadile ning sellest peab selgelt ja üheselt nähtuma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, mistõttu huvitatud isikutel oleks võimalik mõista võetud meetme põhjendusi ja pädeval kohtul teostada oma kontrolli. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks esile toodud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna kontrollides akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele tuleb lisaks akti sõnastusele arvestada akti konteksti ja kõiki asjasse puutuvaid õigusnorme (vt 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punktid 85 ja 87 ning seal viidatud kohtupraktika, ja 21. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus EKP *vs.* Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:845, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

278 Lisaks peab otsuse põhjenduste täpsuse aste olema proportsioonis materiaalsete võimaluste ja tehniliste tingimuste või tähtaegadega, millest kinni pidades see tuleb teha (vt 6. novembri 2012. aasta kohtuotsus Éditions Odile Jacob *vs.* komisjon, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 23. mai 2019. aasta kohtuotsus KPN *vs.* komisjon, T-370/17, EU:T:2019:354, punkt 139 ja seal viidatud kohtupraktika; 27. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus KPN *vs.* komisjon, T-691/18, ei avaldata, EU:T:2021:43, punkt 162).

279 Esimesena leiavad hagejad, et teatud tekstiosad, mis olid välja jäetud kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalsest versioonist, millega hagejatel tutvuda võimaldati, olid põhjenduste teadasaamise ja kaitseõiguste teostamise seisukohast esmatähtsad. Nende tekstiosade puudumine ei võimaldanud hagejatel saada teada, mis põhjustel otsustas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi kasuks ning see kujutab endast kriisilahendusnõukogu põhjendamiskohustuse rikkumist.

280 Ühelt poolt on hagejad hagiavalduses üles lugenud teatud hulga kriisilahendusskeemi punkte, mida esialgu kriisilahendusnõukogu poolt 11. juulil 2017. aastal oma veebisaidil avaldatud versioon ei sisaldanud ja mille puhul on hagejate sõnul tegemist kriisilahendusskeemi oluliste aspektidega.

281 Siinkohal piisab, kui märkida, et hagejate poolt mainitud erinevad kriisilahendusskeemi punktid sisalduvad tervikuna neis kriisilahendusskeemi vähem tsenseeritud versioonides, mis avaldati kriisilahendusnõukogu veebisaidil 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 ning hagejatel oli võimalik nendega tutvuda enne repliigi esitamist.

282 Teiselt poolt leiavad hagejad, et kriisilahendusskeemis ei viidata põhjusele, miks ei võetud varase sekkumise, restruktureerimise või usaldatavusnõuete täitmise järelevalve meetmeid. Seejuures väidavad nad, et kriisilahendusskeemis on üksnes märgitud, et asutus oli „maksejõuetu“, täpsustamata põhjusi ja selgitamata, mispärast ei oleks piisanud varase sekkumise meetmetest. Repliigis lisavad hagejad, et kuna ka kriisilahendusnõukogu poolt avalikustatud kriisilahendusskeemi viimasest versioonist on osa teksti välja jäetud, ei tea nad ikkagi põhjusi, millega oli põhjendatav Banco Populari kriisilahendus ning ettevõtte võõrandamise vahendi valimine.

283 Sellega seoses ilmneb kriisilahendusskeemist, et kriisilahendusnõukogu on selgitanud, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimused olid täidetud, mis on selle kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks piisavaks põhjenduseks.

284 Kriisilahendusnõukogu on eelkõige kriisilahendusskeemi artiklis 2 märkinud, et EKP oli leidnud, et Banco Popular oli määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a ja lõike 4 punkti c kohaselt maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Ta on märkinud, et objektiivsed asjaolud näitasid, et tõenäoliselt ei oleks Banco Popular suutnud lähitulevikus tähtaegselt tasuda oma võlgu ega täita muid kohustusi. Pealegi on Banco Populari raskused, mida on kirjeldatud EKP hinnangus ja korratud kriisilahendusskeemis, piisavad selgitamaks, et Banco Populari maksejõuetus või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämine oli tingitud tema likviidsusolukorra halvenemisest.

285 Sellest järeldub, et kriisilahendusskeem on õiguslikult piisavalt põhjendatud ning hagejatel oli võimalik mõista, millised olid Banco Populari maksejõuetuse põhjused ja millega oli põhjendatav kriisilahendusskeemi vastuvõtmine.

286 Pealegi on kriisilahendusskeemi põhjenduses 26 loetletud meetmed, mis võeti selleks, et püüda lahendada Banco Populari raskusi enne kriisilahendust. Alternatiivseid meetmeid puudutab kriisilahendusskeemi artikkel 3 ning kooskõlas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktiga b on seal märgitud, et puudus mis tahes põhjendatud väljavaade, et alternatiivsed eraõiguslikud või järelevalvemeetmed või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine oleksid mõistliku aja jooksul takistanud Banco Populari maksejõuetust.

287 Kriisilahendusnõukogu on eelkõige kriisilahendusskeemi artiklis 3.3 leidnud, et polnud mingisugust mõistlikku väljavaadet, et järelevalvemeetmete, sealhulgas varase sekkumise meetmetega oleks saanud Banco Populari maksejõuetust vältida. Kriisilahendusnõukogu on märkinud, et oma hinnangus Banco Populari maksejõuetusele või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämisele kinnitas EKP, et puudusid sellised järelevalve või varase sekkumise meetmed, mis oleksid saanud viivitamata taastada panga likviidsuspositsiooni ning võimaldada pangale piisavalt aega selleks, et viia läbi eraõiguslik ettevõtte võõrandamine või mingisugune muu lahendus. Meetmed, mida EKP kui pädev asutus vastavalt direktiivi 2013/36 artikli 104 ja direktiivi 2014/59 artiklite 27–29 ülevõtmiseks kehtestatud liikmesriigi õigusnormide ning määruse nr 1024/2013 artikli 16 kohaselt võtta oleks võinud, ei oleks saanud tagada panga suutlikkust tähtaegselt oma võlad tasuda ja muud kohustused täita, võttes arvesse täheldatud likviidsuspositsiooni halvenemise ulatust ja kiirust.

288 Sellest järeldub, et kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemis piisavalt selgitanud, mis põhjustel ei olnud varase sekkumise meetmed Banco Populari raskuste lahendamiseks piisavad.

289 Viimaks tuleb märkida et kriisilahendusskeemi põhjendustes 44–46 on selgitatud, mis põhjustel ei järgitud 2016. aasta kriisilahenduse kava ega kasutatud eelkõige selle kava kohast ja määruse nr 806/2014 artiklis 27 ette nähtud kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit.

290 Kriisilahenduse vahendi valikut puudutab kriisilahendusskeemi artikkel 5, ning eelkõige kriisilahendusskeemi artiklis 5.3 on kriisilahendusnõukogu selgitanud, mis põhjustel ei oleks teised määruse nr 806/2014 artikli 22 lõikes 2 loetletud vahendid võimaldanud kriisilahenduse eesmärke samavõrd saavutada.

291 Tuleb asuda seisukohale, et kriisilahendusskeem on õiguslikult piisavalt põhjendatud ning need kriisilahendusskeemi erinevad sätted võimaldasid hagejatel mõista, mis põhjustel valiti kriisilahenduse vahendiks ettevõtte võõrandamise vahend.

292 Lisaks sellele tuleb märkida, et põhjendamispuudusi puudutavad hagejate argumendid on üldised, neis ei ole osutatud kriisilahendusskeemi sisule ega põhjendatud, miks on seal esitatu ja eespool mainitu kriisilahendusskeemi ulatuse mõistmiseks ebapiisav.

293 Seega tuleb asuda seisukohale, et hagejate argumendid ei ole piisavad tõendamaks, et kriisilahendusskeem on puudulikult põhjendatud.

294 Teisena väidavad hagejad hagiavalduses, et neile ei edastatud hinnangut 2, mistõttu ei olnud võimalik teada, milliseid hindamiskriteeriume sõltumatu ekspert kasutas.

295 Hinnangu 2 vähem tsenseeritud versioonid avaldati aga kriisilahendusnõukogu veebisaidil 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018. aastal.

296 Tuleb sedastada, et pärast nende versioonide avaldamist esitatud repliigis ei esitanud hagejad ühtki hinnangu 2 ebapiisavat põhjendamist puudutavat argumenti.

297 Igal juhul tuleb märkida, et Deloitte on hinnangus 2 selgitanud kasutatud metoodikat ning eelkõige märkinud, et Banco Populari majandusliku väärtuse kindlaks määramisel lähtus ta stsenaariumist, et Banco Popular müüakse vastavalt ettevõtte võõrandamise vahendile, mis tingis müüdavate varade ja kohustuste hindamise lähtudes äris tavalistest tingimustest. Ta on selgitanud, et tema majandusliku hindamise eesmärk on anda hinnang väärtusele, mida oleks mõni potentsiaalne omandaja pakkunud panga kui terviku eest ning ta valis lähenemisviisi, kus andis hinnangu varaliikide kaupa. Samuti on ta märkinud, et võttis aluseks nõuded, mis on sätestatud direktiivi 2014/59 artiklis 36 (mis vastab määruse nr 806/2014 artiklile 20) ning kriisilahenduse eesmärgil läbi viidavat hindamist käsitlevate Euroopa Pangandusjärelevalve 23. mai 2017. aasta regulatiivsete tehniliste standardite 2017/05 lõplikus eelnõus. Seejärel on Deloitte hinnangus 2 selgitanud, millist lähenemisviisi ta iga varaliigi hindamisel kasutas.

298 Sellest järeldub, et hinnangu 2 andmisel kasutatud hindamiskriteeriume on piisavalt selgitatud.

299 Kolmandana leiavad hagejad, et pärast seda, kui kriisilahendusskeem oli vastu võetud, ei olnud enam mingisugust põhjust selle ja hinnangu 2 tervikuna avalikustamata jätmiseks. Repliigis vaidlevad nad vastu sellele, et põhjendatud otsuse saamise õigus on üksnes kriisilahendusskeemi adressaadil ehk FROB-l. Kuna hagejatel on õigus kriisilahendusskeemi vaidlustada, on neil õigus saada ka põhjendatud ostus.

300 Siinkohal tuleb silmas pidada, et hagejad ei ole kriisilahendusskeemi adressaadid, kuna selle adressaadiks on FROB. Hagejaid tuleb käsitada kolmandate isikutena ning neil ei ole seega õigust kriisilahendusskeemi edastamisele.

301 Määruse nr 806/2014 artikli 29 lõike 5 kohaselt avaldab kriisilahendusnõukogu oma ametlikul veebisaidil kriisilahendusskeemi koopia või kokkuvõtva teate kriisilahenduse meetme mõju kohta, eelkõige selle mõju kohta jaeklientidele.

302 Käesoleval juhul avaldas kriisilahendusnõukogu 7. juunil 2017 oma veebisaidil teatise, milles teavitati kriisilahendusskeemi vastuvõtmisest ning millele oli lisatud kriisilahenduse mõjusid kokkuvõttev dokument vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 29 lõikele 5. 11. juulil 2017 avaldas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalse versiooni. Lisaks sellele avaldas kriisilahendusnõukogu oma veebisaidil 2. veebruaril 2018 ja seejärel 31. oktoobril 2018 kriisilahendusskeemi ning hinnangu 2 vähem tsenseeritud mittekonfidentsiaalse versiooni.

303 Lisaks sellele on määruse nr 806/2014 artikli 88 lõikes 5 sätestatud:

„Enne mis tahes teabe avalikustamist tagab kriisilahendusnõukogu, et see ei sisalda konfidentsiaalset teavet, eelkõige hinnates mõju, mida avalikustamine võib avaldada avalikele huvidele seoses finants-, rahandus- ja majanduspoliitikaga, füüsiliste ja juriidiliste isikute ärihuvidele ning kontrollimiste, uurimiste ja auditite eesmärgile. Teabe avalikustamise mõju kontrollimise menetlusega tagatakse, et eraldi hinnatakse sisu ja üksikasjade avalikustamise mõju artiklites 8 ja 9 osutatud kriisilahenduse kavade, artikli 10 kohaste hindamiste tulemuste ja artiklis 18 osutatud kriisilahendusskeemi puhul.“

304 Selles sättes on sõnaselgelt sätestatud kriisilahendusnõukogu kohustus tagada enne kriisilahendusskeemi avaldamist või kolmandatele isikutele teatavakstegemist, et see ei sisaldaks konfidentsiaalset teavet. See kohustus kohaldub ka hinnangu 2 suhtes, mis on kriisilahendusskeemi lisaks ning kriisilahendusskeemi artikli 12.2 kohaselt selle lahutamatuks osaks.

305 Siinkohal tuleb märkida, et Euroopa Kohus on juba leidnud, et komisjoni otsus, milles tehakse järeldus kaebuse esitaja poolt teatatud väidetava riigiabi puudumise kohta, võib ärisaladuse hoidmise kohustust silmas pidades olla piisavalt põhjendatud, sisaldamata kõiki arvandmeid, millele selle institutsiooni arutluskäik tugineb (vt selle kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punktid 108–111). Seega piisab sellel institutsioonil lasuva põhjendamiskohustuse täitmiseks sellise otsuse mittekonfidentsiaalsest versioonist, kui sellest ilmneb selgelt ja üheselt kõnealuse institutsiooni arutluskäik ning tema poolt kasutatud metoodika, mis võimaldab huvitatud isikutel mõista selle põhjusi ja Üldkohtul neid kontrollida (vt selle kohta 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Club Hotel Loutraki jt *vs.* komisjon, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 55).

306 Lisaks sellele, mis puudutab majanduslikke andmeid, mida Deloitte kasutas hinnangus 2 ja mida kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis arvesse võttis, siis ei saa eitada, et need on seotud keeruliste tehniliste hinnangute andmisega. Kuna kriisilahendusskeemist nähtub selgelt kriisilahendusnõukogu arutluskäik, mis võimaldab seda hiljem tõhusalt pädevas kohtus

vaidlustada, oleks ülemäärane nõuda, et eraldi oleks põhjendatud iga tehnilist valikut või iga arvnäitajat, millele see arutluskäik tugineb (vt analoogia alusel 1. juuli 2008. aasta kohtuotsus Chronopost ja La Poste *vs.* UFEX jt, C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 108 ja seal viidatud kohtupraktika).

307 Ühelt poolt ei ole hagejad vaidlustanud seda, et kriisilahendusskeem ning hinnang 2 sisaldavad konfidentsiaalset teavet, mida kriisilahendusnõukogu peab kaitsma. Teiselt poolt ei ole nad täpsustanud, kuidas olid need andmed, mis kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalsetes versioonides varjatuks jäid, vajalikud kriisilahendusskeemi mõistmiseks.

308 Hagejad ei ole seega tõendanud, et varjates kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 mittekonfidentsiaalsetes versioonides majanduslikke andmeid, oleks kriisilahendusnõukogu endal lasuvat põhjendamiskohustust rikkunud.

309 Seega tuleb asuda seisukohale, et hagejad ei saa tugineda õigusele nõuda kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 tervikversiooni endale edastamist ega ka nende avaldamist.

310 Neljandana on hagejad repliigis piirdunud väitega, et see, et hinnangut 1 ei avaldatud ning hiljem esitati see tsenseeritud kujul 2018. aasta veebruaris ja seejärel vähem tsenseeritud kujul 2018. aasta oktoobris, ei võimaldanud neil tutvuda ühe kriisilahendusskeemi olulise osaga.

311 Piisab, kui sedastada, et see argument ei ole piisav põhjendamiskohustuse rikkumise tõendamiseks, kuna hagejad ei ole selgitanud, millist osa kriisilahendusnõukogu poolt kriisilahendusskeemis esitatud arutluskäigust ei olnud neil hinnangu 1 tervikteksti avaldamata jätmise tõttu võimalik mõista.

312 Viiendana leiavad hagejad, et kriisilahendusnõukogu ei saa väita, et ta täitis oma põhjendamiskohustuse, avaldades 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 vähem tsenseeritud versiooni, kuna seda kohustust ei saa täita tagantjärele.

313 Siinkohal piisab, kui tõdeda, et kriisilahendusnõukogu veebisaidil järk-järgult avaldatu puudutas kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 algseid versioone. Selliselt avaldamise eesmärk oli teha need dokumendid suuremas osas üldsusele kättesaadavaks, avaldades osad, mida esialgu käsitati konfidentsiaalsetena. Kriisilahendusnõukogu ei avaldanud teavet, mida kriisilahendusskeemi, hinnangu 1 või hinnangu 2 algsed versioonid ei sisaldanud ning mille eesmärk olnuks põhjenduste täiendamine.

314 Kuuendana tuginevad hagejad repliigis kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjoni 28. novembri 2017. aasta ja 19. juuni 2018. aasta otsustele, millega lahendati kaks määruse nr 806/2014 artikli 90 lõike 1 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (ELT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotlust ning mille järel avaldas kriisilahendusnõukogu 2018. aasta veebruaris ja oktoobris oma internetisaidil kriisilahendusskeemi ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 vähem tsenseeritud versiooni. Hagejad väidavad, et kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjon märkis, et kriisilahendusskeemi põhisisu ja hinnangute kättesaadavaks tegemisest keeldumine on kaudseks tõendiks selle kohta, et on rikutud õigust saada põhjendatud otsus ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele.

315 Sellega seoses tuleb märkida, et 28. novembri 2017. aasta otsuses märkis kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjon, et kriisilahendusnõukogu otsus keelduda määruse nr 1049/2001 alusel täielikult hinnangu 2 kättesaadavaks tegemisest oli ülemäärane ning kriisilahendusnõukogu väite osas, et hinnangu 2 mis tahes avalikustamine, sealhulgas selle tsenseeritud ja mittekonfidentsiaalse versiooni avalikustamine kahjustab määrusega nr 1049/2001 kaitstavate huvide kaitset, ei olnud põhjendamiskohustus täidetud. Samuti leidis apellatsioonikomisjon, et kriisilahendusnõukogu avaldused, millega põhjendati erandina kriisilahendusskeemi avalikustamata jätmist, olid sedavõrd laialivalguvad ja üldised, et nendegi osas ei saanud põhjendamiskohustus olla täidetud.

316 Põhjendamiskohustuse rikkumise kohta antud kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjoni hinnangud ei puuduta seega mitte kriisilahendusskeemi ega hinnangut 2, vaid määruse nr 1049/2001 alusel tehtud kriisilahendusnõukogu otsust, millega keelduti hagejatele nende dokumentide kättesaadavaks tegemisest.

317 Vastupidi hagejate väidetule ei tulene repliigis tsiteeritud kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjoni otsuse lõikudest, nagu oleks viimane leidnud, et kriisilahendusskeemi selle versiooni puhul, mille kriisilahendusnõukogu esialgu avaldas, ei olnud põhjendamiskohustus täidetud. Nagu kriisilahendusnõukogu märgib, ei ole apellatsioonikomisjon pädev hindama kriisilahendusskeemi kehtivust ega saa võtta seisukohta, et see ei ole nõuetekohaselt põhjendatud.

318 Siinkohal tuleb tähele panna, et pärast apellatsioonikomisjoni 28. novembri 2017. aasta ja 19. juuni 2018. aasta otsuste tegemist avaldas kriisilahendusnõukogu 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018 oma veebisaidil hinnangu 1 ja hinnangu 2 ning kriisilahendusskeemi vähem tsenseeritud versiooni.

319 Apellatsioonikomisjoni otsused, millele hagejad viitavad, ei ole seega asjasse puutuvad selle tuvastamisel, kas kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemis põhjendamiskohustust rikkunud või kas hinnang 2 on ebapiisavalt põhjendatud.

320 Seetõttu tuleb esimene etteheide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist, tagasi lükata.

– *Teine etteheide, mis puudutab toimikuga tutvumise õiguse rikkumist*

321 Hagejad väidavad, et hinnangu 2 edastamata jätmisega rikuti harta artikli 41 lõike 2 punktis b sätestatud õigust tutvuda toimikuga.

322 Harta artikli 41 lõike 2 punktis b, mis käsitleb õigust heale haldusele, on sätestatud, et see õigus kätkeb igaühe õigust tutvuda teda puudutavate andmetega, võttes samal ajal arvesse konfidentsiaalsuse ning ameti- ja ärisaladusega seotud õigustatud huve.

323 Õigus tutvuda toimikuga on ette nähtud määruse nr 806/2014 artikli 90 lõikes 4, kus on sätestatud:

„Isikutel, kelle suhtes kohaldatakse kriisilahendusnõukogu otsuseid, on õigus tutvuda kriisilahendusnõukogu toimikuga, võttes arvesse teiste isikute õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi. Toimikuga tutvumise õigus ei hõlma konfidentsiaalset teavet ega kriisilahendusnõukogu asutusesiseseks kasutuseks ettenähtud ettevalmistavaid dokumente“.

324 Selle etteheite raames tuginevad hagejad sisuliselt 29. juuni 1995. aasta kohtuotsuse Solvay *vs.* komisjon (T-30/91, EU:T:1995:115) punktidele 81–83, kus Üldkohus leidis, et konkurentsiõiguse valdkonnas toimuva haldusmenetluse kontekstis ei saa komisjon üksi otsustada selle üle, millised

dokumendid on asjasse puutuva ettevõtja kaitse seisukohast kasulikud. Raskete ja keeruliselt teostatavate majanduslike hinnangute puhul peab komisjon andma selle ettevõtja nõustajatele võimaluse uurida dokumente, mis võivad olla asjasse puutuvad, et hinnata nende tõendusväärtust kaitse jaoks. Üldkohus lisas, et nõustuda ei saa sellega, et asjasse puutuvad dokumendid on kättesaadavad rikkumise kohta otsust tegevale komisjonile, kes saab seega ainult ise otsustada, kas neid hageja vastu kasutada või mitte, ent viimasele need kättesaadavad ei ole ning tal pole seega võimalik teha vastavat otsust, kas neid enda kaitsmiseks kasutada või mitte. Sellisel juhul oleks haldusmenetluses hageja kaitseõigused komisjoni pädevusega võrreldes liialt piiratud.

325 Esiteks tuleb siinkohal tähele panna, et konkurentsiasjades on toimikuga tutvumise võimaldamise eesmärk võimaldada vastuväiteteatise adressaatidel tutvuda komisjoni toimikus sisalduvate tõenditega, et adressaadid saaksid avaldada tõhusalt arvamust järelduste kohta, milleni komisjon on nende tõendite alusel vastuväiteteatises jõudnud. Õigus tutvuda toimikuga tähendab seda, et komisjon annab asjaomasele ettevõtjale võimaluse analüüsida kõiki uurimistoimikus sisalduvaid dokumente, mis võivad olla tema kaitse jaoks olulised. Need hõlmavad nii süüstavaid kui ka õigustavaid dokumente, välja arvatud teiste ettevõtjate ärisaladused, komisjoni sisedokumendid ja muu konfidentsiaalne teave (vt 14. mai 2020. aasta kohtuotsus NKT Verwaltung ja NKT *vs.* komisjon, C-607/18 P, ei avaldata, EU:C:2020:385, punktid 261 ja 262 ning seal viidatud kohtupraktika).

326 Teisena on Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt komisjoni menetluses, mille ese on ettevõtjale konkurentsieeskirjade rikkumise eest trahvi määramine, kaitseõiguste tagamiseks nõutav, et puudutatud ettevõtjale on antud võimalus esitada tõhusalt oma seisukoht nende väidetavate faktiliste asjaolude ja dokumentide tõelevastavuse ning asjakohasuse kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma väidet rikkumise toimepanemise kohta. Kaitseõigused on sätestatud harta artikli 41 lõike 2 punktides a ja b (vt 28. novembri 2019. aasta kohtuotsus Brugg Kabel ja Kabelwerke Brugg *vs.* komisjon, C-591/18 P, ei avaldata, EU:C:2019:1026, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

327 Kolmandana, mis puudutab üldisemalt harta artikli 41 lõikes 2 sätestatud kaitseõiguste järgimist, siis need õigused kätkevad endas õigust olla ära kuulatud ja õigust tutvuda andmetega, võttes arvesse konfidentsiaalsusega seotud õigustatud huve (vt 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika; 2. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Kalai *vs.* nõukogu, T-178/19, ei avaldata, EU:T:2020:580, punkt 73).

328 Neljandana tuleb märkida, et see, kui rikutakse õigust tutvuda otsusele eelnevas menetluses toimikuga, võib üldjuhul kaasa tuua selle otsuse tühistamise, kui on kahjustatud kaitseõigusi (vt 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Solvay *vs.* komisjon, C-109/10 P, EU:C:2011:686, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 15. juuli 2015. aasta kohtuotsus Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, T-47/10, EU:T:2015:506, punkt 349 (ei avaldata) ja seal viidatud kohtupraktika).

329 Eespool punktides 325–328 osundatud kohtupraktikast tuleneb, et nii harta artikli 41 lõike 2 punktis b sätestatud õigus tutvuda toimikuga kui ka konkreetsemalt toimikuga tutvumise võimalus konkurentsiasjades puudutab isikuid või ettevõtjaid, kelle suhtes on algatatud menetlus või kelle suhtes tehakse otsus.

330 Käesoleval juhul tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 90 lõikest 4, et õigus tutvuda toimikuga puudutab kriisilahenduse subjektiks olevat ettevõtjat ehk Banco Populari, mitte aga selle aktsionäre või võlausaldajaid.

331 Seetõttu ei saa hagejad toimikuga tutvumise õigusele tugineda.

332 Lisaks sellele on nii harta artikli 41 lõike 2 punktis b kui ka määruse nr 806/2014 artikli 90 lõikes 4 sätestatud, et teatud andmeid võib kaitsta, kui need on konfidentsiaalsed.

333 Sellest tulenevalt ei saa hagejad väita, et kuivõrd kriisilahendusnõukogu haldusmenetluse jooksul hinnangut 2 ei edastanud, võeti kriisilahendusskeem vastu harta artikli 41 lõike 2 punktis b sätestatud toimikuga tutvumise õigust rikkudes.

334 Viimaks, kuivõrd hagejad tuginevad selles etteheites õigusele hinnangu 2 teatavakstegemisele pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, siis tuleb märkida, et sellist hilisemat teatavakstegemist harta artikli 41 lõike 2 punktis b sätestatud õigus tutvuda toimikuga ei hõlma.

335 Igal juhul tuleb tähele panna, et nagu hagejad märgivad, siis esitasid nad kriisilahendusnõukogule määruse nr 1049/2001 kohased taotlused dokumentidega tutvumiseks, misjärel avaldas kriisilahendusnõukogu 2. veebruaril 2018 ja hiljem 31. oktoobril 2018 oma veebisaidil hinnangu 2 mittekonfidentsiaalse versiooni.

336 Peale selle nähtub esimese etteheite analüüsist, et kuna hagejad ei ole kriisilahendusskeemi ega selle lisaks oleva hinnangu 2 adressaadid ning kuna nad ei vaidlusta seda, et hinnang 2 sisaldab konfidentsiaalseid andmeid, ei saa nad tugineda õigusele nõuda hinnangu 2 tervikversiooni endale edastamist ega ka selle avaldamist.

337 Seetõttu tuleb teine etteheide, mis puudutab toimikuga tutvumise õiguse rikkumist, tagasi lükata.

– *Kolmas etteheide, mis puudutab seda, et rikutud on õigust tõhusale õiguskaitsevahendile*

338 Esimeses ja neljandas väites leiavad hagejad, et harta artiklis 47 sätestatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile on rikutud ühelt poolt seeläbi, et kriisilahendusskeem on puudulikult põhjendatud ning teiselt poolt seeläbi, et rikutud on nende kaitseõigusi ja poolte võrdsuse põhimõtet, võttes arvesse, et kriisilahendusnõukogu keeldus neile kättesaadavaks tegemast kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 terviktekste.

339 Oluline on rõhutada, et harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhususe eelduseks on see, et asjasse puutuv isik saab tutvuda tema suhtes tehtud otsuse põhjendustega, lugedes kas otsust ennast või saades oma sellekohase taotluse põhjal teada põhjendused, kusjuures pädev kohus võib asjaomaselt ametiasutuselt nõuda kõnealuste põhjenduste teatavaks tegemist, et võimaldada asjaomasel isikul kaitsta oma õigusi parimates võimalikes tingimustes ja otsustada täielikult informeerituna, kas on otstarbekas pöörduda pädevasse kohtusse, ning täielikult võimaldada viimati nimetatud kohtul kontrollida käsitletava riigisisese otsuse seaduslikkust (vt 26. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika; 24. novembri 2020. aasta kohtuotsus Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Ramazani Shadary *vs.* nõukogu, T-122/19, ei avaldata, EU:T:2021:61, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

340 Tuleb märkida, et esimese etteheite analüüsist nähtub, et põhjendamiskohustuse rikkumist puudutav hagejate argument on tagasi lükatud. Samuti nähtub esimese ja teise etteheite analüüsist, et hagejatel ei olnud õigust kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 tervikversioonide edastamisele ega sellele, et need avaldataks.

341 Seega tuleb käesolevas etteheites esitatud hagejate väited, mis puudutavad seda, et rikuti kaitseõigusi, poolte võrdsuse põhimõtet ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, tagasi lükata, kuivõrd need tuginevad samadele argumentidele.

342 Lisaks sellele tuleb meenutada, et kriisilahendusnõukogu avaldas 11. juulil 2017 oma veebisaidil kriisilahendusskeemi mittekonfidentsiaalse versiooni. Hagejad, kellel oli võimalik sellega tutvuda, said selle käesoleva hagiga Üldkohtus vaidlustada.

343 Lisaks sellele avaldas kriisilahendusnõukogu pärast käesoleva hagi esitamist ja pärast kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjoni eespool punktis 314 mainitud otsuste tegemist 2. veebruaril ja 31. oktoobril 2018. aastal ehk enne repliigi esitamist oma veebisaidil kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 vähem tsenseeritud versiooni. Seega oli hagejatel võimalik esitada nende versioonide kohta oma argumendid.

344 Kuna leidis tuvastamist, et hagejad ei tõendanud, et ebapiisavalt olid põhjendatud need kriisilahendusskeemi ja hinnangu 2 versioonid, mille kriisilahendusnõukogu oma veebisaidil avaldas ja millega hagejatel oli võimalik tutvuda, siis ei saa nad väita, et tervikversioonidega tutvumise võimalus oli neile vajalik selleks, et teostada oma kaitseõigusi või õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

345 Lisaks sellele on Üldkohtul võimalik kodukorra artikli 91 punkti b ja artikli 92 lõike 3 alusel nõuda kriisilahendusnõukogult kas menetlust korraldava meetme või menetlustoiminguga kõiki dokumente, mida ta vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvaks peab. Kodukorra artikli 103 lõike 1 kohaselt võib Üldkohus siiski võtta seisukoha, et neis dokumentides sisalduv teatav teave on konfidentsiaalne, ning otsustada, et seda teavet teistele pooltele, ja eelkõige hagejatele, ei avaldata.

346 Sellest järeldub, et Üldkohtu otsus nõuda dokumentide esitamist ei taga hagejatele õigust kõigi nende dokumentidega tutvuda, kui Üldkohus leiab, et need sisaldavad konfidentsiaalseid andmeid.

347 Pealegi pani käesoleval juhul Üldkohus 12. mail 2021 menetlustoimingu määrusega kriisilahendusnõukogule kohustuse esitada teatud dokumendid, sealhulgas kriisilahendusskeemi, hinnangu 2 ning Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutava EKP hinnangu konfidentsiaalne versioon. Kodukorra artikli 103 alusel leidis Üldkohus, et need osad dokumentidest, mis olid kriisilahendusnõukogu ja EKP veebisaidil avaldatud versioonis varjatud, ei ole vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvad. Seetõttu eemaldas Üldkohus 9. juuni 2021. aasta kohtumäärusega nende dokumentide konfidentsiaalse versiooni toimikust.

348 Peale selle tuleb tagasi lükata ka ülejäänud argumendid, millega hagejad soovivad näida, et rikuti õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

349 Ühelt poolt tuginevad hagejad ekslikult piiravaid meetmeid puudutavale kohtupraktikale, mille kohaselt on otsuse põhjenduste teatavakstegemise kohustuse täitmine vajalik selleks, et selliste meetmete adressaatidel oleks võimalik kaitsta oma õigusi parimatel tingimustel ning selleks, et oleks tagatud õigus tõhusale kohtulikule kaitsele.

350 Erinevalt piiravatest meetmetest, millega kohaldatakse konkreetse isiku suhtes üksikmeetmena majanduslikke ja finantssanktsioone (varade külmutamine), ei ole kriisilahendusskeemi näol tegemist Banco Populari aktsionäride ega seega hagejate suhtes võetud üksikmeetmega.

351 Seetõttu ei ole hagejate osundatud kohtupraktika käesoleval juhul kohaldatav.

352 Teiselt poolt väidavad hagejad repliigis, et kriisilahendusnõukogu apellatsioonikomisjon leidis, et kriisilahendusskeemi olulise sisu ning hinnangu 1 ja hinnangu 2 kättesaadavaks tegemisest keeldumisega rikkus kriisilahendusnõukogu hagejate õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

353 Tuleb märkida, et hagejad ei täpsusta, kas nad viitavad apellatsioonikomisjoni 28. novembri 2017. aasta või 19. juuni 2018. aasta otsusele, mistõttu ei ole Üldkohtul võimalik täpselt kindlaks teha, milliseid asjaolusid saaks pidada selle argumendi aluseks.

354 Igal juhul piisab tähelepanu juhtimisest sellele, et määruse nr 806/2014 artikli 85 lõike 3 ja artikli 90 lõike 3 kohaselt on apellatsioonikomisjon pädev lahendama kaebusi kriisilahendusnõukogu poolt määruse nr 1049/2001 alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotluse kohta tehtud otsuse peale. Apellatsioonikomisjoni ülesanne on hinnata, kas kriisilahendusnõukogu on selles määruses sätestatud erandeid silmas pidades dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumist nõuetekohaselt põhjendanud, mitte aga hinnata selliste otsuste nagu kriisilahendusskeem või hinnangu 1 ja hinnangu 2 õiguspärasust.

355 Viimaks tuginevad hagejad poolte võrdsuse põhimõtte rikkumisele.

356 Kohtupraktika kohaselt tähendab poolte võrdsuse põhimõte, mis on lahutamatu osa õigustatud isikutele liidu õiguse raames harta artikliga 47 ette nähtud tõhusa õiguskaitse põhimõttest, kuivõrd see kaasneb, nagu ka võistlevuse põhimõte, õiglase kohtumenetluse mõiste endaga, kohustust anda kummalegi poolele mõistlik võimalus oma seisukoha ja tõendite esitamiseks tingimustes, mis ei asetaks ühte neist oma vastasega võrreldes oluliselt ebasoodsamasse olukorda (vt 16. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 61 ja seal viidatud kohtupraktika).

357 Selle põhimõtte eesmärk on tagada kohtumenetluse poolte menetluslik võrdsus, tagades nende poolte õiguste ja kohustuste võrdsuse muu hulgas tõendite esitamist reguleerivate normide ja kohtuvaidluse ning poolte edasikaebamisõiguse seisukohast. Selleks, et täita nõudeid, mis tulenevad õigusest õiglasele kohtulikule arutamisele, on oluline, et pooled oleksid tutvunud nii faktiliste kui ka õiguslike asjaoludega, mis on menetluse tulemuse suhtes määravad, ja saaksid võistluslikult nende üle vaielda (vt 16. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

358 Kriisilahendusnõukogu ei ole aga kohus harta artikli 47 tähenduses ja kuna see säte ei ole seega käesolevas asjas kohaldatav, siis ei ole hagejatel alust kriisilahendusskeemi vaidlustamisel tugineda õigusele õiglasele kohtulikule arutamisele (vt analoogia alusel 11. mai 2017. aasta kohtuotsus Deza *vs.* Euroopa Kemikaaliamet, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 213).

359 Seetõttu tuleb tagasi lükata etteheide, mis puudutab seda, et on rikutud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile.

360 Sellest järeldub, et esimene ja neljas väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Viies väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 ja direktiivi 2014/59 artikli 32 rikkumist

361 Hagejad väidavad, et kriisilahendusnõukogu on rikkunud määruse nr 806/2014 artikli 18 lõiget 1 ja direktiivi 2014/59 artiklit 32 ning teinud ilmse hindamisvea, kuna neis sätetes sätestatud kriisilahendusskeemi vastuvõtmise tingimused ei olnud täidetud. Nad märgivad, et Banco Populari probleem ei olnud maksevõimeprobleem, vaid likviidsusprobleem, mistõttu ei olnud kriisilahendusskeem vajalik.

362 Kõigepealt tuleb märkida, et kuna kriisilahendusskeemi aluseks ei ole direktiivi 2014/59 artikkel 32, on see väide selle sätte rikkumist puudutavas osas tulemusetu.

363 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu võtab kriisilahendusskeemi vastu üksnes siis, kui täidetud on järgmised tingimused:

„a) ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

b) võttes arvesse ajastust ja muid asjakohaseid asjaolusid, puudub põhjendatud väljavaade, et mõni ettevõtja suhtes võetav alternatiivne erasektoripoolne meede, sealhulgas krediidiasutuste või investeerimisühingute kaitseskeemi meetmed, või järelevalvemeede, sealhulgas varase sekkumise meetmed või asjaomaste kapitaliinstrumentide allahindamine või konverteerimine kooskõlas artikliga 21, aitaks ettevõtja maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida;

c) kriisilahendusmeede on vajalik avaliku huvi seisukohast vastavalt lõikele 5.“

364 Käesolev väide jaguneb sisuliselt kolmeks osaks, millest igaüks puudutab ühte määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 sätestatud tingimustest.

– Esimene osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimust

365 Hagejad leiavad, et võttes arvesse seda, et Banco Popularil oli likviidsus-, mitte maksevõimeprobleem, ei olnud ta maksejõuetu ega tõenäoliselt maksejõuetuks jääv määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a tähenduses.

366 Esiteks tuleb meenutada, et 6. juunil 2017 hindas EKP pärast kriisilahendusnõukoguga konsulteerimist vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 teisele lõigule seda, kas Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Võttes arvesse eelkõige hoiuste liigset väljavoolu, panga likviidse vara vähenemise kiirust ja seda, et viimane ei suutnud uut likviidset vara leida, leidis EKP oma hinnangut andes, et olemasolevad objektiivsed tõendid näitasid, et Banco Popular ei ole lähitulevikus tõenäoliselt võimeline tähtaegselt oma võlgu tasuma või muid kohustusi täitma. EKP järeldas, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktile a ja lõike 4 punktile c oli Banco Popular maksejõuetu või igal juhul lähitulevikus tõenäoliselt maksejõuetuks jääv.

367 Teiseks teatas Banco Populari juhatus 6. juuni 2017. aasta kirjas EKP-le, et jõudis järeldusele, et pank jääb tõenäoliselt maksejõuetuks.

368 Vastupidi hagejate väidetule ei saa seda Banco Populari juhatuse seisukohta asjassepuutumatuse tõttu tähelepanuta jätta sel põhjusel, et Banco Populari juhatuse liikmed, keda ohustasid isikliku vastutuse tekkimine ja EKP-poolsed karistused, nõustusid kriisilahendusnõukogu nõudel ametlikult kinnitama panga väidetavat maksejõuetust. Kuna puuduvad mis tahes sellele viitavad konkreetsed asjaolud, tuleb see argument tagasi lükata kui puhtalt spekulatiivne.

369 EKP-le 6. juuni 2017 saadetud kirjas viitab Banco Popular määruse nr 575/2013 artikli 414 alusel EKP-le esitatud teatele, mis käsitles mittevastavust likviidsuskatte nõudele ning osutas lisas sisalduvale oma juhatuse hinnangule, mille kohaselt oli Banco Popular maksejõuetu, samuti teabele ja analüüsidele, millele tuginedes viimane sellele seisukohale asus.

370 Selles kirjas on märgitud:

„Vastavalt seaduse 11/2015 artiklile 21.4 ja [komisjoni 23. märtsi 2016. aasta] delegeeritud määruse (EL) 2016/1075 [millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, millega määratakse kindlaks finantsseisundi taastamise kavade, kriisilahenduse kavade ja konsolideerimisgrupi kriisilahenduse kavade sisu, miinimumkriteeriumid, mille alusel peab pädev asutus finantsseisundi taastamise kavu ja konsolideerimisgrupi finantsseisundi taastamise kavu hindama, konsolideerimisgrupi finantstoetuse andmise tingimused, sõltumatute hindajate suhtes kohaldatavad nõuded, allahindamise ja konverteerimise õiguse lepingukohane tunnustamine, teavitamisnõuete ja peatamisteate menetlused ja sisu ning kriisilahenduse kolleegiumide tegevus (ELT 2016, L 184, lk 1)] artiklitele 45 ja 46 teatab Banco Popular käesolevaga, et tema juhatuse hinnangul jääb pank tõenäoliselt maksejõuetuks.“

371 Kolmandaks osutas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 2 EKP hinnangu kokkuvõttele ning asus artiklis 2.2 EKP järeldusest juhindudes seisukohale, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oli täidetud.

372 Seega leidis Banco Populari maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetuks jäämine tuvastamist määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c alusel, mille kohaselt käsitatakse ettevõtjat selle artikli lõike 1 punkti a kohaldamisel maksejõuetuna või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui tema puhul esineb järgmine olukord:

„ettevõtja ei suuda või on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja lähiajal ei suuda oma võlgu või muid kohustusi tasuda nende sissenõutavaks muutumisel“.

373 Esimesena tuleb märkida, et ei EKP ega kriisilahendusnõukogu ei tuginenud määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punktile b, mille kohaselt käsitatakse ettevõtjat maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui „ettevõtja vara ei kata kohustusi või [kui] on objektiivseid tõendeid, mis toetavad järeldust, et ettevõtja vara ei kata lähiajal kohustusi“.

374 Ettevõtja maksevõimetus ei ole niisiis tingimus, mis peab olema täidetud tuvastamaks, et ettevõtja on määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c tähenduses maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ega seega ka tingimus, mis peab olema täidetud kriisilahendusskeemi vastuvõtmiseks.

375 Seejuures, nagu kriisilahendusnõukogu märgib, tuleneb määruse nr 806/2014 põhjendusest 57 järgnev:

„Ettevõtja kriisilahendusmenetluse algatamise otsus tuleks teha enne, kui finantseerimisüksus on bilansi järgi maksevõimetu ja siis, kui tal on veel omakapitali. Kriisilahendusmenetlus tuleks algatada pärast seda, kui tehakse kindlaks, et krediidiasutus ja investeerimisühing on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ja ükski alternatiivne erasektoripoolne meede ei aitaks krediidiasutuse ja investeerimisühingu maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida. […]“

376 Vastupidi hagejate väidetule ei olnud Banco Populari maksevõimetus seega ainus hüpotees, mille korral saanuks teda käsitada maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a tähenduses.

377 Kuna määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punktis c nimetatud olukord ei nõua, et asjaomane ettevõtja oleks maksevõimetu, on tulemusetud hagejate argumendid, millega nad soovivad näidata, et Banco Popular oli kriisilahendusskeemi kuupäeval maksevõimeline. Asjaolu, et ettevõtja on oma bilansi kohaselt maksevõimeline, ei tähenda nimelt seda, et tal on piisavalt raha ehk kasutatavaid vahendeid peatselt sissenõutavaks muutuvate võlgade tasumiseks ja muude kohustuste täitmiseks.

378 Sellest tuleneb ka, et vastupidi sellele, mida leiavad hagejad, ei ole hinnangus 1 sisalduv väide, et Banco Popular oli enam kui 8,4 miljardi euro suuruse netovaraga maksevõimeline, vastuolus tõdemusega, et Banco Popular oli maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Kuna see viimane tõdemus tuleneb EKP hinnangust, mitte aga hinnangust 1 ega hinnangust 2, siis on tulemusetud ka hagejate argumendid, et need hinnangud on Banco Populari maksevõimelisust puudutavas osas vastuolulised.

379 Teisena tuleb märkida, et hagejad möönavad, et Banco Popularil oli kriisilahenduse kuupäeval likviidsusprobleeme. Pealegi ei ole nad esitanud ühtki argumenti vaidlustamaks asjaolu, et Banco Popular oli kriisilahendusskeemi kuupäeval määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punktis c nimetatud olukorras ehk et Banco Popular ei oleks lähiajal suutnud sissenõutavaks muutuvaid võlgu tasuda või muid kohustusi täita.

380 Siinkohal tuleb märkida, et kriisilahendusskeemi põhjenduses 23 on kriisilahendusnõukogu EKP antud hinnangule viidates sedastanud, et Banco Populari rahaline olukord halvenes kõigis kliendisegmentides toimunud hoiuste väljavoolu tõttu märkimisväärselt alates 2016. aasta oktoobrist. Ta järeldas sellest, et pangal ei olnud piisavalt võimalusi oma likviidsuspositsiooni taastamiseks, et tagada enda stabiilne positsioon oma kohustuste tähtaegseks täitmiseks.

381 Kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemis loetlenud erinevad sündmused, mis tõid alates 2017. aasta veebruarist kaasa Banco Populari likviidsuspositsiooni kiire halvenemise. Eelkõige viitas kriisilahendusnõukogu sellele, et 2017. aasta veebruaris avaldati Banco Populari 2016. aasta majandusaasta aruanne, kus teatati 3,485 miljardi euro suurusest kahjumist, vajadusest 5,7 miljardi euro ulatuses erakorraliste reservide järele ja uue presidendi ametisse nimetamisest, ning sellele, et 2017. aasta mais avaldati 2017. aasta esimese kvartali finantsaruanne, kus teatati turul oodatust halvematest tulemustest. Kriisilahendusnõukogu mainis Banco Populari reitingute alandamist erinevate agentuuride poolt 2017. aasta veebruaris, aprillis ja juunis. Samuti tõi ta esile, et finantstulemusi ning Banco Populari peatset maksejõuetust või likviidsuse kadumist puudutava pideva negatiivse meediakajastusega kaasnes hoiuste väljavoolu suurenemine.

382 Lisaks sellele märkis kriisilahendusnõukogu, et 12. mail 2017 langes Banco Populari likviidsuskate määruse nr 575/2013 artikli 460 lõike 2 punktis c sätestatud 80% suurusest minimaalsest lävendist madalamale ning kriisilahendusskeemi kuupäevaks ei olnud Banco Popularil õnnestunud uuesti selle lävendini jõuda.

383 Määruse nr 575/2013 artikli 412 lõikes 1 on likviidsuskatte nõue määratletud järgmiselt:

„Krediidiasutustel ja investeerimisühingutel peab olema likviidseid varasid, mille väärtuse summa katab likviidsete vahendite väljavoolu miinus likviidsete varade sissevoolu stressiolukorras, tagamaks et krediidiasutused ja investeerimisühingud säilitavad likviidsuspuhvrite tasemed, mis on piisavad selleks, et toime tulla mis tahes võimalike tasakaalustamatustega likviidsete vahendite sissevoolu ja väljavoolu vahel pingelistes stressiolukordades 30-päevase perioodi jooksul. Stressiolukorras võivad krediidiasutused ja investeerimisühingud kasutada oma likviidseid varasid likviidsete vahendite netoväljavoolu katmiseks.“

384 Nagu kriisilahendusnõukogu märgib, on need erinevad asjaolud esile toodud Euroopa Pangandusjärelevalve 6. augusti 2015. aasta suunistes erinevate asjaolude tõlgendamise kohta, mille puhul peetakse krediidiasutust või investeerimisühingut direktiivi 2014/59/EL artikli 32 lõike 6 kohaselt maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks ((EBA/GL/2015/07) (edaspidi „Euroopa Pangandusjärelevalve suunised“).

385 Nende 1. jaanuarist 2016 kohaldatavate suuniste eesmärk on tuua esile kõik sellised objektiivsed asjaolud, mille abil saab kindlaks teha, kas ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, lähtudes direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 4 punktides a–c sätestatud tingimustest. Direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 4 punkt c on sõnastatud samamoodi nagu määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkt c.

386 Määruse nr 806/2014 artikli 5 lõike 2 teises lõigus on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon teevad kõik endast oleneva, et järgida kõiki Euroopa Pangandusjärelevalve välja antud suuniseid ja soovitusi, mis puudutavad neile antud ülesandeid.

387 Euroopa Pangandusjärelevalve suuniste kohaselt tuleb ettevõtjat käsitada direktiivi 2014/59 artikli 32 lõike 4 punkti c tähenduses maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävana, kui ta ei vasta õigusaktidest tulenevatele likviidsusnõuetele, kui ta ei suuda tähtaegselt tasuda oma võlgu ja täita kohustusi või kui esinevad objektiivsed asjaolud, mille pinnalt saab järeldada, et see lähitulevikus juhtub.

388 Arvesse võetavate asjaoludena on Euroopa Pangandusjärelevalve suunistes eelkõige mainitud järgmisi asjaolusid: esiteks olulised ebasoodsad sündmused, mis mõjutavad ettevõtja likviidsuspositsiooni muutumist ja selle rahastamise profiili jätkusuutlikkust ning selle vastavust määruses nr 575/2013 kehtestatud likviidsuse miinimumnõuetele ja kõnealuse määruse artikli 105 alusel kehtestatud täiendavatele nõuetele või mis tahes riiklikele likviidsuse miinimumnõuetele; teiseks ettevõtja praeguste ja tulevaste kohustuste oluline ebasoodne muutumine, mille hindamisel tuleb vajaduse korral arvesse võtta eeldatavaid ja erakorralisi likviidsuse väljavoogusid, sealhulgas märke pankadest hoiuste massilise väljavõtmise kohta; kolmandaks muutused, mis võivad oluliselt kahjustada ettevõtja mainet, eelkõige olulised reitingu alandamised ühe või mitme reitinguagentuuri poolt, kui need põhjustavad olulise kapitali väljavoolu või suutmatuse saada uut rahastamist või välisreitingutel põhinevate lepingutingimuste aktiveerimise.

389 Erinevad asjaolud, mida EKP ja kriisilahendusnõukogu vastavalt Euroopa Pangandusjärelevalve suunistele arvesse võtsid ja mida hagejad pealegi ei ole vaidlustanud, lubasid asuda seisukohale, et Banco Popular oli kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kuupäeval maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c tähenduses.

390 Sellest järeldub, et kriisilahendusnõukogu ei teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimus oli täidetud.

391 Seetõttu tuleb esimene osa tagasi lükata.

– *Teine osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimust*

392 Hagejad leiavad, et likviidsusprobleemi puhul ei olnud vaja võtta vastu kriisilahendusskeemi, kuna oli olemas muid, proportsionaalsemaid lahendusi. Varase sekkumise meetmete võtmine oleks võimaldanud taastada usalduse Banco Populari vastu, tema stabiilsuse ja väärtuse. Seega ei olnud määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus täidetud. Põhjendamatult on leitud, et varase sekkumise meetmeid või eraõiguslikke meetmeid, mis oleksid kriisilahendust vältinud, ei olnud võimalik võtta.

393 Võttes arvesse EKP hinnangut on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 3 asunud seisukohale, et puudusid alternatiivsed meetmed, mis oleksid võinud mõistliku aja jooksul Banco Populari maksejõuetust ära hoida ning et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud.

394 Konkreetsemalt on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 3.2 märkinud, et puudus põhjendatud väljavaade, et muud eraõiguslikku laadi meetmed aitaksid Banco Populari maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida. Selliste meetmete puudumist võis järeldada eelkõige järgmistest asjaoludest:

– pank ise oli EKP-le 6. juunil 2017 saadetud kirjas tunnistanud, et jääb tõenäoliselt maksejõuetuks;

– eraõiguslik müügiprotsess ei olnud andnud positiivset tulemust sellise aja jooksul, et pangal oleks olnud võimalik tähtaegselt oma võlad tasuda ja muud kohustused täita;

– oli vähetõenäoline, et pank oleks suuteline hankima vajaliku aja jooksul piisavalt täiendavat likviidset vara turutehingute, keskpanga operatsioonide või oma reservfondides ja taastamiskavades ette nähtud meetmetega;

– likviidsuspositsiooni halvenemise kiirust silmas pidades oleks erakorraline likviidsusabi olnud ebapiisav.

395 Lisaks sellele leidis kriisilahendusnõukogu eespool punktis 287 mainitud kriisilahendusskeemi artiklis 3.3, et puudus põhjendatud väljavaade, et järelevalvemeetmete, sealhulgas varase sekkumise meetmetega, saaks Banco Populari maksejõuetust mõistliku aja jooksul ära hoida.

396 Kriisilahendusskeemi artiklis 3.4 leidis kriisilahendusnõukogu, et puudus ka mõistlik väljavaade, et määruse nr 806/2014 artikli 21 kohane kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine hoiaks mõistliku aja jooksul ära Banco Populari maksejõuetuse. Eelkõige leidis

kriisilahendusnõukogu, et võttes arvesse seda, et Banco Popular oli maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv oma likviidsuspositsiooni tõttu, ei oleks kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine olnud piisav panga likviidsuspositsiooni taastamiseks.

397 Sellest tuleneb, et kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemis põhjendanud, miks alternatiivsed järelevalvemeetmed, sealhulgas varase sekkumise meetmed või eraõiguslikku laadi meetmed mõeldavad ei olnud. Hagejad ei ole esitanud ühtki argumenti, mis selle järelduse kahtluse alla seaks.

398 Esiteks väidavad hagejad, et oli olemas järelevalvemeetmetega seotud lahendus, mis oleks määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti b tähenduses Banco Populari maksejõuetuse ära hoidnud ning mis seisnes 5. juunil 2017. aastal Hispaania Panga ja EKP heakskiidu saanud erakorralise likviidsusabi andmises, mis oleks võimaldanud Banco Populari likviidsusvajaduse katta.

399 Tuleb märkida, et 6. juunil 2017 leidis EKP Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta antud hinnangus, et kuigi Banco Popular oli vahetult eelnevatel nädalatel välja töötanud mitmesuguseid meetmeid täiendavate likviidsete vahendite saamiseks ning asunud neid ellu viima, oli juba saadud ja veel oodatavate rahavoogude maht selle hinnangu andmise kuupäeval Banco Populari halvenenud likviidsuspositsiooni parandamiseks ebapiisav. EKP märkis, et isegi koos erakorralise likviidsusabiga, millele EKP nõukogu 5. juunil 2017 vastuväiteid ei esitanud, ei oleks likviidse vara maht sel kuupäeval olnud piisav tagamaks Banco Populari võimekust täita oma kohustusi hiljemalt 7. juunil 2017.

400 Kriisilahendusskeemi põhjenduse 26 punktis c on kriisilahendusnõukogu sedastanud, et Banco Popular sai esimese erakorralise likviidsusabi 5. juunil 2017, pärast seda kui EKP sellele vastuväiteid ei esitanud, ent täiendavat likviidsusabi ei olnud Hispaania Pangal talle võimalik anda.

401 Siinkohal tuleb märkida, et 5. juuni 2017. aasta kirjas palus Hispaania Pank EKP-lt nõusolekut Banco Popularile erakorralise likviidsusabi andmiseks, et viimane tuleks toime teda vaevanud tõsise likviidsuskriisiga. Samal päeval saatis Hispaania Pank EKP-le aga uue kirja, mis sisaldas Banco Popularile antava erakorralise likviidsusabi laiendamise taotlust, kuna viimane oli teatanud väga suuremahulistest likviidse vara liikumistest. Need kaks EKP-le samal päeval edastatud kirja näitavad, kui kiiresti Banco Populari likviidsuspositsioon halvenes.

402 Seetõttu sedastas kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artikli 3.2 punktis d, et Banco Populari likviidsete vahendite mahu vähenemise kiirust arvestades oleks erakorraline likviidsusabi olnud ebapiisav.

403 Tuleb märkida, et esimese erakorralise likviidsusabi saamisele järgneval päeval ehk 6. juunil 2017 saavutasid EKP ja Banco Populari juhatus likviidsete vahendite väljavõtmise ulatusest ja kiirusest tingituna üksmeele selles, et alates 7. juunist ei ole pank suuteline tähtaegselt oma võlgu tasuma ega muid kohustusi täitma. Kuna oli tuvastatud, et Banco Popular on maksejõuetu, ei olnud täiendava erakorralise likviidsusabi andmine enam mõeldav.

404 Lisaks sellele – nagu leiab kriisilahendusnõukogu – ei ole temal erakorralise likviidsusabi andmisel mis tahes rolli, kuna see kuulub liikmesriikide keskpankade pädevusse.

405 Seega sai kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis üksnes sedastada ühelt poolt, et EKP oli Banco Populari maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist puudutavas hinnangus leidnud, et tema heakskiidu saanud erakorraline likviidsusabi ei võimaldanuks Banco Populari likviidsuskriisi lahendada, ning teiselt poolt, et Hispaania Pank Banco Popularile täiendavat likviidsusabi ei andnud.

406 Sellest tuleneb, et vastupidi hagejate väidetule ei olnud erakorralise likviidsusabi andmine kriisilahendusele alternatiivseks meetmeks.

407 Teiseks leiavad hagejad, et kogu esialgu EKP poolt heakskiidu saanud erakorralise likviidsusabi andmine oleks andnud Banco Popularile võimaluse tulla toime akuutse likviidsusvajadusega selleks, et viia ellu muud eraõiguslikud meetmed, näiteks varade müük.

408 Piisab, kui märkida, et kuna leidis tuvastamist, et Banco Popularil ei olnud võimalik täiendavat erakorralist likviidsusabi saada, siis ei olnud hagejate mainitud varade müük, kuivõrd see oleks sõltunud selle abi saamisest, alternatiivseks meetmeks kriisilahendusele.

409 Igal juhul tuleb sedastada, et hagejad ei näi arvesse võtvat asjaolu, et 6. juunil 2017 oli Banco Populari likviidsuspositsioon sedavõrd halb, et nõudis kiireloomuliste meetmete võtmist. Lisaks sellele ei ole hagejad tõendanud, et nende osutatud alternatiivsed meetmed, mis seisnenuks selliste varade müügis nagu Totalbanki või WiZinki müük, oleks olnud võimalik võtta piisavalt lühikese aja jooksul selleks, et Banco Popularil oleks olnud võimalik leida piisavad likviidsed vahendid oma kohustuste täitmiseks 7. juunil 2017.

410 Nagu kriisilahendusnõukogu rõhutab, oleks sellise alles ettevalmistamise staadiumis oleva varade müügiga seotud lepingud olnud võimalik sõlmida alles mitme nädala pärast. Seega, isegi kui Banco Popularile oleks antud täiendavat erakorralist likviidsusabi kuni 21. juunini 2017, nagu hagejad väidavad, ei oleks neid müügilepinguid nimetatud tähtaja jooksul saanud sõlmida.

411 Siinkohal tuleb ka märkida, et EKP leidis, et puudusid sellised võimalikud järelevalve- või varase sekkumise meetmed, millega oleks saanud Banco Populari likviidsusolukorra kohe taastada ja tagada talle piisavalt aega, et viia läbi ettevõtte võõrandamise tehing või mõni muu lahendus.

412 Lisaks sellele, teatades 2017. aasta aprillis panga eraõigusliku müügiprotsessi käivitamisest selleks, et seista vastu pankrotistumise ohule, tunnistas Banco Populari president tegelikult, et varade müük ei olnud enam piisav meede Banco Populari raskuste leevendamiseks.

413 Viimaks ei ole hagejad selgitanud, kuidas oleks see varade müük – isegi juhul, kui see oleks toimunud uute likviidsete vahendite saamiseks piisavalt lühikese aja jooksul – saanud takistada hoiuste väljavõtmist ning katkestada seega likviidsete vahendite väljavoolu ja taastada Banco Populari elujõulisuse pikemaajaliselt.

414 Kolmandaks väidavad hagejad, et Banco Populari likviidsusprobleemid oleks olnud võimalik lahendada muude eraõiguslikku laadi meetmetega. Seejuures osutavad nad kahele kirjale, milles Barclays Bank ja Deutsche Bank olid 3. ja 5. juunil 2017 märkinud, et nad olid valmis tagama Banco Popular kapitali suurendamise 4 miljoni euro võtta. Hagejate väitel oli võimalik kriisilahendusskeemi vastuvõtmine edasi lükata 7. juunile 2017 järgnevale nädalavahetusele, kuna kriisilahendusnõukogu oleks kriisilahendusfondi kaudu saanud määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punkti b alusel anda Banco Popularile laenu, et viimane oleks saanud vastu pidada kuni turgude sulgemiseni reedel.

415 Piisab, kui märkida, et neis hagejate mainitud kirjades ei ole ei Barclays Bank ega Deutsche Bank võtnud ühtki siduvat kohustust Banco Populari kapitali suurendamises osalemiseks, vaid need kajastavad üksnes võimalikku tulevast kapitali suurendamist puudutanud arutelusid. Neist kirjadest ilmneb, et nende saatmise ajal oli Banco Populari kapitali suurendamise kava väljatöötamine alles päris algusjärgus.

416 Banco Popularile 3. juunil 2017 saadetud kirjas viitab Barclays Bank üksnes hiljutistele aruteludele seoses kapitali suurendamisega, mille eesmärgiks Banco Populari jaoks oli täiendava rahastamisvajaduse rahuldamine ning märksa suurema kapitaliseerituse saavutamine selleks, et vähendada väljakutseid, mis tulenesid tema jaoks kinnisvara ja muude halbade varadega seotud riskide võimalikust realiseerumisest. Seega ei viita ühelt poolt selles kirjas miski sellele, et Barclays Bank oli valmis kapitali suurendamises osalema ning teiselt poolt ei ole seal mainitud Banco Populari likviidsuskriisi ega pakutud välja ühtki lahendust selle leevendamiseks.

417 Deutsche Bank viitab 5. juunil 2017 Banco Popularile saadetud kirjas üksnes oma huvile tagada 50% võimalikust kapitali suurendamisest 4 miljardi euro võrra. Deutsche Bank märgib üksnes, et „on mõistagi teatud tingimused, ent see kiri tugineb meie veendumusele, et asjaoludel, mis meie arvates on realistlikult saavutatavad, võiks olla teostatav kapitali suurendamine, mis panga stabiliseeriks“. Seda kirja ei saa niisiis tõlgendada Deutsche Banki poolt siduva kohustuse võtmisena ning see ei puuduta lahendust, mille eesmärk olnuks Banco Populari likviidsuskriisi lahendamine.

418 Pealegi rajaneb hagejate argument puhtalt teoreetilisel hüpoteesil, mille kohaselt oleks selline kapitali suurendamine olnud võimalik läbi viia piisavalt lühikese aja jooksul selleks, et see võimaldanuks saada likviidseid vahendeid mõne päeva jooksul pärast 7. juunit. Tuleb märkida, et hagejad ei ole selgitanud, kuidas oleks selline kapitali suurendamine saanud takistada hoiuste väljavoolu ja taastada Banco Populari likviidsuspositsiooni pika aja jooksul.

419 Mis puudutab võimalust anda Banco Popularile laenu kriisilahendusfondist, siis piisab, kui tõdeda, et määruse nr 806/2014 artikli 76 lõike 1 punktis b on sätestatud, et kohaldades kriisilahendusskeemi raames kriisilahendusvahendeid, võib kriisilahendusnõukogu kasutada kriisilahendusfondi üksnes kriisilahendusvahendite tulemusliku kohaldamise tagamiseks vajalikus ulatuses eelkõige selleks, et anda kriisilahendusmenetluses olevale krediidiasutusele laenu. Sellest järeldub selgelt, et see võimalus on mõeldav üksnes mõne kriisilahendusvahendi raames ega kujuta endast alternatiivset meedet võrreldes kriisilahendusvahenditega.

420 Neljandaks leiavad hagejad, et likviidsuskriisi lahendamiseks oleks tõhus olnud see, kui EKP oleks välja vahetanud Banco Populari juhtorgani liikmed, jättes turgudele, klientidele ja panga võlausaldajatele usaldusväärse mulje.

421 Isegi kui möönda, et Banco Populari juhtide vahetamine oleks võinud taastada usalduse panga vastu, ei saanuks seda käsitada alternatiivse lahendusena, mis oleks võimaldanud kohe peatada hoiuste väljavõtmise või andnud järgnevaks hoiuste väljamaksmiseks vajalikke likviidseid vahendeid ega seega rahuldada Banco Populari likviidsusvajadust lühikese aja jooksul.

422 Samuti tuleb märkida, et Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta antud hinnangus leidis EKP, et need meetmed, mida oleks tal kui järelevalveasutusel võimalik võtta olnud, sealhulgas direktiivi 2014/59 artiklites 27–29 sätestatud meetmed, mille kohaselt saab eelkõige nõuda panga kõrgema juhtkonna ja juhtorgani tagasikutsumist, ei oleks

saanud tagada seda, et Banco Popular olnuks suuteline tasuma oma võlad ja täitma muud kohustused tähtaegselt, võttes arvesse täheldatud likviidsusolukorra halvenemise ulatust ja tempot.

423 Sellest järeldub, et hagejad ei ole tõendanud, et nende osutatud alternatiivsed meetmed oleksid võimaldanud taastada Banco Populari likviidsuspositsiooni piisavalt kiiresti ning nad ei ole ka tõendanud, et kriisilahendusnõukogu tegi ilmse hindamisvea, kui leidis, et puudusid sellised kriisilahendusega võrreldes alternatiivsed meetmed, mis oleksid võinud ära hoida Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise 6. juunil 2017.

424 Lisaks sellele, mis puudutab hagejate argumenti, et EKP ja kriisilahendusnõukogu olid juba 2017. aasta mais otsustanud Banco Populari Banco Santanderile müüa, siis piisab, kui tõdeda, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimuse hindamise seisukohast on see argument tulemusetu ning lisaks sellele puhtalt spekulatiivne.

425 Seega ei ole kriisilahendusnõukogu teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimus oli täidetud.

426 Seega tuleb teine osa tagasi lükata.

– *Kolmas osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimust*

427 Hagejad leiavad, et avalik huvi ei nõudnud kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, kuna oli olemas proportsionaalsemaid meetmeid, mis oleksid võimaldanud lahendada Banco Populari likviidsuskriisi aktsionäridelt nende omandi konfiskeerimist vältides ning seega ei vasta kriisilahendusskeem määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimusele.

428 Tuleb tähele panna, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 5 on sätestatud, et sama artikli lõike 1 punkti c kohaldamisel käsitatakse kriisilahenduse meedet avaliku huvi seisukohast vajalikuna, kui see on vajalik ühe või mitme artiklis 14 viidatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamiseks ja see on nende eesmärkidega proportsionaalne ning ettevõtja lõpetamine ja likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei aitaks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada.

429 Määruse nr 806/2014 artikli 14 lõikes 2 loetletud kriisilahenduse eesmärgid on järgmised: tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus; vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise; kaitsta avaliku sektori vahendeid, minimeerides tuginemist erakorralisele avaliku sektori finantstoetusele; kaitsta hoiustajaid ja investoreid; kaitsta klientide rahalisi vahendeid ja klientide vara.

430 Määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimusest kinnipidamiseks tuleb kontrollida, et selle määruse artiklis 14 nimetatud eesmärgid oleksid kriisilahenduse meetmega paremini tagatud kui ettevõtja likvideerimise korral.

431 Kriisilahendusnõukogu leidis käesoleval juhul kriisilahendusskeemi artiklis 4.1, et ettevõtte võõrandamise vahendit kasutades toimuv kriisilahendus on vajalik avaliku huvi seisukohast määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti c ja lõike 5 tähenduses.

432 Kriisilahendusskeemi artiklis 4.2 on kriisilahendusnõukogu märkinud, et kriisilahendus on vajalik ja proportsionaalne, et saavutada määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 esimeses lõigus sätestatud eesmärgid ehk selleks, et tagada kriitiliste funktsioonide jätkuvus ja vältida olulist negatiivset mõju

finantsstabiilsusele, eelkõige hoides ära finantsraskuste ülekandumise, sealhulgas turuinfrastruktuuridele, ja säilitades turudistsipliini. Ta on märkinud, et Banco Populari likvideerimine tavalises maksejõuetusmenetluses ei oleks võimaldanud neid eesmärke samavõrra saavutada. Seejärel on kriisilahendusnõukogu esitanud kriisilahendusskeemi artiklis 4.4 analüüsi, lähtudes kriisilahenduse eesmärkidest ja võttes arvesse sel kuupäeval esinenud asjaolusid.

433 Kriisilahendusnõukogu on eelkõige kriisilahendusskeemi artiklis 4.4.2 selgitanud, et erinevatele asjaoludele tuginedes asus ta seisukohale, et Banco Populari olukorraga kaasnes suurenev märkimisväärsete negatiivsete tagajärgede risk finantsstabiilsusele Hispaanias. Nende asjaolude hulgas olid esiteks Banco Populari suurus ja olulisus, kuna tegemist oli Hispaania kuuenda panganduskontserni emaettevõtjaga, mille varade kogusumma oli 147 miljardit eurot ning mille Hispaania Pank oli 2017. aastal nimetatud süsteemselt oluliseks ettevõtjaks. Kriisilahendusnõukogu on eelkõige märkinud, et Banco Popular oli üks Hispaania peamisi turuosalisi, kellel oli märkimisväärne turuosa väikeste ja keskmiste ettevõtjate (VKEd) segmendis ning suhteliselt suur hoiuste turuosa (umbes 6%) ja suur hulk jaekliente (umbes 1,4 miljonit) üle kogu Hispaania. Teiseks võttis kriisilahendusnõukogu arvesse Banco Populari tegevuse laadi, mille keskmes olid kommertspanga tegevused ja mis keskendus peamiselt finantseerimisteenuste pakkumisele, varahaldusele ning üksikisikutele, perekondadele ja ettevõtjatele (eelkõige VKEd) pakutavatele teenustele. Kriisilahendusnõukogu hinnangul võis see, et Banco Populari ettevõtlusmudel sarnanes teiste Hispaania kommertspankade omaga, soodustada võimalikku raskuste kaudset ülekandumist neile pankadele, mida oleks võidud näha pankadena, kellel tekivad samasugused raskused.

434 Sellest järeldub, et kriisilahendusnõukogu on põhjendanud, miks vastas Banco Populari kriisilahendus eelkõige avaliku huvi eesmärgile vältida negatiivseid tagajärgi finantsstabiilsusele, eelkõige piirates tagajärgede ülekandumist.

435 Lisaks sellele tuleb meenutada, et kriisilahendusskeemi kinnitamise kohta tehtud otsuse 2017/1246 põhjenduses 4 on komisjon sõnaselgelt märkinud, et nõustub kriisilahendusskeemi ning eelkõige kriisilahendusnõukogu esitatud põhjendustega selle kohta, miks kriisilahenduse meede on avalikes huvides vajalik vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 5.

436 Hagejate argumendid ei saa ümber lükata kriisilahendusnõukogu ja komisjoni hinnangut, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimus oli täidetud.

437 Hagejad väidavad sisuliselt, et ettevõtte võõrandamise vahend oli ebaproportsionaalne, pidades silmas neid Banco Populari müümisega võrreldes alternatiivseid meetmeid, mida nad mainisid määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud teist tingimust puudutavas argumentatsioonis ning mis oleksid võimaldanud likviidsuskriisi lahendada ilma nende omandiõigust piiramata. Tegelikult leiavad hagejad selle argumendiga, et võrreldes osutatud alternatiivsete meetmetega piiras kriisilahenduse meede nende omandiõigust ebaproportsionaalselt.

438 Repliigis esitatud teises argumendis lisavad nad, et kriisilahendusnõukogu ei ole selgitanud, miks oli ettevõtte võõrandamise vahend kriisilahenduse eesmärkide saavutamiseks parim lahendus teiste määruses nr 806/2014 ette nähtud kriisilahenduse vahenditega võrreldes.

439 Ühelt poolt ei väida hagejad, et kriisilahendusskeem ei vasta määruse nr 806/2014 artikli 14 lõike 2 esimeses lõigus nimetatud avaliku huvi eesmärkidele kaitsta Banco Populari kriitilisi funktsioone ja kindlustada finantsstabiilsus.

440 Teiselt poolt ei esita hagejad ühtki argumenti, mis saaks kinnitada, et need eesmärgid oleksid saavutatud ka Banco Populari suhtes tavalise maksejõuetusmenetluse läbiviimise korral. Kriisilahenduse meetme proportsionaalsus võrreldes alternatiivsete meetmete või teiste määruses nr 806/2014 ette nähtud kriisilahenduse vahenditega ei ole seega asjasse puutuv hinnangu andmisel sellele, kas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimus oli täidetud.

441 Sellest tuleneb, et kriisilahendusnõukogu ei ole teinud ilmset hindamisviga leides, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimus oli täidetud.

442 Seetõttu tuleb kolmas osa ning järelikult viies väide tervikuna tagasi lükata.

Kuues väide, mis puudutab pangandussektoris ettevaatliku tegutsemise põhimõtte rikkumist

443 Hagejad leiavad, et jättes võtmata varase sekkumise meetmed, rikkus EKP kriisilahendusnõukoguga kooskõlastatult pangandussektoris ettevaatliku tegutsemise põhimõtet, kuna selliste meetmete võtmine oleks võimaldanud vältida kriisilahendusskeemi vastuvõtmist. Sisuliselt leiavad hagejad, et ennetavate meetmete võtmine oleks võimaldanud vältida Banco Populari likviidsuskriisi, millega põhjendati kriisilahendusskeemi vastuvõtmist ning Banco Populari müümist kolmandale isikule. Nad leiavad, et selliste meetmete võtmise korral oleks kriisilahendusskeemi sisu olnud teistsugune või oleks olnud võimalik selle vastuvõtmist vältida.

444 Kõigepealt tuleb ühelt poolt märkida, et osas, milles see väide on suunatud EKP vastu, kuna viimane ei otsustanud võtta varase sekkumise meetmeid, tuleb see vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, sest EKP ei ole käesoleva vaidluse pooleks.

445 Teiselt poolt tuginevad hagejad selle väitega pangandussektoris ettevaatliku tegutsemise põhimõtte rikkumisele. Hagiavalduses ja kohtuistungil on nad väitnud, et see põhimõte tuleneb keskkonnaküsimustes kohaldamisele kuuluvast ettevaatuspõhimõttest.

446 Tuleb siiski meenutada, et kuigi ELTL artikli 191 lõikes 2 on ette nähtud, et keskkonnapoliitika rajaneb eelkõige ettevaatuspõhimõttel, kohaldatakse seda põhimõtet ka teiste liidu poliitikasuundade raames, täpsemalt rahvatervise kaitse poliitika raames ja juhul, kui liidu institutsioonid võtavad ühise põllumajandus- või siseturupoliitika rakendamisel meetmeid inimeste tervise kaitseks (vt 1. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Blaise jt, C-616/17, EU:C:2019:800, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

447 See põhimõte tähendab, et kui on kahtlusi inimeste tervisele esinevate ohtude olemasolu või ulatuse osas, võib võtta kaitsemeetmeid, ilma et oodataks ära, et nende ohtude tegelikkus ja tõsidus oleks täielikult avaldunud (vt 1. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Blaise jt, C-616/17, EU:C:2019:800, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika; 6. mai 2021. aasta kohtuotsus Bayer CropScience ja Bayer *vs.* komisjon, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punkt 80).

448 Piisab aga, kui tõdeda, et hagejad ei ole selgitanud, kuidas saab kohtupraktikas selliselt määratletud ettevaatuspõhimõte kuuluda kohaldamisele pangandussektoris.

449 Niisiis tuleb seda väidet käsitelda osas, milles hagejad heidavad kriisilahendusnõukogule ette seda, et viimane ei otsustanud võtta varase sekkumise meetmeid, mis oleksid võimaldanud vältida Banco Populari likviidsuskriisi. Seejuures leiavad hagejad, et varase sekkumise meetmete või muude määruse nr 806/2014 artiklis 13, määruses nr 1024/2013 ja direktiivi 2014/59

artiklites 27–29 sätestatud meetmete võtmisega oleks kriisilahendusest tingitud kriisi välditud. Nad leiavad, et Banco Populari kriisilahendusele eelnenud kuude jooksul ei võtnud kriisilahendusnõukogu ühtki tõhusat meedet ja lasi olukorral halveneda, mis viis selleni, et maksevõimelise panga suhtes viidi likviidsusprobleemi tõttu läbi kriisilahendus.

450 Hagejad on loetlenud varase sekkumise meetmeid, mis oleksid Banco Populari puhul sobivad olnud ning mis oleksid nende hinnangul võimaldanud panga olukorra halvenemise peatada. Nad nimetavad panga jagamist toimivaks pangaks ja rämpspangaks, ajutist juhtimist ja nõukogu asendamist, likviidsuspositsiooni järelevalvet ja võlakohustuste tekkimise kiiret piiramist, likviidsusabi andmist, et võita aega selleks, et läbi viia konkurentsile avatud müügiprotsess ning viimaks finantssaneerimise läbirääkimist võlausaldajatega.

451 Kõigepealt tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 3 on sätestatud, et mõne meetme varasem võtmine määruse nr 1024/2013 artikli 16, direktiivi 2014/59 artikli 27 lõike 1 või artikli 28 või artikli 29 või direktiivi 2013/36 artikli 104 kohaselt ei ole kriisilahenduse meetme võtmise eeltingimus.

452 Järgmiseks tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 13, mis puudutab varase sekkumise meetmeid, lõikes 1 on sätestatud, et EKP või liikmesriikide pädevad asutused teavitavad kriisilahendusnõukogu kõigist meetmetest, mille võtmist nad krediidiasutuselt, investeerimisühingult või konsolideerimisgrupilt nõuavad või mida nad ise võtavad vastavalt määruse nr 1024/2013 artiklile 16, vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 27 lõikele 1, artiklitele 28 või 29 või vastavalt direktiivi 2013/36 artiklile 104.

453 Sellest, nagu märgib kriisilahendusnõukogu, keda toetavad Banco Santander ja Hispaania Kuningriik, tuleneb, et ennetava sekkumise meetmete võtmine ei kuulu tema, vaid EKP ja liikmesriikide pädevate asutuste pädevusse.

454 Siinkohal tuleb märkida, et hagejad ei ole selgitanud, millisel õiguslikul alusel oleks kriisilahendusnõukogu saanud selliseid meetmeid võtta.

455 Kuna hagejate poolt loetletud meetmete võtmine ei olnud kriisilahendusnõukogu pädevuses, ei saa hagejad talle ette heita seda, et ta neid meetmeid enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist ei võtnud.

456 Viimaks, nagu leiab kriisilahendusnõukogu, keda toetab komisjon, ei saa hagejate argumendid kahtluse alla seada kriisilahendusskeemi õiguspärasust. Nimelt tuleb kriisilahendusskeemi vastuvõtmist pidada põhjendatuks, kui määruses nr 806/2014 ja eelkõige selle artiklis 18 sätestatud tingimused on täidetud. Asjaolu, et ennetavalt oleks olnud võimalik võtta meetmeid Banco Populari raskuste leevendamiseks, on kriisilahendusskeemi õiguspärasuse hindamise seisukohast tulemusetu, kuna on tuvastatud, et määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud tingimused olid selle vastuvõtmise kuupäeval täidetud.

457 Lisaks sellele tuleb tõdeda, et see väide rajaneb puhtalt spekulatiivsetel ja tõendamata väidetel, mille kohaselt oleks varase sekkumise meetmete võtmise korral välditud Banco Populari likviidsuskriisi ning kriisilahendusskeem ei oleks olnud vajalik või oleks selle sisu olnud teistsugune.

458 Üldkohtu kantseleisse 28. mail 2021. aastal saabunud kirjaga esitasid hagejad ühelt poolt kodukorra artikli 85 lõike 3 alusel uue taotluse tõendite kogumiseks, mis puudutas kahte internetis 27. mail 2021. aastal avaldatud ajakirjandusartiklit, kus on mainitud FROB presidendi poolt kriisilahendusnõukogule saadetud elektronkirju, mis puudutasid kriisilahendusnõukogu presidendi avaldusi telekanalile Bloomberg antud intervjuus, ning teiselt poolt palusid nad, et Üldkohus kohustaks menetlust korraldavate meetmete raames kriisilahendusnõukogu esitama need elektronkirjad. Hagejad väidavad, et need dokumendid, millega soovitakse tõendada infoleket ja nende mõju Banco Populari likviidsuse kaotusele, toetavad tema kuuendat väidet. Seejuures viitavad hagejad hagiavalduse punktile 83, kus nad on väitnud, et kriisilahendusnõukogu presidendi avaldused põhjustasid Banco Populari klientide hulgas paanika ja tõid kaasa tema väärtuse langemise börsil ning selline „käitumine ei [olnud] kooskõlas elementaarse ettevaatlikkuse ideega“.

459 Sellest ühest hagiavalduse punktis 83 sisalduvast lausest ei saa aga järeldada, et hagejad on käesolevas väites esitanud argumente, millega nad soovivad teha kriisilahendusnõukogule etteheiteid seoses tema presidendi tehtud avaldustega. Ühelt poolt tuleneb hagiavalduses käesolevale väitele pandud pealkirjast ja esitatud argumentidest selgelt, et hagejad heidavad kriisilahendusnõukogule ette üksnes seda, et viimane ei võtnud muid meetmeid, sealhulgas varase sekkumise meetmeid, mis oleksid võimaldanud kriisilahendusskeemi vastuvõtmist vältida. Teiselt poolt ei ole hagejad esitanud mis tahes argumentatsiooni seoses kriisilahendusnõukogu presidendi avaldustega ega selgitanud selles lauses, millist sätet või põhimõtet kriisilahendusnõukogu rikkus. Pealegi tuleb märkida, et repliigi esitamisel ei ole hagejad selles küsimuses oma kuuendat väidet argumenteerinud.

460 Seega tuleb sedastada, et niivõrd, kuivõrd need puudutavad kriisilahendusnõukogu presidendi avaldusi, ei ole artiklid, mille hagejad on esitanud 28. mai 2021. aasta kirjaga, ja FROB presidendi elektronkirjad, mille esitamist nad seal taotlenud on, asjasse puutuvad.

461 Seetõttu tuleb kuues väide osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Seitsmes väide, mis puudutab õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumist

462 Hagejad väidavad, et erinevatest kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud asjaoludest tekkis neil õiguspärane ootus, et Banco Populari suhtes kriisilahendust läbi ei viida.

463 Õiguspärase ootuse kaitse põhimõttega seoses tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et sellele põhimõttele saab tugineda juhul, kui liidu pädevad asutused on andnud huvitatud isikule volitatud ja usaldusväärsetest allikatest pärit täpseid, tingimusteta ning ühtelangevaid tagatisi. Nimelt on see õigus igal õigussubjektil, kellele liidu institutsioon, organ või asutus on konkreetseid kinnitusi andes tekitanud põhjendatud lootusi (vt 19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus nõukogu jt. *vs.* K. Chrysostomides & Co. jt, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punkt 178 ja seal viidatud kohtupraktika).

464 Euroopa Kohus on juba leidnud, et kuigi õiguspärase ootuse kaitse põhimõte kuulub liidu aluspõhimõtete hulka, ei saa ettevõtjatel siiski olla õiguspärast ootust kehtiva olukorra säilimise suhtes, kuna liidu institutsioonid võivad oma kaalutlusõigust kasutades seda olukorda muuta,

eriti sellises valdkonnas nagu riigiabi andmine pangandussektoris, mille eesmärk on pidev kohanemine majandusliku olukorra muudatustega (vt 19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 66 ja seal viidatud kohtupraktika).

465 See kohtupraktika on ülekantav ka kriisilahenduse meetme subjektiks oleva panga olukorrale (vt analoogia alusel 16. detsembri 2020. aasta kohtuotsus nõukogu jt *vs.* K. Chrysostomides & Co. jt, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punktid 181 ja 182). Pangandussektoris nimelt ei saa, tingituna – nagu Euroopa Kohus märkinud on – pidevast kohanemisest muutuva majandusliku olukorraga, ettevõtja aktsionärid ja võlausaldajad väita, et neil on tekkinud mis tahes õiguspärane ootus selle suhtes, et see ettevõtja ei satu tulevikus olukorda, kus on põhjendatud kriisilahenduse meetme võtmine. Samuti ei saa nad väita, et kriisilahendusnõukogu sai neile anda garantii, et panga suhtes, mille puhul saavad määruse nr 806/2014 artiklis 18 sätestatud tingimused täidetud, mõnda kriisilahenduse meedet ei võeta.

466 Seega ei saa hagejad Banco Populari aktsionäride või võlausaldajatena väita, et kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi vastu võttes rikkunud õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet.

467 Igal juhul tuleb asuda seisukohale, et ühegi hagejate osutatud asjaoluga õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte kohaldamine põhjendatav ei ole.

468 Esiteks leiavad hagejad, et õiguspärane ootus tuleneb määruse nr 806/2014 põhjendusest 13, kus on märgitud, et „[u]salduse ja usaldusväärsuse taastamiseks pangandussektoris viib [EKP] praegu läbi kõikide tema otsese järelevalve all olevate pankade bilansi põhjaliku hindamise“ ning et „[s]ee hindamine peaks andma kõikidele sidusrühmadele kindluse, et ühtse järelevalvemehhanismiga liituvad ja seega ühtse kriisilahenduskorra alla kuuluvad pangad on läbinisti usaldusväärsed“. EKP peaks koostöös kriisilahendusnõukoguga teostama oma pädevust eesmärgiga tagada tema järelevalve all olevate krediidiasutuste maksevõimelisus ja stabiilsus.

469 Piisab, kui märkida, et määruse nr 806/2014 see põhjendus puudutab hindamist, mille EKP viib läbi ühtse järelevalvemehhanismiga loodud raamistikus. Kui asuda hagejate eeskujul seisukohale, et iga panga puhul, mille suhtes EKP järelevalvet teeb, on lõplikult tagatud see, et ta on „läbinisti usaldusväärne“ ning tema suhtes mõnda kriisilahenduse meedet ei võeta, kaotaks määrus nr 806/2014 igasuguse soovitava toime.

470 Teiseks tuginevad hagejad Banco Populari 2014. ja 2016. aasta stressitestide tulemustele ning EKP poolt läbi viidud 2016. aasta novembrikuu usaldatavusnõuete hindamise ja kontrolli menetluse (*Supervisory Review and Evaluation Process, SREP*) tulemustele ning leiavad, et neil oli mõistlik ootus, et asutus on stabiilne ja maksevõimeline ning selle suhtes kriisilahenduse läbiviimise riski ei ole.

471 Siinkohal tuleb tõdeda, et need asjaolud, millele hagejad tuginenud on, puudutavad Banco Populari olukorda teatud konkreetsel kuupäeval mitu kuud enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist. Banco Populari 2016. aasta stressitest avaldati 2016. aasta juulis ning EKP poolt läbi viidud 2016. aasta novembri SREP tulemused kajastavad 31. detsembri 2015. aasta seisu. Neid asjaolusid ei saanud käsitada asjaoludena, mis annavad mingisuguseid viiteid Banco Populari finantsarengute kohta tulevikus. Neid ei saa käsitada asjaoludena, mis tekitasid hagejates õiguspärase ootuse selle suhtes, et Banco Popular ei muutu tulevikus maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks. Pealegi tuleb tähele panna, et käesoleval juhul halvenes Banco Populari likviidsusolukord nende tulemustega võrreldes hiljem ehk alates 2017. aasta

veebruarist. Eelkõige tuleb tähele panna, et 12. mail 2017. aastal ei vastanud Banco Popular enam minimaalse likviidsuskatte nõudele. Igal juhul ei saa neid asjaolusid käsitada liidu institutsiooni antud täpsete, tingimusteta ja ühtelangevate kinnitustena, et Banco Populari suhtes tulevikus mõnda kriisilahenduse meedet ei võeta.

472 Kolmandaks tuginevad hagejad asjaolule, et EKP andis 2017. aastal loa Banco Populari allutatud võlakirjade osaliseks tagasiostuks 400 000 euro ulatuses. Nad leiavad, et iga mõistlik investor pandi uskuma, et kui Banco Popularil oleks olnud maksevõime- või likviidsusprobleeme, ei oleks EKP seda meedet heaks kiitnud.

473 Ühelt poolt aga ei saa neid asjaolusid eespool punktis 463 osutatud kohtupraktika tähenduses käsitada kriisilahendusnõukogu antud täpsete kinnitustena Banco Populari finantsilise usaldusväärsuse kohta. Teiselt poolt ei ole hagejad selgitanud, millistel põhjustel on tegemist asjaoludega, millest tekkis igal arukal investoril õiguspärane ootus Banco Populari maksevõimelisuse või likviidsuse suhtes, kuigi neile investoritele ei saanud olla teadmata, et panga olukord mõne kuu jooksul enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist kiiresti halvenes. 2016. aasta majandusaasta aruande avaldamine 3. veebruaril 2017 ja 2017. aasta esimese kvartali finantsaruande avaldamine 5. mail 2017, samuti panga reitingu alandamine olid asjaoludeks, mis olid neile investoritele teada ja millest nähtusid Banco Populari raskused. Peale selle sai Banco Popularile 2017. aasta veebruari ja mai vahelisel ajal osaks ulatuslik ajakirjanduslik kajastus, mis puudutas tema finantsolukorra halvenemist.

474 Neljandaks väidavad hagejad, et selle pinnalt, et kriisilahendusnõukogu ja EKP varase sekkumise meetmeid ei võtnud, jäid nad õiguspäraselt uskuma, et Banco Populari suhtes kiiresti mõnda kriisilahenduse meedet ei võeta.

475 Piisab, kui juhtida tähelepanu sellele, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikest 3 tuleneb, et eelnev varase sekkumise meetmete võtmine ei ole kriisilahenduse meetme võtmise tingimuseks, millega hagejad on repliigis ka sõnaselgelt nõustunud. Seega ei saanud hagejad selliste meetmete võtmata jätmisest mis tahes järeldusi teha.

476 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et hagejad ei saa põhjendatult väita, et kriisilahendusnõukogu oli neile andnud tagatise, et ta Banco Populari suhtes kriisilahendusskeemi vastu ei võta. Samuti tuleb märkida, et Banco Populari aktsionäridele ei olnud tagatud, et mõni kriisilahendusnõukogu poolt vastu võetud kriisilahenduse meetmetest ei või nende investeeringuid mõjutada.

477 Seetõttu tuleb seitsmes väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kaheksas väide, mis puudutab harta artiklites 17 ja 52 sätestatud omandiõiguse ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist

478 Hagejad väidavad, et kriisilahendusskeem jätab Banco Populari aktsionärid ebaproportsionaalselt ilma nende omandiõigusest, rikkudes harta artikleid 17 ja 52.

479 Hagejad väidavad, et nende omandiõiguse piiramine oli kriisilahendusnõukogu poolt taotletava finantsstabiilsuse kaitse eesmärgi suhtes ebaproportsionaalne. Nad leiavad, et avaliku huvi ja finantsturgude stabiilsuse kaitse ettekäändel jättis kriisilahendusnõukogu Banco Populari aktsionärid nende omandiõigusest täielikult ilma, mis kinnitab seda, et proportsionaalsuse nõue

ei olnud täidetud. Sisuliselt väidavad nad, et kriisilahendusskeemis vastu võetud meetmetega võrreldes oleks olnud vähem piiravaid meetmeid ning kriisilahendusskeemiga jäeti nad omandiõigusest ilma, kuulamata neid enne ära ja maksmata neile mis tahes hüvitist.

480 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale nõuab liidu õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluv proportsionaalsuse põhimõte seda, et liidu institutsioonide tegevus ei läheks kaugemale sellest, mis on asjaomaste õigusnormidega taotletavate õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, kusjuures olukorras, kus on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb valida kõige vähem piirav meede, ning tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (vt 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* nõukogu (Vahemere mõõkkala püügikvoot), C-611/17, EU:C:2019:332, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 6. mai 2021. aasta kohtuotsus Bayer CropScience ja Bayer *vs.* komisjon, C-499/18 P, EU:C:2021:367, punkt 166 ja seal viidatud kohtupraktika). See põhimõte on ära märgitud ELL artikli 5 lõikes 4 ning EL lepingule ja ELT lepingule lisatud protokolli subsidiaarsuse ja proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamise kohta artiklis 1.

481 Harta artikli 17 lõikes 1 on sätestatud:

„Igaühel on õigus vallata, kasutada, käsutada ja pärandada oma seaduslikul teel saadud omandit. Kelleltki ei tohi tema omandit ära võtta muidu kui üldistes huvides ja seaduses ettenähtud juhtudel ja tingimustel ning õigeaegse ja õiglase hüvituse eest. Omandi kasutamist võib reguleerida seadusega niivõrd, kui see on vajalik üldistes huvides.“

482 Tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole harta artikli 17 lõikega 1 tagatud õigus omandile absoluutne õigus ja selle teostamisele võidakse kehtestada piiranguid, mis on põhjendatavad liidu taotletavate üldise huvi eesmärkidega. Seetõttu, nagu tuleneb ka harta artikli 52 lõikest 1, saab omandiõiguse kasutamisele seada piiranguid tingimusel, et need piirangud vastavad tegelikult taotletud üldise huvi eesmärkidele ega kujuta endast seda eesmärki silmas pidades ülemäärast ja lubamatut sekkumist, mis rikuks sel viisil tagatud õiguse olemust (vt 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP, C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, punktid 69 ja 70 ning seal viidatud kohtupraktika; 16. juuli 2020. aasta kohtuotsus Adusbef jt, C-686/18, EU:C:2020:567, punkt 85, ja 23. mai 2019. aasta kohtuotsus Steinhoff jt *vs.* EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, punkt 100).

483 Sellest tuleneb, et omandiõigus ei ole absoluutne õigus, vaid vastavalt eespool punktis 205 osundatud harta artikli 52 lõikele 1 võib seda piirata, kui piirangud on kehtivas õiguses ette nähtud, üldise eesmärgi saavutamiseks vajalikud ja selle eesmärgi suhtes proportsionaalsed.

484 Hagejad möönavad, et omandiõigust võib piirata ega vaidlusta seda, et määruse nr 806/2014 artikkel 22 annab kriisilahendusnõukogule võimaluse teha kriisilahenduse raames otsus asjaomase ettevõtja kapitaliinstrumendid konverteerida ja alla hinnata.

485 Kõigepealt tuleb tähele panna, et ühelt poolt tuleneb määruse nr 806/2014 põhjendusest 61, et aktsionäride ja võlausaldajate õiguste kitsendamine peaks olema kooskõlas harta artikli 52 lõikes 1 sätestatud põhimõtetega ning teiselt poolt selle määruse põhjendusest 62, et sekkumine omandiõigustesse ei tohiks olla ebaproportsionaalne.

486 Kriisilahenduse üldpõhimõtteid käsitleva määruse nr 806/2014 artikli 15 lõike 1 punkti a kohaselt katavad kahjumi esmajärjekorras kriisilahendusmenetluses oleva asutuse aktsionärid.

487 Seejuures on Euroopa Kohus pankade aktsionäride osas leidnud, et vastavalt aktsiaseltside aktsionäride staatuse suhtes kohaldatavale üldisele korrale võtavad nad endale oma investeeringu ulatuses täisriski (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 73).

488 Riigiabi valdkonnas on Euroopa Kohus leidnud, et kuna aktsionärid vastutavad panga võlgade eest panga aktsiakapitali ulatuses, siis ei saa pidada nende omandiõigust kahjustavaks komisjoni teatise riigiabieeskirjade kohaldamise kohta alates 1. augustist 2013 finantskriisi kontekstis pankade kasuks võetavate toetusmeetmete suhtes („Pangandusteatis“) (ELT 2013, C 216, lk 1) punktides 40–46 kehtestatud nõuet, et panga omakapitali puudujäägi kõrvaldamiseks peavad aktsionärid enne riigiabi saamist panustama panga kahjumi katmisesse samas ulatuses, milles nad peaksid seda tegema riigiabi puudumisel (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 74).

489 Analoogia alusel tuleb asuda seisukohale, et Banco Populari hagejatele kuulunud kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise õiguse kasutamine kriisilahendusskeemis on tagajärg, mis kaasneb sellega, et ettevõtja aktsionärid peavad kandma oma investeeringutega lahutamatult seotud riskid ning sellega, et kuna nimetatud ettevõtja maksejõuetusest tingituna võeti tema suhtes kriisilahenduse meede, tuleb neil kanda selle majanduslikud tagajärjed.

490 Sellega seoses on Üldkohus varem leidnud, et meede, milleks oli ühe Küprose panga aktsiate nimiväärtuse vähendamine, oli selle meetmega taotletava eesmärgi suhtes proportsionaalne. Kõigepealt märkis Üldkohus, et selle meetme eesmärk oli aidata kaasa panga rekapitaliseerimisele ning see meede oli sobiv, et saavutada eesmärk tagada Küprose finantssüsteemi ja kogu euroala stabiilsus. Seejärel sedastas Üldkohus, et see meede ei läinud kaugemale sellest, mis oli selle eesmärgi saavutamiseks sobiv ja vajalik, võttes arvesse, et vähem piiravad alternatiivid ei olnud kas realiseeritavad või ei võimaldanud saavutada loodetud tulemusi. Viimaks leidis ta, et taotletava eesmärgi tähtsust arvestades ei tekitanud kõnealune meede ebaproportsionaalselt negatiivseid tagajärgi. Seejuures osutas ta sellele, et panga aktsionärid võtavad oma investeeringute puhul põhimõtteliselt täisriski (13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 330).

491 Neil asjaoludel asus Üldkohus seisukohale, et selle panga aktsiate nimiväärtuse vähendamist ei saa käsitada ebaproportsionaalse ja lubamatu sekkumisena, mis kahjustab aktsionäride omandiõiguse põhisisu (13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 331).

492 Käesoleval juhul leiavad hagejad esimesena, et nende omandiõiguse piiramine oli ebaproportsionaalne, võttes arvesse, et Banco Populari maksevõimelisust, Hispaania majandusolukorda ja Hispaania majanduse kasvuperspektiive silmas pidades ei olnud finantsturgude stabiilsus ohus. Nad leiavad, et Banco Populari mõjutanud likviidsuskriis ei toonud kaasa aktsiakursside kukkumist ega hoiuste väljavoolu teistes Hispaania finantseerimisasutustes, mistõttu oli tegemist ühte finantseerimisasutust mõjutava probleemiga, mis ei oleks üle kandunud.

493 Selle argumendiga soovivad hagejad seada kahtluse alla asjaolu, et Banco Populari maksejõuetusega oleks kaasnenud ülekandumisefekt ning sellega oleks võinud kaasneda märkimisväärne negatiivne mõju finantsstabiilsusele Hispaanias.

494 Tuleb tähele panna, et kriisilahendusskeemis leidis kriisilahendusnõukogu, et Banco Populari kriisilahendus ning seega kapitaliinstrumentide allahindamine ja konverteerimine oli vajalik ja proportsionaalne selleks, et vältida negatiivset mõju, mida asutuse maksejõuetus oleks avaldanud finantsstabiilsusele ja eelkõige selleks, et vältida ülekandumisefekti teistele Hispaania pankadele.

495 Ühelt poolt tuleb tähele panna, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kuupäeval oli Banco Popular määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a ja lõike 4 punkti c kohaselt maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv. Seega ei ole asjasse puutuv hagejate väide, et pank oli maksevõimeline.

496 Teiselt poolt ei selgita hagejad, kuidas oleks Hispaania majanduslik olukord võimaldanud vältida Banco Populari maksejõuetusest tingitud ülekandumisefekti. Siinkohal tuleb märkida, et hagejad ei esita ühtki argumenti, seadmaks kahtluse alla kriisilahendusnõukogu poolt kriisilahendusskeemi artiklis 4.4.2 antud selgitusi, mida on mainitud eespool punktis 433 ja mille kohaselt oleks Banco Populari maksejõuetus tema süsteemse olulisuse ja tegevuse laadi tõttu kandunud üle sarnase tegevusmudeliga Hispaania finantseerimisasutustele ja omanud seetõttu märkimisväärset negatiivset mõju finantsstabiilsusele Hispaanias.

497 Siinkohal tuleb tähele panna, et eespool punktis 211 osundatud kohtupraktikast tuleneb, et finantsteenustel on keskne roll liidu majanduses ning ühe või mitme süsteemselt olulise panga maksejõuetus võib kiiresti levida teistele pankadele kas asjaomases liikmesriigis või teistes liikmesriikides.

498 Euroopa Kohus on juba leidnud, et arvestades eesmärki tagada euroala pangandussüsteemi stabiilsus ja vahetut rahalise kahju ohtu, mis oleks asjasse puutuvate pankade hoiustajatele nende pankade pankroti korral tekkinud, võib osa omandiõiguse piiranguid olla põhjendatud (vt selle kohta 20. septembri 2016. aasta kohtuotsus Ledra Advertising jt *vs.* komisjon ja EKP C-8/15 P – C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 74).

499 Samuti on Euroopa Kohus leidnud, et ehkki on olemas selge üldine huvi tugeva ja järjepideva investorite kaitse vastu kogu liidus, ei saa seda huvi pidada kõikides olukordades tähtsamaks kui üldine huvi nende muudatustega loodud finantssüsteemi stabiilsuse tagamise vastu (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 91, ja 8. novembri 2016. aasta kohtuotsus Dowling jt, C-41/15, EU:C:2016:836, punkt 54).

500 Hagejad leiavad, et lahendus, mis valiti 19. juuli 2016. aasta kohtuotsuses Kotnik jt (C-526/14, EU:C:2016:570) ei ole kohaldatav, kuivõrd see kohtuasi puudutas kogu liikmesriigi finantssüsteemi, mida ohustas süsteemne kriis, ent käesolev kohtuasi puudutab ainult ühte ettevõtjat.

501 Siinkohal piisab, kui tõdeda, et 19. juuli 2016. aasta kohtuotsuse Kotnik jt (C-526/14, EU:C:2016:570) punkti 50 kohaselt leidis Euroopa Kohus, et ühe või mitme panga maksejõuetus võib kiiresti üle kanduda teistele samas liikmesriigis või muudes liikmesriikides tegutsevatele pankadele. Seega ei saa asuda seisukohale, et selles kohtuotsuses sõnastatud põhimõte, et aktsionäride omandiõiguse piiramine võib olla põhjendatav finantsstabiilsuse tagamise eesmärgiga, on kohaldatav vaid sellistel juhtudel, kui kogu liikmesriigi finantssüsteemi on tabanud süsteemne kriis. See kohtuotsus on asjasse puutuv, kui – nagu käesoleval juhul – asjaomane pank on süsteemselt oluline ja selle likvideerimine kujutab riski Hispaania finantssüsteemi stabiilsusele.

502 Teisena väidavad hagejad, et kriisilahendusskeem ei vasta proportsionaalsuse nõuetele, kuna kriisilahendusnõukogu ei valinud Banco Populari likviidsuskriisi lahendamiseks kõige vähem piiravat meedet. Nad leiavad, et kriisilahendusskeemis ei ole põhjendatud, miks jäeti õigel ajal võtmata ennetava sekkumise meetmed, mis oleksid Banco Populari likviidsusprobleemi lahendanud, näiteks erakorralise likviidsusabi andmine, ega seda, miks ei võetud valitud meetmega võrreldes vähem radikaalseid meetmeid nagu vara eraldamise vahend või sildasutuse vahend.

503 Tuleb tähele panna, et viienda väite teise osa raames esitatud analüüsist, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimust, nähtub, et kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemis põhjendanud, miks ei olnud mõeldavad alternatiivsed järelevalvemeetmed või eraõiguslikud meetmed ning hagejad ei ole tõendanud, et oli olemas teisi vähem piiravaid meetmeid, mis oleksid võimaldanud taastada Banco Populari likviidsuspositsiooni piisavalt kiiresti, et vältida tema maksejõuetust või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämist 6. juunil 2017.

504 Lisaks sellele on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 5 põhjendanud, miks valiti kriisilahendusvahendiks ettevõtte võõrandamise vahend. Kriisilahendusnõukogu on märkinud, et see vahend oli määruse nr 806/2014 artikli 14 lõikes 2 sätestatud eesmärkide saavutamiseks vajalik ja proportsionaalne ning selle peamine eesmärk oli kaitsta reaalmajanduse toimimise seisukohast kriitilisi funktsioone ja säilitada finantsstabiilsus.

505 Samuti on kriisilahendusnõukogu asunud kriisilahendusskeemi artiklis 5.3 seisukohale, et teiste määruse nr 806/2014 artikli 22 lõikes 2 sätestatud kriisilahendusvahenditega ei oleks kriisilahenduse eesmärke samavõrra saavutada võimalik. Kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendi osas leidis kriisilahendusnõukogu, et isegi varade eraldamise vahendiga kombineerimise korral ei saaks tagada, et see võimaldab Banco Populari likviidsuspositsiooni viivitamatult tõhusalt parandada ning seega pikas perspektiivis tema finantsilise usaldusväärsuse ja elujõulisuse taastada. Sildasutuse vahendi osas leidis kriisilahendusnõukogu, et võttes arvesse seda, et selle vahendi eesmärk on kriitiliste funktsioonide täitmise jätkamine ning Banco Populari müük põhimõtteliselt kahe aasta jooksul ning et ettevõtte võõrandamise vahend võimaldaks sama tulemuse saavutada kiiremini, võimaldaks viimati nimetatud vahend saavutada kriisilahenduse eesmärgid tõhusamalt kui sildasutuse vahend, isegi viimase kombineerimise korral varade eraldamise vahendiga.

506 Seega on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis märkinud, miks valiti ettevõtte võõrandamise vahend ning miks teised määruses nr 806/2014 sätestatud kriisilahenduse vahendid sobivad ei olnud.

507 Hagejad ei esita ühtki argumenti kriisilahendusnõukogu selle hinnangu vaidlustamiseks. Nad mainivad üksnes, et olid olemas teised kriisilahenduse vahendid, mille kohaldamine oleks nende omandiõigust vähem piiranud, selgitamata, kuidas oleks neid vahendeid olnud võimalik Banco Populari juhtumi puhul kohaldada.

508 Peale selle viitavad hagejad hagiavaldusele lisatud asjatundja arvamuses kirjeldatud alternatiivsetele lahendustele, mis näitavat, et kriisilahendusskeem ei vastanud vajalikkuse ja proportsionaalsuse nõuetele.

509 Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklile 21 ja Üldkohtu kodukorra artikli 76 punktile d tuleb igas hagiavalduses märkida hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad hagi vastuvõetavuse eeldusena põhilised faktilised ja õiguslikud asjaolud, millele hagi tugineb, vähemalt kokkuvõtlikult, kuid järjekindlalt ja arusaadavalt nähtuma hagiavaldusest endast. Kuigi teatavate punktide osas saab hagiavalduse teksti toetada ja täiendada viidetega hagiavaldusele lisatud dokumentide osadele, ei saa üldine viide teistele dokumentidele, isegi kui need on hagiavaldusele lisatud, asendada selliste sisuliste õiguslike argumentide puudumist, mis eespool mainitud sätete kohaselt peavad olema märgitud hagiavalduses endas (vt 17. septembri 2007. aasta kohtuotsus Microsoft *vs.* komisjon, T-201/04, EU:T:2007:289, punkt 94 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 5. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus HeidelbergCement ja Schwenk Zement *vs.* komisjon, T-380/17, EU:T:2020:471, punkt 92 (ei avaldata) ja seal viidatud kohtupraktika). Pealegi ei ole lisadest hagi alusena käsitletavate väidete ja argumentide väljaotsimine ja kindlakstegemine Üldkohtu ülesanne, kuna lisadel on üksnes tõenduslik ja abistav funktsioon (vt 11. septembri 2014. aasta kohtuotsus MasterCard jt *vs.* komisjon, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika; 17. septembri 2007. aasta kohtuotsus Microsoft *vs.* komisjon, T-201/04, EU:T:2007:289, punkt 94 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 24. septembri 2019. aasta kohtuotsus Madalmaad jt *vs.* komisjon, T-760/15 ja T-636/16, EU:T:2019:669, punkt 114 ja seal viidatud kohtupraktika).

510 Tuleb tõdeda, et kriisilahendusega võrreldes alternatiivsete lahenduste olemasolu osas piirduvad hagejad üldise viitega hagiavaldusele lisatud asjatundja aruandele, mis ei võimalda Üldkohtul täpselt kindlaks teha, milliseid asjaolusid saaks käsitada asjaoludena, millele see argument tugineb.

511 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et see argument on paljasõnaline ja esitatud ilma sisulise argumentatsioonita, mis on vastuolus kodukorra artikli 76 punktis d sätestatud eeskirjaga ning tuleb tunnistada vastuvõetamatuks.

512 Kolmandana väidavad hagejad, et kriisilahendusskeem piirab ebaproportsionaalselt nende omandiõigust, kuna neil ei ole õigust hüvitisele. Kogu Banco Populari aktsiakapitali allahindamine ilma, et aktsionärid mis tahes vastutasu saaksid, kujutab endast sundvõõrandamist. Kriisilahendusskeem kujutab endast ebaproportsionaalset konfiskeerimismeedet.

513 Komisjoni eeskujul tuleb asuda seisukohale, et see argument on ennatlik.

514 Sellega seoses tuleb märkida et määruse nr 806/2014 artikli 15 lõike 1 punktis g on sätestatud põhimõte, mille kohaselt ei kata ükski võlausaldaja suuremat kahjumit kui see, mida ta oleks katnud juhul, kui kriisilahenduse subjektiks olev ettevõtja oleks likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses.

515 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 16 on sätestatud, et hindamaks, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud paremini, kui asjaomase ettevõtja suhtes oleks läbi viidud tavaline maksejõuetusmenetlus, viiakse pärast kriisilahendust läbi hindamine. Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 17 kohaselt tehakse selle hindamise käigus kindlaks, kas see, kuidas oleks aktsionäre ja võlausaldajaid koheldud juhul, kui ettevõtja suhtes oleks kriisilahenduse meedet käsitleva otsuse tegemise ajal algatatud tavaline maksejõuetusmenetlus, erineb sellest, kuidas neid kriisilahenduse käigus tegelikult koheldi.

516 Juhuks, kui selle hindamise tulemusena leiab tuvastamist, et aktsionärid või võlausaldajad on kriisilahenduse raames katnud suurema kahjumi kui see, mille nad oleksid pidanud katma tavalise maksejõuetusmenetluse raames toimuva likvideerimise korral, on määruse nr 806/2014 artikli 76 lõikes 1 sätestatud, et kriisilahendusnõukogu võib kasutada kriisilahendusfondi vahendeid neile hüvitise maksmiseks.

517 Sellest järeldub, et määrusega nr 806/2014 on loodud mehhanism, mille eesmärk on tagada kriisilahenduse subjektiks oleva ettevõtja aktsionäridele või võlausaldajatele õiglane hüvitis vastavalt harta artikli 17 lõikele 1.

518 Kuivõrd sellise hüvitise võimalik maksmine tuleneb eespool punktis 515 mainitud hindamisest, mis viiakse läbi pärast kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, ei ole asjasse puutuv, et hagejad ei saanud hüvitist kriisilahendusskeemi kuupäeval.

519 Repliigis väidavad hagejad, et ei ole võimalik väita, et õiglase hüvitamise nõue, mille täitmise korral saab aktsionäride omandiõigusest ilma jätmine põhjendatud olla, tuleb täidetuks lugeda juhul, kui täidetud on määruse nr 806/2014 artikli 15 lõike 1 punktis g sätestatud tingimus, mille kohaselt ei või ühtki võlausaldajat halvemini kohelda. Hispaanias läbi viidava hüpoteetilise maksejõuetusmenetluse tulemuse erinemine kriisilahendusskeemi tulemusest ei ole asjasse puutuv. Aktsionäridele tuleb hüvitist maksta lähtudes nende aktsiate väärtusest ajal, mil nad enda omandiõigusest ilma jäid. Banco Populari vaevas likviidsusprobleem, ent hinnangu 1 kohaselt oli ta kriisilahendusskeemi kuupäeval maksevõimeline, mistõttu ei ole asjasse puutuv, milline on tulemus põhimõtte seisukohast, et ühtki võlausaldajat ei või halvemini kohelda.

520 Siinkohal tuleb Banco Santanderi eeskujul märkida, et põhimõtet, mille kohaselt ei või ühtki võlausaldajat halvemini kohelda, ei kohaldata mitte kriisilahendusskeemis, vaid kriisilahendusnõukogu hilisemas otsuses, mis järgneb hinnangule 3.

521 Seega tuleb tulemusetuks pidada hagejate argumenti, millega soovitakse vaidlustada selle põhimõtte kohaldamist hüvitise arvutamise parameetrite kindlaksmääramisel.

522 Igal juhul ei tule, vastupidi hagejate väidetule, nende investeeringu väärtuse arvutamisel lähtuda nende aktsiate nimiväärtustest enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, vaid see vastab investeeringu väärtusele juhul, kui kriisilahendusskeemi ei oleks vastu võetud. Tuleb aga tähele panna, et kriisilahendusskeemi puudumise korral oleks Banco Popular maksejõuetusest või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämisest tingituna likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses.

523 Seejuures on Euroopa Kohus riigiabi valdkonnas leidnud, et raskustes pankade aktsionäride kahju on igal juhul sama suur olenemata sellest, kas nende nõue tekib riigiabi andmata jätmise tõttu tehtud pankroti väljakuulutamise kohtuotsusest või kulude jagamise eeltingimusest sõltuvast riigiabi andmise menetlusest (19. juuli 2016. aasta kohtuotsus Kotnik jt, C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 75).

524 Peale selle, mis puudutab väärtpabereid, siis määratakse maksmisele kuuluv hüvitise summa selle väärtpaberi turuväärtuse alusel vaidlusaluste õigusnormide vastuvõtmise ajal, mitte aga tema nimiväärtuse ega selle summa põhjal, mida tema omanik lootis väärtpaberi omandamise ajal saada (vt 13. juuli 2018. aasta kohtuotsus K. Chrysostomides & Co. jt *vs.* nõukogu jt, T-680/13, EU:T:2018:486, punkt 314 ja seal viidatud kohtupraktika).

525 Nagu juba märgitud, ei olnud kriisilahendusskeemi kuupäeval asjasse puutuv see, et hinnangus 1 tuvastatu järgi oli Banco Popular bilansi kohaselt maksevõimeline. Kriisilahendusskeemi kuupäeval oli Banco Populari väärtuseks tema võõrandamisväärtus pärast maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise tuvastamist.

526 Sellest järeldub, et hagejad ei saa väita, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmise kuupäeval oli Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise näol tegemist hüvitiseta „sundvõõrandamisega“, kuna võimaliku kahju hüvitamise kohta sai otsuse teha edaspidi.

527 Neljandana leiavad hagejad, et kriisilahendusskeem on ebaproportsionaalne, kuna sellega jäeti aktsionärid omandiõigusest ilma neid enne ära kuulamata.

528 Seejuures tuleb tähele panna, et teise väite analüüsist ja eelkõige eespool punktidest 234 ja 235 ilmneb, et Üldkohus on juba leidnud, et EIÕK 1. protokolli artiklis 1 sätestatud õigust omandi kaitsele ei saa tõlgendada nii, et asjaomane isik peab igal juhul saama pädevatele asutustele esitada oma seisukoha enne tema omandiõigust piirava meetme võtmise otsustamist.

529 Lisaks sellele tuleb tõdeda, et hagejad ei esita ühtki argumenti selgitamaks, kuidas see, et kriisilahendusnõukogu neid enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist ära ei kuulanud, nende omandiõigust mõjutas.

530 Kõigest eeltoodust tuleneb esiteks, et Banco Popular oli maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv ning puudusid alternatiivsed meetmed, mis oleksid saanud seda takistada, teiseks oleks kriisilahendusskeemi vastu võtmata jätmise korral Banco Popular likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses ning kolmandaks pidid Banco Populari aktsionärid kandma oma investeeringutega seotud riskid ja et määruses nr 806/2014 on sätestatud võimaliku hüvitise maksmine lähtudes põhimõttest, et ühtki võlausaldajat ei või halvemini kohelda. Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise näol ei ole tegemist ülemäärase ja talumatu sekkumisega, mis kahjustab hagejate omandiõiguse põhisisu, vaid seda tuleb käsitada nende omandiõiguse põhjendatud ja proportsionaalse piiramisena kooskõlas harta artiklitega 17 ja 52.

531 Lisaks sellele tuleb märkida, et hagiavalduses ei ole hagejad tuginenud kaheksanda väite raames ettevõtlusvabaduse rikkumisele ega esita ühtki sellekohast argumenti. Ainus viide ettevõtlusvabadusele sisaldub kolmandas väites, mis puudutab kohaldatavate õigusnormide õigusvastasust.

532 Kuna kriisilahendusnõukogu otsustas vastata kolmandale ja kaheksandale väitele koos, on hagejad repliigis sõnastanud uue argumendi, mis puudutab seda, et kriisilahendusnõukogu on rikkunud ettevõtlusvabadust seeläbi, et Banco Popular müüdi ilma, et selle aktsionäre oleks üldkoosoleku raames ära kuulatud või nad oleksid saanud võimaluse teha Banco Populari elujõulisuse tagamiseks nende poolt otstarbekaks peetavad ärilised otsused.

533 Ühelt poolt ei täpsusta hagejad, nagu kriisilahendusnõukogu märgib, millist eespool punktis 266 mainitud ettevõtlusvabadusega tagatud õigust rikutud on. Teiselt poolt, nagu komisjon leiab, ei tegele hagejad kui Banco Populari vähemusaktsionärid majandustegevusega pangandussektoris ega saa seega tugineda sellega seotud ettevõtlusvabadusele.

534 Nagu harta artiklis 17 ette nähtud omandiõiguse puhulgi, ei ole ettevõtlusvabaduse näol igal juhul tegemist absoluutse õigusega ning vastavalt harta artikli 52 lõikele 1 võib selle teostamist piirata. Kuivõrd leidis tuvastamist, et kriisilahendusskeemi näol ei olnud tegemist ülemäärase ja talumatu sekkumisega, mis kahjustaks hagejate omandiõiguse põhisisu, tuleb samadel põhjustel asuda ka seisukohale, et see ei kahjusta ettevõtlusvabaduse põhisisu.

535 Kõigest eeltoodust tuleneb, et kaheksas väide tuleb osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Üheksas väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 rikkumist

536 Hagejad väidavad, et hinnangut 2 ei saa käsitada „õiglase, hoolika ja realistlikuna“ määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 tähenduses. Hagejate argumendid jagunevad neljaks etteheiteks, millega vaidlustatakse esiteks hinnangu 2 koostanud eksperdi erapooletus, teiseks kahe eelhindamise samaaegne olemasolu, kolmandaks hinnangu 2 koostamisel kasutatud metoodika ning neljandaks selle hinnangu usaldusväärsus.

537 Käesoleval juhul tuleb meenutada, et Banco Populari väärtuse hindamisel, mis viidi läbi enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist, koostati kaks aruannet, mis on lisatud kriisilahendusskeemile.

538 Hinnangu 1, mis kannab 5. juuni 2017. aasta kuupäeva, koostas kriisilahendusnõukogu vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktile a ning selle eesmärk oli esile tuua andmed, mille põhjal saab kindlaks teha, kas määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikes 1 määratletud kriisilahenduse eeltingimused on täidetud.

539 Hinnangu 2, mis kannab 6. juuni 2017. aasta kuupäeva, koostas Deloitte kui sõltumatu ekspert vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 10.

540 Kriisilahendusskeemis on märgitud, et kiireloomulisust silmas pidades oli määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 kohaselt koostatud hinnangu 2 eesmärgiks hinnata Banco Populari varade ja kohustuste väärtust, anda hinnang sellele, kuidas koheldaks aktsionäre ja võlausaldajaid Banco Populari suhtes tavalise maksejõuetusmenetluse läbiviimise korral ning anda teave, mis võimaldab teha otsuse üleantavate aktsiate ja omandiõiguse instrumentide kohta ning mis võimaldab kriisilahendusnõukogul kindlaks määrata, mida peetakse ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral äris tavalisteks tingimusteks.

541 Tuleb tähele panna, et hinnangus 2 märkis Deloitte, et tugines direktiivi 2014/59 artiklis 36 (mis vastab määruse nr 806/2014 artiklile 20) sätestatud nõuetele ning kriisilahenduse eesmärgil läbi viidavat hindamist ja direktiivis 2014/59 ette nähtud kriisilahenduse tulemusena erineva kohtlemise kindlaksmääramiseks läbi viidavat hindamist käsitlevate Euroopa Pangandusjärelevalve 23. mai 2017. aasta regulatiivsete tehniliste standardite 2017/05 ja 2017/06 (edaspidi „Euroopa Pangandusjärelevalve tehnilised standardid“) lõpliku eelnõu 3. peatükile.

542 Direktiivi 2014/59 artikli 36 lõige 15 lubab Euroopa Pangandusjärelevalvel välja töötada regulatiivsete tehniliste standardite eelnõu, et täpsustada kriteeriumid, mille alusel tuleb kriisilahendusmenetluse käigus tehtavad hindamised läbi viia.

543 Euroopa Pangandusjärelevalve tehniliste standardite 3. peatükk puudutab kriisilahenduse eesmärgil väärtuse hindamist käsitlevat regulatiivsete tehniliste standardite 2017/05 eelnõud (edaspidi „regulatiivsed tehnilised standardid“) ja sisaldab vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 36

lõikele 15 eelkõige komisjoni delegeeritud määruse eelnõud, millega täiendatakse direktiivi 2014/59 seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, millega määratakse kindlaks krediidiasutuste ja investeerimisühingute või üksuste varade ja kohustuste väärtuse hindamise lähtealused.

544 Lisaks tuleb märkida, et kriisilahendusskeemi vastuvõtmise ajal ei olnud regulatiivsed tehnilised standardid siduvad, kuna määruse nr 806/2014 artikli 5 lõike 2 teises lõigus on sätestatud, et kriisilahendusnõukogu, nõukogu ja komisjon on kohustatud Euroopa Pangandusjärelevalve poolt välja töötatud siduvaid regulatiivseid ja rakenduslikke tehnilisi standardeid järgima siis, kui komisjon on need vastu võtnud. Need regulatiivsed tehnilised standardid lisati komisjoni 14. novembri 2017. aasta delegeeritud määrusesse (EL) 2018/345, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/59/EL seoses regulatiivsete tehniliste standarditega, millega määratakse kindlaks krediidiasutuste ja investeerimisühingute või üksuste varade ja kohustuste väärtuse hindamise lähtealused (ELT 2018, L 67, lk 8).

545 Kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi artiklis 6.3 märkinud, et Banco Populari kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise üle otsustamisel võttis ta aluseks hinnangu 2, mida täiendasid ja toetasid FROB poolt läbi viidud müügiprotsessi tulemused.

546 Kuna hinnang 2 hõlmab keerulisi tehnilisi ja majanduslikke hinnanguid, oli kriisilahendusnõukogul avar kaalutlusõigus asumaks seisukohale, et hinnang 2 on nõuetekohaseks aluseks kriisilahenduse meetmete üle otsustamisel.

547 Lähtudes eespool punktides 166–171 viidatud kohtupraktikast teeb Üldkohus seega piiratud kontrolli, kontrollides üksnes, ega kriisilahendusnõukogu ei ole teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et hinnang 2 vastas määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 nõuetele. Hagejad peavad esitama tõendid, mis on piisavad, et muuta hinnang 2 ebausutavaks.

– *Esimene etteheide, mis puudutab hinnangu 2 koostanud eksperdi sõltumatust*

548 Esiteks leiavad hagejad, et Deloitte'i ei saa huvide konflikti tõttu käsitada sõltumatu äriühinguna, kuna FROB oli süüdistanud Deloitte'i Bankia börsile sisenemise toimikus valeandmete esitamises.

549 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõige 1 kohaselt peab väärtuse hindamise läbi viima isik, kes on sõltumatu mis tahes ametiasutusest, sealhulgas kriisilahendusnõukogust ja liikmesriigi kriisilahendusasutusest ning asjaomasest ettevõtjast.

550 Hindajate sõltumatust puudutavaid nõudeid on täpsustatud delegeeritud määruse 2016/1075 artiklites 37–41. Delegeeritud määruse 2016/1075 artiklis 38 on sätestatud kolm kumulatiivset tingimust, mille täitmise korral käsitatakse hindajat mis tahes asjaomasest avalik-õiguslikust asutusest ja asjaomasest üksusest sõltumatuna. Esiteks see, et hindajal on nõutav kvalifikatsioon, kogemused, suutlikkus, teadmised ja vahendid ning ta saab hindamise tulemuslikult ellu viia ühelegi asjaomasele avalik-õiguslikule asutusele või asjaomasele üksusele liigselt tuginemata. Teiseks see, et hindaja on asjaomastest avalik-õiguslikest asutustest või asjaomasest üksusest õiguslikult eraldatud. Kolmandaks see, et hindajal ei ole ühiseid huve või huvide konflikte selle delegeeritud määruse artikli 41 tähenduses.

551 Tuleb aga märkida, et hagejad ei väida, et Deloitte'il ei olnud väärtuse tõhusaks hindamiseks vajalikku kvalifikatsiooni, kogemusi, suutlikkust, teadmisi ja vahendeid delegeeritud määruse 2016/1075 artiklis 38 sätestatud esimese tingimuse tähenduses. Samuti ei väida nad, et Deloitte ei

olnud asjaomastest avalik-õiguslikest asutustest ehk kriisilahendusnõukogust, FROBst ning Banco Popularist õiguslikult eraldatud delegeeritud määruse 2016/1075 artiklis 38 sätestatud teise tingimuse tähenduses.

552 Hagejad leiavad, et FROB ja Deloitte'i vahel oli huvide konflikt tulenevalt Hispaanias toimunud kriminaalmenetlusest, kus kahtlustati Deloitte'i Bankia kontode kohta valeandmete esitamises ning kus FROB esitas tsiviilhagi. Hagejad täpsustavad siiski, et selles menetluses FROB Deloitte'i ega mõne tema partneri vastu süüdistust ei esitanud.

553 Kui tõlgendada seda argumenti nii, et hagejad vaidlustavad Deloitte'i vastavuse delegeeritud määruse 2016/1075 artiklis 38 sätestatud kolmandale tingimusele, osutades olulistele ühiste või vastandlike huvide olemasolule selle delegeeritud määruse artikli 41 tähenduses, siis piisab, kui tõdeda, et see argument tugineb selle sätte vääritimõistmisel.

554 Delegeeritud määruse 2016/1075 artikli 41 lõike 2 kohaselt käsitatakse lõike 1 kohaldamisel tegelikku või võimalikku ühist huvi olulisena, kui ametisse nimetav asutus või muu selline asutus, kellele võib asjaomases liikmesriigis olla antud volitus kõnealuse ülesande täitmiseks, leiab hindamise käigus, et see võib mõjutada sõltumatu hindaja arvamust hindamise tegemisel või seda võib põhjendatult pidada tema arvamust mõjutavaks. Eelviidatud artikli lõikes 3 on täpsustatud, et olulised on ühised huvid või huvide konfliktid ettevõtjaga seotud isikute või tema võlausaldajatega.

555 Hagejad ei ole ühelt poolt aga tuginenud ühiste huvide või huvide konfliktide esinemisele Deloitte'i ja Banco Populari vahel ega selgitanud teiselt poolt, kuidas saaks asjaolu, et FROB oli tsiviilhagejaks ühes Hispaanias toimunud kriminaalmenetluses, kus Deloitte oli kahtlustatav, mõjutada Deloitte'i otsuseid, mis puudutavad Banco Populari hindamist.

556 Teiseks väidavad hagejad, et Deloitte ei olnud sõltumatu, võttes arvesse, et kriisilahendusnõukogu oli nõudnud, et ta koostaks hinnangu 2 lähtudes ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamisest ega lubatud tal hinnata seda, milline kriisilahenduse vahend oleks olnud Banco Populari likviidsuskriisi lahendamiseks kõige sobivam.

557 Sellega seoses tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 5 on väärtuse hindamise eesmärgid määratletud lähtuvalt kohaldatavast kriisilahendusvahendist. Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktis f on määratletud väärtuse hindamise eesmärgid ettevõtte võõrandamise vahendi kohaldamise korral, mis erinevad sama määruse artikli 20 lõike 5 punktides d ja e sätestatud eesmärkidest, mis puudutavad olukordi, kus kohaldatakse vastavalt kas kohustuste ja nõudeõiguste teisendamise vahendit või sildasutuse vahendit või varade eraldamise vahendit.

558 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punkti b, kus on sätestatud, et kui kriisilahenduse eeltingimused on täidetud, on väärtuse hindamise eesmärk saada teavet selleks, et teha otsus ettevõtja suhtes võetava sobiva kriisilahenduse meetme kohta, tuleb tõlgendada nii, et väärtuse hindamine peab andma kriisilahendusnõukogule tehnilised ja majanduslikud andmed, mis võimaldavad tal tema poolt valitud kriisilahendusvahendit rakendada.

559 Sellest sättest ei tulene, et hindaja peaks ise määratlema, milline on kõige sobivam kriisilahendusvahend. Kohaldatava kriisilahendusvahendi valimist puudutava otsuse teeb kriisilahendusasutus, mitte sõltumatu hindaja.

560 Seega ei saa hindaja sõltumatuse kahjustamisena käsitada seda, et kriisilahendusnõukogu hinnangul oli ettevõtte võõrandamise vahend kriisilahenduse eesmärkide täitmiseks parim ning seda, et ta andis Deloitte'ile ülesande viia läbi väärtuse hindamine, mis vastab selle vahendiga seotud eesmärkidele.

561 Seega tuleb esimene etteheide tagasi lükata.

– *Teine etteheide, mis puudutab kahe eelhindamise olemasolu*

562 Hagejad väidavad, et määruses nr 806/2014 ei ole ette nähtud hindamisaruande jagamist kaheks eri autorite koostatud dokumendiks. Nad lisavad, et hinnangu 2 järeldused on vastuolus hinnangu 1 omadega, mis kinnitas, et Banco Popular oli maksevõimeline ning kus hinnati tema varade väärtuseks 8,4 miljardit eurot.

563 Tuleb meenutada, et vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktile a kinnitas kriisilahendusnõukogu 5. juunil 2017 hinnangu 1, mille eesmärk oli saada teavet selleks, et teha kindlaks, kas kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused on täidetud. Eelkõige märkis kriisilahendusnõukogu, et hinnangu 1 eesmärk oli aidata kindlaks teha, kas Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punkti a tähenduses.

564 Euroopa Pangandusjärelevalve tehnilised standardid, mis võeti vastu 23. mail 2017, ei olnud tõepoolest siduvad, ent olid hinnangu 2 andmise ajal kättesaadavad. Hinnangus 2 on Deloitte sõnaselgelt märkinud, et tegutses Euroopa Pangandusjärelevalve tehniliste standardite nõuetest lähtudes.

565 Euroopa Pangandusjärelevalve tehniliste standardite sissejuhatavas kokkuvõttes on täpsustatud vajadust eristada kahte liiki kriisilahendusele enne läbi viidavaid hindamisi ehk hinnangu 1 andmist, mis viiakse läbi vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 36 lõike 4 punktile a, mis vastab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktile a, ning hinnangu 2 andmist, mis viiakse läbi vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 36 lõike 4 punktidele b–g, mis vastab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punktidele b–g.

566 Regulatiivsete tehniliste standardite põhjenduses 1, mida on korratud delegeeritud määruse 2018/345 põhjenduses 1, on juhitud tähelepanu vajadusele vahet teha ühelt poolt esmasel hindamisel, mille käigus hinnatakse, kas kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise ja konverteerimise tingimused on täidetud, ja teiselt poolt hilisemal hindamisel, mille alusel otsustatakse kriisilahenduse ühe või mitme vahendi kasutamise üle. Regulatiivsetes tehnilistes standardites on hinnangu 1 ja hinnangu 2 andmiseks ette nähtud erinevad kriteeriumid.

567 Hinnangu 1 kohta on regulatiivsetes tehnilistes standardites märgitud, et asjasse puutuvaks kriteeriumiks on selle kindlaks tegemine, kas ettevõtja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, mis vastab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimusele.

568 Tuleb aga märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 teise lõigu kohaselt hindab selle tingimuse täitmist EKP või kriisilahendusnõukogu.

569 Hinnangu 1 ja hinnangu 2 erinevaid eesmärke arvesse võttes oli seega põhjendatud, et esimese neist koostas kriisilahendusnõukogu ning teise sõltumatu hindaja, see tähendab Deloitte.

570 Pealegi tuleb märkida, et hagejad osutavad üksnes asjaolule, et määruses nr 806/2014 ei ole nende kahe hinnangu eristamist sõnaselgelt ette nähtud, ent nad ei ole ära näidanud, millist sätet rikutud on.

571 Mis puudutab hagejate argumenti, mille kohaselt on hinnangu 1 ja hinnangu 2 järeldused vastuolus, siis piisab, kui tõdeda, et see argument on tulemusetu.

572 Nimelt ei olnud 5. juunil 2017 kinnitatud hinnang 1, mille eesmärk oli kindlaks teha, kas Banco Popular on maksejõuetu või tõenäoliselt maksejõuetuks jääv, et tuvastada, kas kriisilahenduse eeltingimused või kapitaliinstrumentide allahindamise või konverteerimise tingimused on täidetud, enam ajakohane pärast seda, kui EKP oli 6. juunil 2017 andnud oma hinnangu Banco Populari maksejõuetuse või tõenäoliselt maksejõuetuks jäämise kohta.

573 Hinnangus 1 märkis kriisilahendusnõukogu tõepoolest, et hindamisel aluseks võetud päeval ehk 31. märtsil 2017 oli Banco Popular maksevõimeline. Tuleb aga meenutada, et tuginedes sellele, et alates 2017. aasta aprillist oli Banco Popularist hoiuseid suures mahus välja võetud ning sellele, et viimane ei olnud võimeline uut likviidset vara hankima, asus EKP 6. juunil 2017 seisukohale, et Banco Popular on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks. Teisalt tugines EKP järeldus asjaolule, et Banco Popular ei olnud määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 4 punkti c tähenduses võimeline tähtaegselt tasuma oma võlgu ja täitma muid kohustusi, mitte aga asjaolule, et Banco Popular oleks olnud bilansi mõttes maksevõimetu. Nagu kriisilahendusnõukogu õigesti rõhutab, siis hinnangu 1 järeldused ei olnud kriisilahenduse kuupäeval seega enam asjakohased.

574 Lisaks tuleb märkida, et hinnangu 1 ja hinnangu 2 erinevad järeldused on selgitatavad sellega, et erinevate eesmärkide tõttu lähtuti nende andmisel erinevatest Euroopa Pangandusjärelevalve tehnilistes standardites määratletud hindamiskriteeriumidest. Euroopa Pangandusjärelevalve tehniliste standardite kohaselt on hinnangu 1 andmise eesmärk peamiselt kindlaks teha, kas ettevõtja varade koguväärtus on suurem tema kohustuste omast ehk teisisõnu, kas ettevõtja on bilansi kohaselt maksevõimeline, samas kui hinnangu 2 aluseks on ettevõtja majanduslik, mitte raamatupidamislik väärtus.

575 Seega tuleb teine etteheide tagasi lükata.

– *Kolmas etteheide, mis puudutab hinnangu 2 andmisel kasutatud meetodit*

576 Hagejad leiavad, et asutuse hindamist ei tule läbi viia nii, nagu oleks tegemist likvideerimisel oleva ettevõttega, vaid hinnang tuleb anda tegutsevale ettevõttele ning teha kindlaks selle kui finantstegevusi jätkava asutuse turuväärtus. Nad väidavad, et hinnangus 2 on aluseks võetud väär metoodika, mis ei arvesta üldse Banco Populari võimet edaspidi tulemuslikult tegutseda.

577 Tuleb märkida, et see argument rajaneb hinnangu 2 andmisel kasutatud metoodika vääritimõistmisel. Nimelt koosneb hinnang 2 kahest osast, millest esimeses on antud esialgne hinnang Banco Populari väärtusele ning teises simuleeritud likvideerimisolukorda. Esimese osa eesmärk on kindlaks teha Banco Populari majanduslik väärtus ettevõtte võõrandamise vahendi rakendamise korral. Teise osa eesmärk on kindlaks teha, kas aktsionäre ja võlausaldajaid koheldaks soodsamalt, kui Banco Popular likvideeritaks Hispaania õiguse kohaselt tavalises maksejõuetusmenetluses.

578 Kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel on kriisilahendusnõukogu arvesse võtnud hinnangu 2 esimest osa, kus on antud otseses mõttes hinnang Banco Populari varade ja kohustuste väärtusele. Seevastu hinnangu 2 teises osas – mille puhul on Deloitte küll täpsustanud, et selles etapis ei olnud tal kogu vajalikku teavet ega piisavalt aega sellise hinnangu andmiseks, mis oleks täpsem kui lihtsalt väga üldine prognoos – on esitatud esimene simulatsioon vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 9. Hinnang 3, mis on lõplik hinnang ja mille eesmärk on vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 16 kindlaks määrata, kas aktsionäre ja võlausaldajaid oleks koheldud soodsamalt, kui Banco Popular oleks likvideeritud tavalises maksejõuetusmenetluses, anti pärast kriisilahendust.

579 Likvideerimisväärtus, mille kasutamist Deloitte'i poolt hagejad vaidlustavad, puudutab hinnangu 2 teist osa. Esimeses osas arvestas Deloitte Banco Populari võõrandamisväärtusega.

580 Kasutatud metoodika kohta on Deloitte hinnangus 2 märkinud, et stsenaarium, mida majandusliku väärtuse kindlakstegemiseks kasutati, oli panga müümine vastavalt ettevõtte võõrandamise vahendile. Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 5 punkti f kohaselt oli väärtuse hindamise eesmärk saada teavet selleks, et teha otsus üleantava vara, õiguste, kohustuste või omandiõiguse instrumentide kohta, ja selleks, et kriisilahendusnõukogu saaks kindlaks määrata, mida peetakse sama määruse artikli 24 lõike 2 punkti b kohaldamisel äris tavalisteks tingimusteks.

581 Deloitte on selgitanud, et „[temapoolse] majandusliku hinnangu andmise eesmärk oli hinnata väärtust, mida võib potentsiaalne omandaja avatud, õiglases ja konkurentsi tingimustes toimuvas enampakkumismenetluses panga kui terviku eest pakkuda (regulatiivsete tehniliste standardite artikli 11 kohane „võõrandamisväärtus" […])".

582 Regulatiivsete tehniliste standardite põhjendusest 6 tuleneb, et kriisilahendusasutuse poolt kaalutava konkreetse kriisilahenduse meetme jaoks tuleks valida kõige sobivam mõõtmisalus (hoidmis- või võõrandamisväärtus).

583 Mõõtmisaluse valimisega seoses on regulatiivsete tehniliste standardite artikli 11 lõikes 4, mis vastab delegeeritud määruse 2018/345 artikli 11 lõikele 4, sätestatud:

„Kui artikli 10 lõikes 1 osutatud kriisilahendusmeetmed eeldavad, et tegevust jätkav krediidiasutus või investeerimisühing säilitab varad ja kohustused, peab hindaja kasutama asjakohase mõõtmisalusena hoidmisväärtust. Hoidmisväärtus võib, kui pidada seda õiglaseks, usaldusväärseks ja realistlikuks, ennustada turutingimuste normaliseerumist.

Hoidmisväärtust ei kasutata mõõtmisalusena, kui varad antakse vastavalt direktiivi [2014/59] artiklile 42 üle vara valitsemise ettevõtjale või vastavalt kõnealuse direktiivi artiklile 40 sildasutusele, või kui vastavalt direktiivi 2014/59/EL artiklile 38 kasutatakse ettevõtte võõrandamise vahendit."

584 Regulatiivsete tehniliste standardite artikli 12 lõikes 4, mis vastab delegeeritud määruse 2018/345 artikli 12 lõikele 4, on sätestatud, et „kui üksuse olukord ei võimalda tal vara hoida või tegevust jätkata või kui kriisilahendusasutus peab võõrandamist muul põhjusel vajalikuks, et saavutada kriisilahenduse eesmärgid, seotakse eeldatavad rahavood võõrandamisväärtustega, mida asjaomasel võõrandamisperioodil oodatakse".

585 Asjaolud, mida ettevõtte võõrandamise vahendi korral võõrandamisväärtuse kindlakstegemisel arvesse võtta tuleb, on sätestatud regulatiivsete tehniliste standardite artikli 12 lõigetes 5–7, mis vastavad delegeeritud määruse 2018/345 artikli 12 lõigetele 5–7.

586 Sellest tulenevalt ei saa hagejad väita, et hinnangu 2 andmisel ei olnud võõrandamisväärtus Banco Populari väärtuse hindamiseks õige meetod.

587 Samuti leiavad hagejad lisaks sellele esiteks, et hinnang 2 on vastuolus 2016. aasta auditeeritud majandusaasta aruandega, 2014. ja 2016. aasta stressitestidega ning Euroopa Pangandusjärelevalve poolt 2016. aastal läbi viidud maksevõime hindamise tulemuste ja Banco Populari 2017. aasta esimese kvartali finantsaruandes kajastatud varade raamatupidamisliku väärtusega. Hagejate hinnangul ei ole mõeldav, et Banco Popular kaotas oma väärtuse nii lühikese aja jooksul.

588 Piisab, kui tõdeda, et ükski hagejate osutatud võrdluselementidest ei ole asjasse puutuv, kuna ühelt poolt kajastavad need üksnes Banco Populari raamatupidamisväärtust, mitte aga võõrandamisväärtust kriisilahenduse ajal ning teisalt kuna need puudutavad Banco Populari väärtust kriisilahendusest märksa varasemal ajal.

589 Teiseks väidavad hagejad, et hinnang 2 on vastuolus analüütikute poolt lähedastel kuupäevadel koostatud hinnangute ja BBVA ostupakkumusega.

590 Siinkohal piisab, kui tõdeda, et hagejad ei täpsusta, millistele analüüsidele nad viitavad ega seda, milline oli BBVA ostupakkumus, kuna viimane ei esitanud pakkumust ei eraõiguslikus müügiprotsessis ega kriisilahendusmenetluses.

591 Kolmandaks leiavad hagejad, et hagiavaldusele lisatud eksperdi aruandes sisalduva analüüsi kohaselt on hinnang 2 vastuolus Banco Santanderi aktsia kursi tõusu ja kiire kasumlikkuse väljavaadetega.

592 Piisab, kui tõdeda, et see argument on tulemusetu, kuna omandaja olukorra muutumine pärast kriisilahendust ei ole asjasse puutuv hindamaks hinnangus 2 Banco Populari väärtusele antud hinnangu õiguspärasust.

593 Neljandaks viitavad hagejad repliigis sellele lisatud eksperdi aruandele, kus on märgitud, et hinnangu 2 puhul on tehtud tehnilisi vigu, mis muudavad seal teatud varade väärtuse kohta tehtud järeldused kehtetuks.

594 Kriisilahendusnõukogu leiab seejuures, et hinnangu 2 väidetavate tehniliste vigadega seoses on hagejad piirdunud üldise viitega repliigi lisas esitatud eksperdi hinnangule. Kuna selline viide ei võimalda kriisilahendusnõukogul esitatud argumente mõista, tuleks see lisa tagasi lükata ning hagejate argumendid ei ole piisavalt põhjendatud.

595 Käesoleva väite raames on hagejad konkreetse argumendi ehk väidetavate hinnangus 2 sisalduvate vigade osas repliigi teksti täiendanud viidetega repliigile lisatud eksperdi aruandele. Neis viidetes käsitletakse eksperdi arvamust aga vaid üldiselt ning need ei võimalda Üldkohtul täpselt mõista, millised on need argumendid, mida saaks käsitada selle väite täiendamisena.

596 Eespool punktis 509 osutatud kohtupraktika puudutab aga ka repliigi vastuvõetavuse tingimusi, kuna repliigi eesmärk on kodukorra artikli 83 lõike 1 kohaselt hagiavalduse täiendamine (vt 17. septembri 2007. aasta kohtuotsus Microsoft *vs.* komisjon, T-201/04, EU:T:2007:289, punkt 95 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 11. juuli 2018. aasta kohtuotsus Europa Terra Nostra *vs.* parlament, T-13/17, ei avaldata, EU:T:2018:428, punkt 86 ja seal viidatud kohtupraktika).

597 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et argument, mis puudutab hinnangus 2 sisalduvaid väidetavaid tehnilisi vigu, on paljasõnaline ja sisuliselt argumenteerimata ega ole kooskõlas kodukorra artikli 76 punktiga d. Sellest järeldub, et see hagejate argument tuleb tunnistada vastuvõetamatuks.

598 Seetõttu tuleb kolmas etteheide tagasi lükata.

– *Neljas etteheide, mis puudutab hinnangu 2 usaldusväärsust*

599 Esiteks väidavad hagejad, et Deloitte on hinnangus 2 tunnistanud, et koostas selle mõne päevaga ja piiratud teabe põhjal ning see pole täielikult usaldusväärne. Seetõttu ei oleks tohtinud hinnangut 2 otsuse tegemisel aluseks võtta ning vajalik oleks olnud viia läbi lõplik järelhindamine.

600 Sellega seoses tuleb märkida, et kirjas, millega hinnang 2 kriisilahendusnõukogule edastati, märkis Deloitte, et Banco Populari keerulist likviidsuspositsiooni arvesse võttes paluti tal oma hinnang anda äärmiselt lühikese tähtaja jooksul. Põhitöö vältas üksnes 12 päeva arvates päevast, mil dokumendid talle kättesaadavaks said, kuigi tavaliselt peaks selline projekt aega võtma kuus nädalat. Deloitte märkis, et kättesaadavates andmetes esines teatud hulk lünki ja ebakõlasid. Ta mainis, et hinnangut tuleb käsitada äärmiselt ebakindla ja direktiivi 2014/59 artikli 36 mõistes esialgsena ning hindamisel on arvesse võetud täiendava kahjumi puhvrit vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 36 lõikele 9, mis vastab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 10.

601 Määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 10 on sõnaselgelt käsitletud olukorda, kus asja kiireloomulisust arvestades ei ole selle artikli lõigetes 7 ja 9 sätestatud nõudeid võimalik täita ehk eelkõige olukorda, mil väärtuse hindamise tulemusele ei ole võimalik lisada mingisugust raamatupidamisarvestuses ja -dokumentides esitatud teavet. Lisaks on selles sättes tõdetud, et igasugune esialgne hinnang on teatud määral ebakindel ning teises lõigus on sätestatud, et hinnangu andmisel tuleb arvesse võtta täiendava kahjumi puhvrit.

602 Vastavalt sellele sättele märkis Deloitte seega üksnes, et hindamise läbiviimiseks ettenähtud vähest aega arvestades pidi ta tuginema mittetäielikele andmetele. Ta täpsustas, et tema poolt läbi viidud hindamist tuleb käsitada esialgse hindamisena direktiivi 2014/59 artikli 36 lõike 9 tähenduses.

603 Peale selle tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikest 13, et asja kiireloomulisust arvesse võttes võis kriisilahendusnõukogu lähtuda kriisilahendusskeemi vastuvõtmisel määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel antud hinnangust 2, mida hagejad liiati repliigis ka tunnistavad.

604 Hagejate argumenti, mis puudutab seda, et kriisilahendusnõukogu pidi läbi viima lõpliku järelhindamise, käsitletakse üheteistkümnenda väite raames.

605 Teiseks väidavad hagejad, et hinnang 2 ei ole õiglane, kuna hinnangus 2 sisalduv Banco Populari väärtust puudutav hinnanguvahemik on liiga lai ja ebausaldusväärne.

606 Sellega seoses on Deloitte hinnangus 2 märkinud, et tema hindamise tulemus jääb vahemikku 1,3 miljardit ja -8,2 miljardit eurot, kusjuures parim hinnang selle vahemiku piires on -2 miljardit eurot.

607 Ühelt poolt tuleb märkida, et hagejad on piirdunud selle vahemiku usaldusväärsuse vaidlustamisega, olemata esitanud ühtki konkreetset argumenti. Teiselt poolt tuleb märkida, et vahemiku suurus on põhjendatav hinnangus 2 kasutatud meetodiga.

608 Deloitte on hinnangu 2 andmisel kasutatud metoodika kohta märkinud, et ta kasutas liigipõhist lähenemisviisi, korrigeerides kahjumi ja kasumi hindamiseks iga vara ja kohustuste rühma raamatupidamisväärtust ning tehes muid kohandusi, mida iga omandaja väärtuse osas teinud oleks. Ta on esitanud väärtusvahemiku iga varade ja kohustuste klassi kohta.

609 See meetod on kooskõlas regulatiivsete tehniliste standardite artikli 2 lõikega 3, mille sisu on korratud delegeeritud määruse 2018/345 artikli 2 lõikes 3 ning kus on sätestatud:

„Hindaja peab esitama teatava vara, kohustuse või nende kombinatsiooni väärtuse parima punkthinnangu. Vajaduse korral tuleb hindamistulemused esitada ka väärtuse vahemikena.“

610 Kõigi varade ja kohustuste klasside madalaimate väärtuste summa andis niisiis väärtuse vahemiku madalaima väärtuse ning kõrgeimate väärtuste summa väärtuste vahemiku kõrgeima väärtuse. Selle meetodiga on niisiis selgitatav, miks on hinnangus 2 esitatud väärtuse vahemik nii suur.

611 Lisaks sellele ja nagu kriisilahendusnõukogu rõhutab, vastab vahemiku kahe väärtuse vaheline erinevus üksnes umbes 7%-le bilansist, võttes arvesse Banco Populari bilansi mahtu, mis oli üle 130 miljardi euro. See erinevus kajastab väärtuse hindamisele omast ebakindluse määra.

612 Pealegi tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 10 on täpsustatud, et esialgne hindamine peab vastama sama artikli lõigetes 1, 7 ja 9 sätestatud nõuetele „selles ulatuses, nagu asjaolusid arvestades on mõistlikult saavutatav“.

613 Lisaks sellele on hinnanguga 2 lahutamatult kaasnevat ebakindlust rõhutatud regulatiivsetes tehnilistes standardites, kust tuleneb, et hinnates ja diskonteerides rahavoogusid, mida ettevõtja olemasoleva vara ja kohustuste pinnalt oodata võib, peab hindaja lähtuma õiglastest, usaldusväärsetest ja realistlikest eeldustest ning võtma arvesse erinevaid tegureid ja asjaolusid.

614 Eelkõige on võõrandamisväärtuse hindamisega seoses regulatiivsete tehniliste standardite artikli 12 lõikes 5, mille sisu on korratud delegeeritud määruse 2018/345 artikli 12 lõikes 5, sätestatud:

„Hindaja määrab võõrandamisväärtuse kindlaks rahavoogude alusel, millest on maha arvatud võõrandamiskulud ja mis tahes antud garantiide eeldatav väärtus, mida üksus võib mõistlikult eeldada hetkel valitsevate turutingimuste alusel varade ja kohustuste nõuetekohase võõrandamise või üleandmise korral. Vajaduse korral, võttes arvesse kriisilahendusskeemi alusel võetavaid meetmeid, võib hindaja määrata võõrandamisväärtuse kindlaks, vähendades võimaliku kiirmüügi allahindlust kõnealuse müügi või üleandmise täheldatava turuhinna puhul. Kui varadel puudub likviidne turg, peab hindaja võõrandamisväärtuse kindlakstegemiseks arvesse võtma täheldatavaid hindu turgudel, kus sarnaste varadega kaubeldakse, või mudelarvutusi, kasutades täheldatavaid turuparameetreid, rakendades mittelikviidsuse puhul vajaduse korral diskonteerimist.“

615 Regulatiivsete tehniliste standardite artikli 12 lõikes 6, mille sisu on korratud delegeeritud määruse 2018/345 artikli 12 lõikes 6, on märgitud erinevad tegurid, mida hindaja arvesse võtma peab ja mis võivad mõjutada võõrandamisväärtusi ja võõrandamisele kuluvat aega.

616 Sellest tulenevalt tugineb hinnang 2 hüpoteesidele ning sõltub paljudest teguritest. Selleks, et määrata kindlaks Banco Populari võõrandamisväärtus kriisilahenduse kuupäeval, on Deloitte vastavalt regulatiivsetele tehnilistele standarditele lähtunud hinnangus 2 tulevastele asjaoludele antavatest hinnangutest ja prognoosidest ning esitanud tulemuse väärtusvahemikuna.

617 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et ajalist survet ning kättesaadavaid andmeid arvesse võttes on teatud ebakindlus ja ligikaudsete hinnangute andmine paratamatu igasuguse määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 10 alusel antud esialgse hinnangu puhul ning Deloitte'i sõnastatud reservatsioonid ei saa tähendada seda, et hinnang 2 ei ole antud „õiglaselt, hoolikalt ja realistlikult" määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 tähenduses.

618 Seetõttu tuleb neljas etteheide tagasi lükata.

619 Eeltoodust tuleneb, et kriisilahendusnõukogu ei teinud ilmset hindamisviga, asudes seisukohale, et hinnang 2 on õiglane, hoolikas ja realistlik määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 tähenduses.

620 Seega tuleb üheksas väide osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kümnes väide, mis puudutab seda, et Banco Populari müügiprotsess oli vastuolus määruse nr 806/2014 artikliga 24 ja direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktidega a, b, d ja f

621 Hagejad leiavad, et turundamist käsitlevas otsuses kindlaks määratud tingimustel toimunud Banco Populari müügiprotsess oli vastuolus määruse nr 806/2014 artikliga 24, mis puudutab ettevõtte võõrandamise vahendit, ning direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktidega a, b, d ja f, kuna tegemist ei olnud konkurentsile avatud müügiprotsessiga.

622 Direktiivi 2014/59 artikli 39 lõikes 1 on sätestatud, et kui kriisilahendusasutus kasutab krediidiasutuse või ettevõtja puhul ettevõtte võõrandamise vahendit, turundab kriisilahendusasutus krediidiasutuse või ettevõtja seda osa varast, õigustest, kohustustest, aktsiatest või muudest omandiõiguse instrumentidest, mida kriisilahendusasutus kavatseb üle anda, või korraldab sellise turundamise. Selle direktiivi artikli 39 lõikes 2 on kehtestatud kriteeriumid, vastavalt millele lõikes 1 nimetatud turundamine toimub.

623 See väide jaguneb neljaks etteheiteks, mis vastavad neljale direktiivi 2014/59 artikli 39 lõikes 2 sätestatud kriteeriumile. Hagejad väidavad, et Banco Populari müügiprotsess ei olnud esiteks läbipaistev, teiseks eelistas Banco Santanderit, kolmandaks andis viimasele põhjendamatu eelise ning neljandaks ei võimaldanud saada kõrgeimat võimalikku müügihinda.

624 Kõigepealt tuleb märkida, et võttes arvesse Banco Populari likviidsusolukorra kiiret halvenemist, tema aktsiate väärtuse märkimisväärset langust ja panga maksejõuetuse võimalikku negatiivset mõju finantsstabiilsusele asus kriisilahendusnõukogu 3. juunil 2017 vastu võetud turundamist käsitlevas otsuses seisukohale, et tuleb võtta kõik vajalikud meetmed selleks, et vajaduse korral võtta vastu kriisilahenduse meede ning kriisilahenduse eesmärkide saavutamise tagamiseks tuleb tagada ettevõtte võõrandamise vahendi tõhusus. Seega kiitis kriisilahendusnõukogu heaks Banco Populari müügiprotsessi viivitamatu läbiviimise FROB poolt ning seadis viimasele turundamisega seotud nõuded vastavalt direktiivi 2014/59 artiklile 39.

625 Seejärel viis FROB vastavalt direktiivile 2014/59 ja seadusele 11/2015 läbi Banco Populari müügiprotsessi. Seejuures tegi FROB 6. juuni 2017. aasta müügiprotsessi puudutavas kirjas Banco Populari võimaliku kriisilahenduse kontekstis potentsiaalsetele omandajatele ettepaneku müügiprotsessis osaleda ning esitada talle pakkumus Banco Populari 100% kapitali omandamiseks selles kirjas kirjeldatud tingimustel.

626 Viimaks on kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 6.6 võtnud seisukoha, et pingutused, mille FROB enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist Banco Populari turundamiseks tegi, vastasid määruse nr 806/2014 artikli 24 ja direktiivi 2014/59 artikli 39 koosmõjust tulenevatele nõuetele.

627 Kriisilahendusnõukogu märkis, et kriisilahendusele vahetult eelnenud perioodil oli Banco Popular läbi viinud eraõigusliku müügiprotsessi ning 29. maiga 2017 alanud nädalal ilmnes, et see protsessi on luhtunud. Ta märkis, et otsus piirduda müügitegevuses üksnes nende pankadega, kes olid juba üles näidanud üldist huvi Banco Populari omandamise vastu eraõigusliku müügiprotsessi raames, oli direktiivi 2014/59 artikli 39 nõuetega kooskõlas.

628 Samuti märkis kriisilahendusnõukogu, et FROB läbi viidud müügiprotsessi tulemusena tehti lõpuks ettepanek müügis osaleda kahele pangale. Ta mainis, et kõigi potentsiaalsete omandajatega võeti ühendust samal päeval, nad pääsesid samasse virtuaalsesse andmeruumi, nende pakkumustele olid seatud ühesugused tingimused ning need tuli esitada samaks tähtpäevaks.

629 Viimaks tõdes kriisilahendusnõukogu, et kahe potentsiaalse omandaja kohta saadi üks kehtiv pakkumus ning asus seisukohale, et võttes arvesse, et see omandaja oli ainus, kes pakkumuse esitas, oli mõistlik tema tingimustega nõustuda ning takistada seeläbi Banco Populari kontrollimatut maksejõuetust, mis oleks eelkõige võinud kahjustada tema kriitilisi funktsioone.

– *Esimene etteheide, mis puudutab müügiprotsessi läbipaistvust*

630 Hagejad leiavad, et turundamist käsitlevas otsuses kindlaks määratud konkurentsile avatud Banco Populari müügiprotsessi reeglid ei olnud läbipaistvad, olles vastuolus määruse nr 806/2014 artikli 24 lõike 2 punkti d ja direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga a. Müügiprotsessis osalejate ring piirati meelevaldselt üksnes asutustega, kes olid osalenud enne Banco Populari kriisilahendust algatatud eraõiguslikus müügiprotsessis.

631 Määruse nr 806/2014 artikli 24 lõike 2 punkti d kohaselt sätestatakse ettevõtte võõrandamise korral kriisilahendusskeemis kord, mille kohaselt liikmesriigi kriisilahendusasutus turundab kõnealust ettevõtjat või instrumente, vara, õigusi ja kohustusi vastavalt direktiivi 2014/59 artikli 39 lõigetele 1 ja 2.

632 Direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis a sätestatud kriteeriumi kohaselt on turundamine võimalikult läbipaistev ega esita sisuliselt eksitavat teavet selle krediidiasutuse vara, õiguste, kohustuste, aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide kohta, mida kriisilahendusasutus kavatseb üle anda, võttes arvesse asjaolusid ning eelkõige finantsstabiilsuse säilitamise vajadust.

633 Esmalt tuleb märkida, et müüki puudutavad nõuded ja eelkõige otsus piirata müügiprotsessis osalejate arvu ei sisaldu kriisilahendusskeemis, vaid kriisilahendusnõukogu poolt enne seda 3. juunil 2017 vastu võetud turundamist käsitlevas otsuses.

634 Selle kohta tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast, et vahemeetmed, mille eesmärk on valmistada ette lõppotsus, ei kujuta endast üldjuhul akte, mille peale võib esitada tühistamishagi (vt 6. mai 2021. aasta kohtuotsus ABLV Bank jt *vs.* EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 3. juuni 2021. aasta kohtuotsus Ungari *vs.* parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

635 Samuti tuleneb kohtupraktikast, et vaheakti ei saa edasi kaevata ka juhul, kui on tõendatud, et selle akti õigusvastasusele võib viidata hagis, mis esitatakse selle lõpliku otsuse peale, mille koostamise etapp see akt on. Sel juhul tagab menetlust lõpetava otsuse peale esitatav hagi piisava kohtuliku kaitse (vt 15. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Stichting Woonpunt jt *vs.* komisjon, C-415/15 P, EU:C:2017:216, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

636 Käesoleval juhul asus kriislahendusnõukogu kriisilahendusskeemis seisukohale, et FROB algatatud müügiprotsess vastas direktiivi 2014/59 artikli 39 nõuetele. Tuleb aga märkida, et FROB lähtus neist nõuetest, mille kriisilahendusnõukogu oli kehtestanud turundamist käsitlevas otsuses. Sellest järeldub, et kaudselt kiitis kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemis heaks need turundamist puudutavad nõuded, mille ta ise turundamist käsitlevas otsuses kehtestanud oli.

637 Peale selle tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 13 lõikes 3, mis käsitleb varast sekkumist, on sätestatud:

„Kriisilahendusnõukogul on õigus nõuda, et krediidiasutus või investeerimisühing või emaettevõtja võtaks krediidiasutuse või investeerimisühingu kriisilahenduse ettevalmistamiseks ühendust võimalike omandajatega, järgides [direktiivi 2014/59] artikli 39 lõikes 2 sätestatud kriteeriume ja käesoleva määruse artiklis 88 sätestatud ametisaladuse hoidmise nõudeid“.

638 Seega tuleb asuda seisukohale, et turundamist käsitlev otsus on kriisilahendusnõukogu poolt Banco Populari potentsiaalse kriisilahenduse eesmärgil vastu võetud vaheakt ning hagejatel ei saa olla kriisilahendusskeemi peale esitatud hagi põhjendamisel olla takistusi tuginemisel selles otsuses sisalduvate hinnangute õigusvastasusele.

639 Mis puudutab Banco Populari müügiprotsessi läbipaistvust, siis tuleb märkida, et turundamist käsitleva otsuse põhjenduses 4 on kriisilahendusnõukogu märkinud, et vältimaks negatiivset mõju finantsstabiilsusele tuleb viivitada üldsuse teavitamisega panga müümisest.

640 Selline võimalus on sõnaselgelt ette nähtud direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 viimases lõigus, kus on sätestatud, et ettevõtja turundamise kohta teabe avalikustamisega, mida tavaliselt nõutaks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. aprilli 2014. aasta määruse (EL) nr 596/2014, mis käsitleb turukuritarvitusi (turukuritarvituse määrus) ning millega tunnistatakse kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2003/6/EÜ ja komisjoni direktiivid 2003/124/EÜ, 2003/125/EÜ ja 2004/72/EÜ (ELT 2014, L 173, lk 1) artikli 17 lõike 1 alusel, võib kooskõlas kõnealuse määruse artikli 17 lõigetega 4 või 5 viivitada.

641 Direktiivi 2014/59 põhjenduses 64 on seejuures märgitud:

„Enne ettevõtte võõrandamise rakendamist maksejõuetu krediidiasutuse või investeerimisühingu turundamist ning võimalike omandajatega peetavaid läbirääkimisi käsitlev teave on tõenäoliselt süsteemse olulisusega. Selleks et tagada finantsstabiilsus on oluline, et selle teabe avalikustamisega, mis on nõutav vastavalt [määrusele nr 596/2014], saaks viivitada nii kaua, kui on vajalik krediidiasutuse või investeerimisühingu kriisilahenduse kavandamiseks ja struktureerimiseks kooskõlas viivitamise sätetega turukuritarvitusi käsitleva korra raames.“

642 Sellest järeldub, et direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis a sätestatud läbipaistvuse nõuet tuleb tõlgendada nii, et see puudutab müügiprotsessi käiku, mitte aga sellest protsessist teavitamisele suunatud reklaamimeetmeid.

643 Mis puudutab müügiprotsessis osalejate ringi piiramist üksnes nende asutustega, kes olid osalenud Banco Populari poolt algatatud eraõiguslikus müügiprotsessis, mida on mainitud eespool punktis 33, siis on kriisilahendusnõukogu turundamist käsitleva otsuse artikli 2 punkti a alapunktis i esitanud teatud hulga põhjendusi, millega põhjendatakse otsust teha FROB-le ettepanek võtta ühendust ainult nende viie osalejaga.

644 Kriisilahendusnõukogu on selle kohta märkinud:

„Mis puudutab seda, kuidas valitakse konkreetsed omandajad, kelle poole pöörduda, siis võtab FROB igal juhul ühendust piisava arvu ostjatega, olles enne välja selgitanud turul valitseva huvi panga aktsiatesse investeerimise vastu. Võttes arvesse vajadust viia müügiprotsess läbi äärmiselt lühikese aja jooksul, näitab turul valitsevat huvi see, millist huvi näidati üles eraõiguslikus müügiprotsessis. Eraõigusliku müügiprotsessi käigus võeti ühendust mitme Hispaania ja rahvusvahelistel turgudel tegutseva potentsiaalse pakkujaga. Üksnes viis neist väljendasid oma esialgset huvi ning neile tehti ettepanek esitada eraõigusliku müügiprotsessi raames mittesiduvad pakkumused.

FROB võtab ühendust nende viiega, kellele tehti eraõigusliku müügiprotsessi raames ettepanek pakkumuse esitamiseks.

Nende viiega ühenduse võtmine on põhjendatud finantsstabiilsuse kaalutlustel ning selleks, et müügiks pakkumisega laiemas potentsiaalsete ostjate ringis, riske ja hinnanguid puudutava teabe levitamise ning panga kriitiliste ja mittekriitiliste funktsioonide teatavaks saamisega ei kaasneks täiendavat ebakindlust ja turu usalduse kaotust. Lisaks sellele võiks suurema hulga ostjatega ühenduse võtmine suurendada teabe lekkimise tõenäosust ning seega ohtu, et panga suhtes võidakse kriisilahendus läbi viia äärmiselt lühikese aja jooksul.

Tingituna kiireloomulisusest ja sellest, et ostja leidmise protsess tuleb läbi viia väga piiratud aja jooksul, muudaks suurema hulga osalejate kutsumine pealegi selle protsessi keerukamaks. Lisaks sellele on pangast saadud teabe kohaselt kaheldav, et pakkumusi esitaksid pakkujad, kes eraõigusliku müügiprotsessi vastu huvi üles ei näidanud.

Kriisilahendusnõukogu püüab kooskõlas määruse [nr 806/2014] artikli 24 lõikega 3 leida tasakaalu turundamist käsitlevate nõuete ja kriisilahenduse eesmärkide saavutamise vajaduse vahel. Eelkõige kaldub kriisilahendusnõukogu turundamist käsitlevatest nõuetest osaliselt kõrvale, mis on tingitud asjaolude kiireloomulisusest ja eelkõige panga maksejõuetusega kaasnevast reaalsest ohust finantsstabiilsusele ning sellest, et see, kui lähtuda vajadusest võtta ühendust suurema ostjate hulgaga, kahjustaks ka ettevõtte võõrandamise vahendi tõhusust.“

645 Tuleb märkida, et direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 teisest lõigust tuleneb, et selles lõikes osutatud põhimõtted ei takista kriisilahendusasutust võtmast ühendust konkreetsete võimalike omandajatega, tingimusel, et ühtki võimalikku omandajat ei asetata teistega võrreldes põhjendamatult soodsamasse ega ebasoodsamasse olukorda.

646 Kriisilahendusnõukogu otsus paluda FROB-l võtta ühendust üksnes viie asutusega, kes olid osalenud eraõiguslikus müügiprotsessis, on niisiis selle sättega kooskõlas.

647 Peale selle lähtus see otsus objektiivsest kriteeriumist ehk nende ettevõtjate poolt juba Banco Populari ostmise vastu üles näidatud huvist ning oli põhjendatav sellega, et tähtaeg, mille jooksul tuli müügiprotsess lõpule viia, oli väga lühike. Nagu kriisilahendusnõukogu märkis, oleks suurema hulga osalejate protsessi kaasamise korral olnud oht, et protsess aeglustub ning suurenenud oleks ka Banco Populari olukorda puudutava teabe lekkimise oht ja seega oht finantsstabiilsusele.

648 Sellest tuleneb, et vastupidi hagejate leitule ei olnud kriisilahendusnõukogu otsus teha FROB-le ettepanek võtta ühendust ainult viie eraõiguslikus müügiprotsessis osalenuga meelevaldne.

649 Pealegi leiavad hagejad ekslikult, et meelevaldne ja diskrimineeriv oli pöördumine ainult nende viie Hispaania asutuse poole, kes olid märkinud, et ei ole huvitatud Banco Populari ostmisest eraõiguslikus müügiprotsessis.

650 Nimelt osaledes eraõiguslikus müügiprotsessis, olid need viis krediidiasutust ainsad pangandusasutused, kes olid Banco Populari omandamise vastu huvi üles näidanud. Hagejad ajavad segamini huvi väljendamise Banco Populari omandamise vastu, mis väljendus eraõiguslikus müügiprotsessis osalemises ning asjaolu, et see protsess lõpuks nurjus.

651 Viimaks tuleb märkida, et eraõiguslikust müügiprotsessist võisid osa võtta kõik Hispaania või teiste riikide turuosalised. Hagejad ei ole selgitanud, mis põhjustel oleksid teised Hispaania või välismaa asutused, kes eraõigusliku müügiprotsessi ajal Banco Populari omandamise vastu huvi üles ei näidanud, olnud sellest huvitatud mõni nädal hiljem, kui oma protsessi käivitas FROB. Pealegi olukorras, kus müügiprotsessi toimumist puudutav mis tahes avalik teavitamine oli välistatud, ei ole nad selgitanud, milliste mittediskrimineerivate kriteeriumide alusel oleks saanud teiste turuosalistega ühendust võtta.

652 Sellest tuleneb, et piirates turundamist käsitlevas otsuses müügiprotsessis osalejate ringi nende viie asutusega, kes olid osalenud eraõiguslikus müügiprotsessis, ei rikkunud kriisilahendusnõukogu määruse nr 806/2014 artiklit 24 koosmõjus direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga a.

653 Seetõttu tuleb esimene etteheide tagasi lükata.

– *Teine etteheide, mis puudutab Banco Santanderit soodustavat diskrimineerimist*

654 Hagejad leiavad, et eelnenud eraõiguslikus müügiprotsessis osalenute hulgast eelistati Banco Santanderit, mis oli vastuolus direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga b. Banco Santanderit eelistati seetõttu, et välistati need potentsiaalsed omandajad, kes eraõiguslikus müügiprotsessis ei osalenud, ning samuti lühikeste tähtaegade tõttu. Hagejad leiavad, et Banco Santander, kes oli veetnud mitu kuud Banco Populari omandamise võimalusi uurides, sai sellest eelistatud olukorrast kasu lõigata ning esitada madala hinnaga pakkumuse. Banco Santander oli ainus pank, kellele oli pidevalt kättesaadav Banco Populari olukorda puudutav ajakohastatud teave. Pakkumiste esitamise ettepanekule vastamise tähtaja edasi toomisega 6. juunile 2017 anti eelis Banco Santanderile.

655 Direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis b sätestatud kriteeriumi kohaselt ei asetata turundamisel ühtki võimalikku omandajat teiste võimalike omandajatega võrreldes põhjendamatult soodsamasse ega ebasoodsamasse olukorda.

656 Turundamist puudutava otsuse artikli 2 punkti a alapunktis ii on kriisilahendusnõukogu märkinud, et müügiprotsess peab olema läbipaistev selleks, et potentsiaalsed omandajad saaksid võimaluse olla igas protsessi etapis võrdselt ja nõuetekohaselt informeeritud. Ta on leidnud, et igasugune teave, mida üks potentsiaalsetest omandajatest küsib ja mida talle antakse, tuleb samal ajal edastada ka kõigile teistele.

657 Tuleb märkida, et see hagejate etteheide ei puuduta turundamist puudutavat otsust ega kriisilahendusskeemi, vaid müügiprotsessi nagu FROB selle läbi viis. Seega ei saa hagejad väita, et kriisilahendusnõukogu on direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punkti b rikkunud. Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et sisuliselt leiavad hagejad selle etteheitega, et kriisilahendusnõukogu on teinud ilmse hindamisvea, kuna kiitis kriisilahendusskeemis heaks FROB müügiprotsessi, olgugi et see asetas Banco Santanderi soodsamasse olukorda, mis oli vastuolus direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga b.

658 Siinkohal tuleb tähele panna, et kriisilahendusnõukogu on kriisilahendusskeemi artiklis 6.6 asunud seisukohale, et müügiprotsess, mille FROB Banco Populari osas läbi viis, vastas määruse nr 806/2014 artikli 24 ja direktiivi 2014/59 artikli 39 koosmõjust tulenevatele nõuetele ning eelkõige võeti kõigi potentsiaalsete omandajatega ühendust samal päeval, kõigil neil oli juurdepääs samale elektroonilisele andmeruumile ning kõigi pakkumused esitati samadel tingimustel ja sama tähtaja jooksul.

659 Kõigepealt ilmneb esimest etteheidet puudutavast analüüsist, et protsessis osalejate ringi piiramine üksnes nende potentsiaalsete omandajatega, kes olid osalenud eraõiguslikus müügiprotsessis, oli põhjendatud. Hagejad ei selgita, kuidas sai see piirang asetada Banco Santanderi soodsamasse olukorda võrreldes ülejäänud nelja asutusega, kellega FROB müügiprotsessis osalemiseks ühendust võttis.

660 Järgmiseks tuleb ka protsessi kulgemise osas tähele panna, et viiest potentsiaalsest omandajast, kellega FROB ühendust võttis, otsustasid kaks müügiprotsessis mitte osaleda ning ühe välistas EKP usaldatavusnõuetega seotud põhjustel. Kaks potentsiaalset osalejat, kes olid otsustanud müügiprotsessis osaleda ehk Banco Santander ja BBVA allkirjastasid 4. juunil 2017. aastal konfidentsiaalsuslepingu ning said 5. juunil juurdepääsu elektroonilisele andmeruumile. 6. juunil edastas FROB neile müügiprotsessi puudutava kirja ning müügilepingu (*Sale and Purchase Agreement*).

661 BBVA teatas 6. juuni 2017. aasta kirjaga FROB-le, et otsustas pakkumust mitte esitada. Selles kirjas on BBVA märkinud, et

„[…] võttes arvesse müügiprotsessi puudutavas kirjas seatud hinna ja muude tingimustega seotud piiranguid ning kättesaadava teabe ebapiisavust, ei ole BBVA-l võimalik täna saadetud müügiprotsessi puudutavas kirjas ja müügilepingus (*Sale and Purchase Agreement, SPA*) esitatud tingimustele vastavat pakkumust esitada.

Eelnevast hoolimata kinnitame ka, et kui kättesaadav teave oleks piisav selleks, et juhtorganitel oleks võimalik tehingut nõuetekohaselt analüüsida ja kui protsessi tingimusi oleks võimalik muuta, oleks BBVA huvitatud protsessis osalemisest.“

662 Seda, et BBVA teavitas FROBd, et talle kättesaadav teave ei võimaldanud tal pakkumust esitada, ei saa tõlgendada nii, nagu see tähendaks, et tal oli vähem teavet kui Banco Santanderil.

663 Mis puudutab argumenti, et protsessi kestuse lühendamine asetas Banco Santanderi soodsamasse olukorda, siis tuleb märkida, et müügiprotsessi puudutavas kirjas oli kõigi osalejate jaoks kehtestatud ühesugune tähtaeg. Lisaks sellele olid kõik potentsiaalsed omandajad osalenud juba eraõiguslikus müügiprotsessis ning seega oli neil ühe palju aega Banco Populari puudutava teabega tutvumiseks ja selle analüüsimiseks.

664 Lisaks sellele, nagu kriisilahendusnõukogu rõhutab, oli 6. juuni südaöö määramine tähtaja lõpuks põhjendatav sellega, et EKP oli samal päeval tunnistanud Banco Populari maksejõuetuks või tõenäoliselt maksejõuetuks jäävaks, viimane ei oleks seega olnud võimeline järgmisel päeval turul tegutsema ja seega tuli kiiresti teha otsus kriisilahenduse kohta.

665 Pealegi, nagu tuleneb eespool punktist 661 ja vastupidi hagejate leitule, ei põhjendanud BBVA FROB-le saadetud kirjas oma otsust pakkumust mitte esitada ajapuudusega.

666 Sellest tuleneb, et vastupidi hagejate leitule, ei asetatud Banco Santanderit FROB läbi viidud müügiprotsessis soodsamasse olukorda ning kriisilahendusnõukogu ei teinud ilmset hindamisviga, leides, et see protsess vastas direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis b sätestatud nõuetele.

667 Seetõttu tuleb teine etteheide tagasi lükata.

– *Kolmas etteheide, mis puudutab ebaõiglase eelise andmist Banco Santanderile*

668 Hagejad leiavad, et Banco Santander sai direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga d vastuolus oleva ebaõiglase eelise seeläbi, et ta esitas oma pakkumuse 7. juunil 2017. aastal kell 3.12 ehk pärast kriisilahendusnõukogu ja FROB poolt kindlaksmääratud tähtaja lõppu ning BBVAd ei teavitatud võimalusest pakkumuse esitamiseks pärast ettenähtud tähtaja möödumist. Hagejad leiavad aga, et kui BBVAd oleks teavitatud sellest, et tähtaeg on paindlik, oleks ta kindlasti pakkumuse esitanud. Hagejad leiavad, et Banco Santanderi argument, et 6. juuni 2017. aasta kesköö oli tähtaja lõpuna üksnes näitlik, on vastuolus müügiprotsessi puudutava kirjaga.

669 Direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis d sätestatud kriteeriumi kohaselt ei anta turundamisel ühelegi võimalikule omandajale ebaõiglast eelist.

670 Tuleb tähele panna, et 7. juuni 2017. aasta kirjas teatas FROB kriisilahendusnõukogule müügiprotsessi tulemused ning märkis, et Banco Santander esitas pakkumuse 7. juunil kell 3.12 ja Banco Santanderi poolt Banco Populari müügi eest pakutud hinnaks oli üks euro. FROB tegi ettepaneku, et Banco Santander kui Banco Populari konkurentsile avatud müügiprotsessis osalenud pakkuja määrataks kriisilahendusskeemis Banco Populari omandajaks.

671 Kriisilahendusskeemis asus kriisilahendusnõukogu seisukohale, et müügiprotsess, mille FROB Banco Populari suhtes läbi viis, vastas määruse nr 806/2014 artikli 24 ja direktiivi 2014/59 artikli 39 koosmõjust tulenevatele nõuetele ning nõustus FROB ettepanekuga määrata Banco Santander Banco Populari omandajaks.

672 Seega tuleb seda etteheidet tõlgendada nii, et selle eesmärk on tuvastada, et kriisilahendusnõukogu tegi ilmse hindamisvea, kiites kriisilahendusskeemis heaks FROB ettepaneku määrata omandajaks Banco Santander, olgugi et viimane oli müügiprotsessis saanud ebaõiglase eelise, mis oli vastuolus direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga d.

673 Tuleb märkida, et turundamist käsitlevas otsuses ei määranud kriisilahendusnõukogu ühtki Banco Populari omandaja valiku protsessiga seotud tähtaega. Niisiis leiavad hagejad ekslikult, et pakkumuste esitamise tähtaja oli kindlaks määranud kriisilahendusnõukogu.

674 Müügiprotsessi puudutavas kirjas kehtestas FROB Banco Populari müügiprotsessi läbiviimise ajakava. Selles ajakavas oli ette nähtud, et siduvad pakkumused tuli esitada hiljemalt 2017. aasta 6. juuni südaööl. Samuti oli selles ajakavas märgitud, et hiljemalt 7. juunil 2017 kell 1.00 võetakse pakkujatega ühendust, et protsess lõpetada ja edukas pakkumine valida, seejärel kell 5.30 pidi kriisilahendusnõukogu esitama kriisilahendusskeemi (vajaduse korral) ja pidi toimuma müügilepingu täitmine, kell 6.30 pidi FROB andma täitmist puudutava akti ning kell 7.00 pidi tehing lõpule viidama ja tehingust teatatama.

675 Nagu Banco Santander märgib, oli müügiprotsessi puudutavas kirjas kehtestatud menetluse ajakava eesmärk võimaldada täita kõik formaalsused 7. juunil 2017 kella 7.00ks, et Banco Popular saaks pärast turgude avamist normaalselt tegutseda, vältimaks eelkõige tema kriitiliste funktsioonide katkemist.

676 Kuivõrd BBVA oli 6. juunil enne tähtaja lõppemist teatanud, et ta pakkumust ei esita ega olnud seda otsust põhjendatud sellega, et tal ei olnud piisavalt aega, ei saa asuda seisukohale, et asjaolu, et Banco Santander esitas oma pakkumuse pärast tähtaja lõppemist, andis talle BBVAga võrreldes ebaõiglase eelise.

677 Hagejate seisukoht, et BBVA oleks kindlasti pakkumuse esitanud, kui teda oleks teavitatud sellest, et FROB kindlaks määratud tähtaeg on „paindlik“, on puhtalt spekulatiivne. Pealegi on see vastuolus repliigis esitatud hagejate argumendiga, et kriisilahendusnõukogu oleks pidanud tagama Banco Populari vastupidamise kuni 2017. aasta 10.–11. juuli nädalavahetuseni, et BBVA-l oleks olnud võimalik Banco Populari finantsolukorra analüüs lõpule viia ning pakkumus esitada. Seega ei saa hagejad väita, et pakkumuste esitamise tähtaja pikendamine mõne tunni võrra oleks andnud BBVA-le võimaluse pakkumuse esitamiseks.

678 Võttes arvesse, et Banco Santander oli ainus protsessis osaleja, kes siduva pakkumuse esitas ning pärast BBVA teadet oli kindel, et ükski teine müügiprotsessis osalema kutsutud asutus pakkumust ei esita, ei saanud see, et FROB nõustus selle pakkumusega, kuigi see oli esitatud pärast müügiprotsessi puudutavas kirjas kindlaks määratud tähtaja lõppemist, anda Banco Santanderile ebaõiglast eelist.

679 Lisaks sellele on määruse nr 806/2014 artikli 24 lõikes 3 sätestatud:

„Ettevõtte võõrandamisel ei pea kriisilahendusnõukogu järgima lõike 2 punktis e sätestatud turundamisnõudeid, kui ta otsustab, et kõnealuste nõuete järgimine seaks tõenäoliselt ohtu ühe või enama kriisilahenduse eesmärgi saavutamise, ning eelkõige kui kriisilahendusnõukogu leiab, et:

a) kriisilahendusmenetluses oleva krediidiasutuse või investeerimisühingu maksejõuetusest või tõenäolisest maksejõuetusest tuleneb oluline oht finantsstabiilsusele või maksejõuetus või tõenäoline maksejõuetus suurendab sellist ohtu,

ning

b) kõnealuste nõuete järgimine kahjustaks tõenäoliselt ettevõtte võõrandamise vahendi tulemuslikkust sellise ohu leevendamisel või takistaks artikli 14 lõike 2 punktis b sätestatud kriisilahenduse eesmärgi saavutamist.“

680 Siinkohal tuleb meenutada, et nagu eespool punktis 629 näidatud, märkis kriisilahendusnõukogu kriisilahendusskeemi artiklis 6.6, et kuna omandaja oli ainus, kes pakkumuse esitas, oli mõistlik tema tingimustega nõustuda ning vältida seeläbi Banco Populari kontrollimatut maksejõuetust, mis oleks eelkõige võinud kahjustada selle kriitilisi funktsioone.

681 Kui kriisilahendusnõukogu ei oleks nõustunud FROB ettepanekuga määrata Banco Santander Banco Populari omandajaks, oleks viimane tulnud likvideerida. Nagu aga viiendat väidet puudutavas analüüsis vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 18 lõikele 5 sedastatud, ei oleks Banco Populari likvideerimise korral tavalises maksejõuetusmenetluses olnud sama määruse artiklis 14 sätestatud eesmärkide saavutamine võimalik samavõrra kui kriisilahenduse korral. Eelkõige leidis tuvastamist, et kriisilahendus oli vajalik selleks, et saavutada eesmärk tagada Banco Populari kriitiliste funktsioonide jätkuvus ning vältida olulist negatiivset mõju finantsstabiilsusele.

682 FROB edastas Banco Populari müügiprotsessi tulemused kriisilahendusnõukogule piisavalt aegsasti selleks, et viimasel oli võimalik võtta vastu kriisilahendusskeem ning edastada see 7. juunil 2017 kell 5.13 komisjonile. Seejärel võttis komisjon vastu oma otsuse, millega sai võimalikuks kriisilahendusskeemi jõustumine samal päeval kell 6.30. Niisiis kulges menetlus selliselt, et FROB sai kõik formaalsused täidetud ja müügi lõpule viidud oma müügiprotsessi puudutavas kirjas määratud tähtaja jooksul ehk 7. juunil 2017 kella 7.00ks.

683 Sellest järeldub, et FROB ettepanek määrata Banco Santander Banco Populari omandajaks ei andnud Banco Santanderile ebaõiglast eelist ning kriisilahendusnõukogu ei teinud ilmset hindamisviga, leides, et müügiprotsess vastas direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis d sätestatud nõuetele.

684 Seega tuleb kolmas etteheide tagasi lükata.

– Neljas etteheide, mis puudutab seda, et müügiprotsessi eesmärk ei olnud võimalikult kõrge müügihinna saamine

685 Hagejad leiavad, et rikkudes direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punkti f ei püütud saada kõrgeimat võimalikku müügihinda. Nad leiavad, et asjaolu, et potentsiaalsete omandajate arvu vähendati miinimumini, kaotas erinevate pangandussektoris tegutsevate ettevõtjate vahel igasuguse konkurentsi, mis oleks võimaldanud saavutada kõrgeima võimaliku müügihinna.

686 Tuleb asuda seisukohale, et selle etteheitega heidavad hagejad kriisilahendusnõukogule sisuliselt ette seda, et piirates turundamist käsitlevas otsuses müügiprotsessis osalejate ringi nende viie asutusega, kes olid osalenud eraõiguslikus müügiprotsessis, rikkus kriisilahendusnõukogu määruse nr 806/2014 artiklit 24, mis puudutab ettevõtte võõrandamise vahendit, koosmõjus direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga f.

687 Direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktis f sätestatud kriteeriumi kohaselt turundamise eesmärk on saavutada asjaomaste aktsiate või muude omandiõiguse instrumentide, vara, õiguste või kohustuste võimalikult kõrge võõrandamishind.

688 Tuleb aga tähele panna, et esimese etteheite analüüsist ilmneb, et kriisilahendusnõukogu otsus piirata müügiprotsessis osalejate ringi nende viie asutusega, kes olid osalenud eraõiguslikus müügiprotsessis, oli põhjendatav vajadusega viia protsess lõpule väga lühikese aja jooksul ja vältida Banco Populari olukorda puudutava teabe lekkimist ja seega riske finantsstabiilsusele.

689 Lisaks sellele on kriisilahendusnõukogu turundamist käsitleva otsuse artikli 2 punktis b märkinud, et müügiprotsessi eesmärk peab olema kriisilahenduse kiire läbiviimise vajadust arvesse võttes võimalikult kõrge müügihinna saamine. Ka oli seal täpsustatud, et pakkumuste hindamisel on peamine kriteerium pakutav hind.

690 FROB märkis müügiprotsessi puudutavas kirjas, et pakkumustes peab pakutavaks hinnaks olema vähemalt üks euro.

691 Hagejad ei esita ühtki argumenti tõendamaks, et potentsiaalsete omandajate arvu piiramine viie eraõiguslikus müügiprotsessis osalenuga ei võimaldanud nendevahelist tegelikku hinnakonkurentsi.

692 Seejuures ei saa kriisilahendusnõukogule teha etteheiteid seoses protsessi käigus aset leidnud asjaoludega ehk sellega, et neli neist viiest osalejast siduva pakkumuse esitamisest loobusid ning ainsana esitatud siduvas pakkumuses pakuti ostuhinnaks üks euro.

693 Hagejad väidavad seega ekslikult, et turundamist puudutav otsus ei olnud suunatud võimalikult kõrge müügihinna saamisele ja rikkus seeläbi määruse nr 806/2014 artiklit 24 koosmõjus direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktiga f.

694 Repliigis lisavad hagejad, et müügiprotsessi puudutavas kirjas sisaldunud kolm võimalust lubasid pakkujatel aru saada, et FROB viitas kaudselt sellele, et kahjum hävitab osa või kogu Banco Populari omakapitali väärtuse. Hagejad leiavad, et aktsiate võimalikult suurele väärtusele vastava hinna saamiseks olnuks vajalik, et kriisilahendusnõukogu jätnuks kahjumi kindlaks tegemise ülesande potentsiaalsetele omandajatele endile.

695 Selle argumendiga vaidlustavad hagejad FROB koostatud müügiprotsessi puudutava kirja sisu. Selles kirjas mainis FROB, et pakkumustes tuleb märkida Banco Populari aktsiate üleandmise eest pakutav hind vastavalt kolmele võimalusele.

696 Ühelt poolt piisab, kui märkida, et see hagejate argument on puhtalt spekulatiivne ega tugine mitte faktilistel asjaoludel, vaid muljel, mis pakkujatel müügiprotsessi puudutavat kirja lugedes väidetavalt tekkis. Teiselt poolt ei võimalda see argument mõista, mida hagejad kriisilahendusnõukogule ette heidavad.

697 Lisaks sellele tuleb tagasi lükata hagejate puhtalt spekulatiivsed väited, mille kohaselt oli Banco Santender ühelt poolt teadlik sellest, et ta on ainus, kes pakkumuse esitab ning teiselt poolt, et ostus müüa Banco Popular ühe euro eest oli tehtud juba varem.

698 Seega tuleb neljas etteheide tagasi lükata

699 Kõigest eeltoodust ilmneb, et hagejad ei ole tõendanud, et Banco Populari müügiprotsess oli vastuolus määruse nr 806/2014 artikliga 24 ja direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktidega a, b, d ja f.

700 Seetõttu tuleb kümnes väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Üheteistkümnes väide, mis puudutab seda, et kriisilahendusnõukogu ei viinud läbi lõplikku järelhindamist

701 Repliigis esitatud kolmes uues väites, mis on koondatud üheteistkümnendaks väiteks, leiavad hagejad, et jättes lõpliku järelhindamise läbi viimata, on kriisilahendusnõukogu rikkunud esiteks määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikeid 3 ja 11, teiseks põhjendamiskohustust, kaitseõigusi ja õigust tõhusale õiguskaitsevahendile ning kolmandaks olulisi vorminõudeid.

702 Hagejad märgivad, et sellest, et lõplikku järelhindamist läbi ei viida, said nad teada käesolevas menetluses kriisilahendusnõukogu antud vastusest ühele Üldkohtu poolt esitatud küsimusele.

703 Vastuseks menetlust korraldava meetme raames esitatud Üldkohtu küsimustele märkis kriisilahendusnõukogu selle kohta 30. juulil 2018 nimelt, et hinnangule 2 lõplikku järelhindamist ei järgne. Ta leidis, et käesoleva juhtumi eripäradest tingituna oli ta jõudnud järeldusele, et lõplikust järelhindamisest ei oleks mis tahes praktilist kasu määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 11 kontekstis ning see ei tooks kaasa sama määruse artikli 20 lõikes 12 sätestatud kompenseeriva otsuse tegemist.

704 Tuleb märkida, et määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikes 11 ette nähtud lõplik järelhindamine toimub põhimõtteliselt pärast kriisilahendusskeemi ja komisjoni otsuse vastuvõtmist.

705 Pealegi, nagu eespool punktis 603 märgitud, võib kriisilahendusskeemi vastavalt määruse nr 806/2014 artikli 20 lõikele 13 vastu võtta sellise esialgse hinnangu alusel, nagu seda on hinnang 2.

706 Piisab, kui meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigusakti õiguspärasuse hindamisel lähtuda selle akti vastuvõtmise ajal esinenud faktilistest ja õiguslikest asjaoludest (vt 3. septembri 2015. aasta kohtuotsus Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* komisjon, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellest tulenevalt on liidu õigusakti seaduslikkuse hindamisel välistatud selle õigusakti vastuvõtmise kuupäevast hiljem ilmnenud asjaolude arvesse võtmine (vt 17. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Si.mobil *vs.* komisjon, T-201/11, EU:T:2014:1096, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika).

707 Sellest järeldub, et lõpliku järelhindamise läbi viimine või läbi viimata jätmine, mis on ilmselgelt kriisilahendusskeemi vastuvõtmisega võrreldes hilisem asjaolu, ei saa selle kehtivust mõjutada.

708 Lisaks sellele tuleb märkida, et hagejad ei saa väita, et kriisilahendusskeem on ebapiisavalt põhjendatud, kuivõrd lõplikku järelhindamist läbi ei viida. Nimelt ei saaks lõpliku järelhindamise tulemuse kinnitamine ühelgi juhul anda kriisilahendusnõukogule võimalust kriisilahendusskeemi põhjendusi tagantjärgi täiendada.

709 Seega on üheteistkümnenda väite raames esitatud hagejate argumendid tulemusetud ning see väide tuleb tagasi lükata.

Menetlust korraldavate meetmete võtmise ja menetlustoimingute tegemise taotlused

710 Hagejad on palunud Üldkohtul võtta erinevaid menetlust korraldavaid meetmeid ja teha menetlustoiminguid.

711 Ühelt poolt on hagejad hagiavalduses ja repliigis ning 15. novembri 2018. aasta, 20. aprilli 2021. aasta ja 28. mai 2021. aasta kirjas taotlenud Üldkohtult mitmesuguste dokumentide esitamiseks kohustamist.

712 Tuleb meenutada, et 12. mai 2021. aasta menetlustoimingu määrusega nõudis Üldkohus kodukorra artikli 91 punkti b, artikli 92 lõike 3 ja artikli 103 alusel kriisilahendusnõukogult eespool punktis 95 nimetatud dokumentide esitamist. 9. juuni 2021. aasta määruses asus Üldkohus seisukohale, et kriisilahendusnõukogu esitatud dokumentide konfidentsiaalsed versioonid ei ole vaidluse lahendamise seisukohast asjasse puutuvad. Seevastu edastati pooltele Banco Populari 6. juuni 2017. aasta kiri EKP-le ilma selle lisata.

713 Teiseks on hagejad hagiavalduses teinud ettepaneku mitme tunnistaja ülekuulamiseks.

714 Menetlust korraldavate meetmete võtmise või menetlustoimingute tegemise taotluste osas tuleb märkida, et Üldkohus on ainupädev otsustama, kas tema menetluses olevas kohtuasjas temale esitatud teavet on vaja täiendada (vt 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Mamoli Robinetteria *vs.* komisjon, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punkt 117 ja seal viidatud kohtupraktika; 12. novembri 2020. aasta kohtuotsus Fleig *vs.* SEAE, C-446/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:918, punkt 53).

715 Euroopa Kohtu kohtupraktikast tuleneb, et ka siis, kui hagiavalduses esitatud taotluses tunnistaja ärakuulamiseks viidatakse täpselt, milliste asjaoludega seoses ja mis põhjustel on vaja tunnistaja või tunnistajad ära kuulata, on Üldkohtu pädevuses hinnata taotluse asjakohasust seoses kohtuvaidluse eseme ja vajadusega kohtusse kutsutud tunnistajad ära kuulata (vt 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus Mamoli Robinetteria *vs.* komisjon, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punkt 118 ja seal viidatud kohtupraktika; 22. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Silver Plastics ja Johannes Reifenhäuser *vs.* komisjon, C-702/19 P, EU:C:2020:857, punkt 29).

716 Käesoleval juhul tuleb märkida, et toimikus sisalduvad andmed koos kohtuistungil antud selgitustega on piisavad, et Üldkohus saaks teha otsuse, sest tal on olnud võimalik asi lahendada menetluse käigus esitatud nõuete, väidete ja argumentide alusel ning võttes arvesse poolte esitatud dokumente.

717 Sellest järeldub, et rahuldamata jätta tuleb hagejate taotlused menetlust korraldavate meetmete võtmiseks ja menetlustoimingute tegemiseks ning ka hagi tervikuna.

Kohtukulud

718 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud ning kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander on kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb vastavalt nende nõuetele jätta hagejate kohtukulud nende endi kanda ning mõista kriisilahendusnõukogu ja Banco Santanderi kohtukulud välja hagejatelt.

719 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud. Seega jäävad Hispaania Kuningriigi, parlamendi, nõukogu ja komisjoni kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

ÜLDKOHUS (kolmas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1) Jätta hagi rahuldamata.

2) Jätta Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno ja Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) kohtukulud nende endi kanda ning mõista neilt välja Ühtse kriisilahendusnõukogu ja Banco Santander, SA kohtukulud.

3) Jätta Hispaania Kuningriigi, Euroopa Parlamendi, Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 1. juunil 2022 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Õiguslik raamistik 2

Vaidluse taust ja pärast hagi esitamist aset leidnud asjaolud 6

Banco Populari olukord enne kriisilahendusskeemi vastuvõtmist 6

Muud kriisilahendusskeemi vastuvõtmisele eelnenud asjaolud 8

Banco Populari 7. juuni 2017. aasta kriisilahendusskeem 11

Pärast kriisilahendusotsuse tegemist aset leidnud asjaolud 12

Menetlus ja poolte nõuded 13

Õiguslik käsitlus 15

Vastuvõetavus 16

Sisu 21

Sissejuhatavad märkused 21

– Hagi ulatus 21

– Üldkohtu kontrolli ulatus 23

Teine väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18, artikli 24 lõike 2 punkti a ja artikli 27 ning direktiivi 2014/59 artiklite 32, 38 ja 43 õigusvastasust, kuna need rikuvad harta artikli 41 lõike 2 punktis a sätestatud ärakuulamisõigust. 24

– Õigusvastasuse vastuväite ulatus 25

– Määruse nr 806/2014 artikli 18 õigusvastasuse vastuväide 26

Kolmas väide, mille kohaselt on määruse nr 806/2014 artiklid 21, 22, 24 ja 27 ning direktiivi 2014/59 artiklid 38 ja 63 õigusvastased, kuna rikuvad harta artikli 17 lõikes 1 sätestatud omandiõigust ja harta artiklis 16 sätestatud ettevõtlusvabaduse põhimõtet 36

Esimene ja neljas väide, mis puudutavad kriisilahendusskeemi puudulikku põhjendamist, seda, et rikutud on harta artikli 41 lõike 2 punktides b ja c sätestatud õigust heale haldusele ning seda, et rikutud on harta artiklis 47 sätestatud õigust tõhusale õiguskaitsevahendile. . . . 38

– Esimene etteheide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist 38

– Teine etteheide, mis puudutab toimikuga tutvumise õiguse rikkumist 43

– Kolmas etteheide, mis puudutab seda, et rikutud on õigust tõhusale õiguskaitsevahendile 45

Viies väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 ja direktiivi 2014/59 artikli 32 rikkumist 48

– Esimene osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis a sätestatud tingimust 48

– Teine osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis b sätestatud tingimust 52

– Kolmas osa, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 18 lõike 1 punktis c sätestatud tingimust 56

Kuues väide, mis puudutab pangandussektoris ettevaatliku tegutsemise põhimõtte rikkumist 58

Seitsmes väide, mis puudutab õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumist 60

Kaheksas väide, mis puudutab harta artiklites 17 ja 52 sätestatud omandiõiguse ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist 62

Üheksas väide, mis puudutab määruse nr 806/2014 artikli 20 lõike 1 rikkumist 70

– Esimene etteheide, mis puudutab hinnangu 2 koostanud eksperdi sõltumatust 71

– Teine etteheide, mis puudutab kahe eelhindamise olemasolu 73

– Kolmas etteheide, mis puudutab hinnangu 2 andmisel kasutatud meetodit 74

– Neljas etteheide, mis puudutab hinnangu 2 usaldusväärsust 77

Kümnes väide, mis puudutab seda, et Banco Populari müügiprotsess oli vastuolus määruse nr 806/2014 artikliga 24 ja direktiivi 2014/59 artikli 39 lõike 2 punktidega a, b, d ja f 79

– Esimene etteheide, mis puudutab müügiprotsessi läbipaistvust 80

– Teine etteheide, mis puudutab Banco Santanderit soodustavat diskrimineerimist . . . 83

– Kolmas etteheide, mis puudutab ebaõiglase eelise andmist Banco Santanderile 85

– Neljas etteheide, mis puudutab seda, et müügiprotsessi eesmärk ei olnud võimalikult kõrge müügihinna saamine 87

Üheteistkümnes väide, mis puudutab seda, et kriisilahendusnõukogu ei viinud läbi lõplikku järelhindamist 89

Menetlust korraldavate meetmete võtmise ja menetlustoimingute tegemise taotlused 90

Kohtukulud 90